

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 377 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
4. novembar 2005.

SMRTONOSNI POKER

★ **BOOK HOLIDAY** ★

377

Frenk Larami

SMRTONOSNI POKER

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 377

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

DEALER IN DEATH

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAĆEŠA

Štampa: 27. X 2005.

Tržište: 4. XI 2005.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o. , Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – DEALER IN DEATH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Zbog Džona Keca nije vredelo izgubiti glavu, pomislio je u jednom trenutku Dok Holidej dok je šćućuren i sa revolverom u ruci, čekao u mračnoj sporednoj ulici pored kantine.

Naime, radilo se o beguncu pred zakonom, kockaru i probisvetu koji je u El Pazu u svađi oko karata ubio senatora Gernija. I tako je činjenica da je ubio člana tekstaškog parlamenta učinila Džonija Keca traženim i važnim zločincem. U stvari, ceo događaj je od početka bio mutan i dovodio Doka u nedoumicu. A to su bile situacije koje je najviše mrzeo, jer je navikao da sve stvari istera do kraja. Osim toga, nije podnosio nerazjašnjene slučajeve, a još manje da ga neko pravi budalom. Zbog toga je želeo da reši zagonetku što je moguće pre, a to je pretpostavljalo da zločinca vrati u Sjedinjene Države.

Trag Džonija Keca odveo ga je u Meksiko, jer je kockar iz El Paza pobegao preko granice na mestu zvanom Huarez i to odmah kada je doznao koga je ubio, shvativši da mu gori pod nogama. Na prvi pogled ništa čudno. U Huarezu se Kec zadržao samo toliko koliko mu je trebalo da uzme odmornog konja, a onda nastavio dalje, prema jugu. Doku je trebalo nekoliko dana da utvrdi pravac kojim je kockar pobegao, ali posle toga mogao je relativno lako da ga prati. Mada

je na početku pretpostavio da je ovaj odmaglio u Meksiko, morao je u tako nešto biti siguran. Osim toga, znao je da će mnogi pažljivo pratiti kako teče potera za senatorovim ubicom i da zbog toga treba biti posebno obazriv.

Što se tiče sukoba, istina je da je te večeri senator Gerni bio pripit i oran za svađu. Nekoliko sati ranije prijateljica je rešila da raskine s njim i to ga je strašno ozlovoljilo. I na kartama je bio loše sreće, tako da je postajao sve nerasploženiji i razdražljiviji što se gubitak povećavao; dobitnik je bio nameštenik kockarnice koji se odazivao na nadimak Kec. Uzbudenost je kulminirala kada je senator ljutito skočio i bez uvijanja optužio Keca da vara na kartama. U gužvi koja je nastala, Gerni se mašio za revolver, ali je istovremeno i prevrnuo sto, tako da su svi dokazi o varanju nestali.

No, na tome se nije završilo, već je spor okončan u dimu baruta; Gerni nije bio spor na revolveru, ali je Džoni Kec ispod rukava sakoa nosio skrivenu kockarsku napravu u kojoj se nalazio mali pištolj zvani „deringer“. I tako je cev pomenutog pištolja planula baš u trenutku kada je senator uspeo da izvuče svoj dugi kolt. Hladnokrvni kockar i ubica, Džoni Kec se nije ustezao da nanišani i ispali i drugi hitac u Gernijevo telo, tako da se senator bez glasa srušio na zemlju.

Taj drugi hitac bio je, po Holideju, razlog zbog koga je kockar morao biti optužen za hladnokrvno ubistvo i dobiti bar desetak godina robije. Ali, na njegovo čuđenje, od svega toga nije bilo ništa; Džonija je gazda kockarnice samo ljutito odmerio i na tome se sve završilo.

Dok tako nešto jednostavno nije mogao da shvati: u izvesnom smislu se osećao odgovornim ne samo zato što mu je senator bio stari znanac, već i zato što su zajedno došli u kockarnicu. Tačnije rečeno, Holidej ga je tu i doveo. Nadalje, Dokovu sumnju je izazvalo i to što na lice mesta nije došao šerif, već je, po naredbi vlasnika kockarnice, senatorovo telo odmah izneto, a odaja zatim dovedena u red. Kada se, na njegovo insistiranje, šerif ipak pojavio, s prezirom se nasmejavao na Holidejevu opasku da je u pitanju hladnokrvno ubistvo i da će on dati pismenu izjavu i posvedočiti šta se desilo. Nadmeni debeljko sa zvezdom još je dodao da mu nije potrebno svedočenje kojekakvih sumnjivih kockara i da bi bilo najbolje da se što pre počisti iz grada, pošto mu takvi tipovi uopšte nisu potrebni.

Naravno, u tom trenutku šerif nije znao ko mu je sagovornik niti je imao pojma o identitetu žrtve; da je imao bar neko saznanje, sigurno bi drugačije postupio. S druge strane, Holidej nije hteo odmah da kaže ko je Gerni, pošto je senator imao porodicu kojoj skandal nika-ko ne bi odgovarao. No, pošto je sve prošlo suviše mirno, sutra dan je zvanično otišao u šerifovu kancelariju i zapretio mu da će, ukoliko ne preduzme potrebne mere, odmah pozvati federalnog šerifa. Čuvar zakona je bio iznenađen ovim

obrtom, ali je ipak obećao da će preduzeti sve što bude potrebno.

Time je razgovor bio završen, ali ne i afera. Umesto da se nađe u zatvoru zbog ubistva, Džoni Kec je jednostavno nestao. U stvari, te večeri se nije pojavio na uobičajenom mestu za „svojim“ kockarskim stolom, a niko nije znao da kaže gde se izgubio. Naravno, bilo je jasno da je prepredenjak pobegao, ali se postavljalo pitanje ko ga je obavestio da mu se sprema zatvor i zbog čega. Tako nešto mogao je da uradi samo šerif, a ako je nešto Holidej mrzeo iz dna duše, to je bio korumpiran predstavnik zakona.

I kada je gnevan pošao iz saluna da tom čuvaru zakona postavi nekoliko pitanja, za dlaku je izbegao smrt od metka ispaljenog iz zasede u mraku. Neznanač koji je pucao uspeo je da pobegne i tako je krug tajne za izvesno vreme bio zatvoren.

No, iskusnom Holideju bilo je jasno da se iza svega krije nešto sumnjivo i prilično snažno i odmah shvatio da Džonija Keca mora uhvatiti živog. Naravno, u svemu je bio oprezan, jer nije imao nameru da se suviše izlaže i zbog jednog kockara-ubice rizikuje sopstveni život,

Trag koji je brzo „namirisao“ vodio ga je kroz pustaru i divljinu sve do ove kantine u Kordiljerima. Po onome što je mogao da vidi, Džoni Kec je platio za svoju zaštitu, pošto je oko sebe imao nekoliko surovih tipova, pravih plaćenih ubica. Bili su to Meksikanci i dvojica „gringosa“, zarasli u brade, ledenog pogleda i nisko pripasanih opasača sa oružjem. Činilo se da se Kec u tom društvu oseća sasvim prijatno, tako da je Dok zaklju-

čio da je ovo sklonište zajedno sa zaštitom bilo već unapred pripremljeno. Sigurno je plan bio da se begunac tu sakrije i primiri dok se prašina ne slegne i događaj polako zaboravi.

Holidej se nervozno okrenuo, jer ga je u mraku nešto očešalo po nogama. Taman je hteo da izusti kletvu, ali se zastavio videći da je u pitanju obična mačka. Životinja je za trenutak zastala, a onda se šćućurila pored njegovih nogu kao da traži društvo ili pak zaštitu. Klečeći na jednom kolenu i obuzet drugim mislima, odsutno je pomilovao mršavo mačkino telo i dalje ne skidajući pogled sa unutrašnjosti prostorije koju je već duže vremena posmatrao kroz zamrljano prozorsko okno. Pažljivo je gledao kako Džoni Kec sa dvojicom Meksikanaca i jednim Amerikancem igra poker u metke rasute po stolu. U Džonijevom krilu sedela je vesela crnokosa senjorita i svaki čas mu nešto šaptala na uho. Druga devojka stajala je pored gringa koji nije učestvovao u ugri i koji je naslonjen na zid, sve posmatrao sa izrazom dosade na licu.

Holidej je revolverom dodirnuo odškričuto prozorsko okno i ono se otvorilo nekoliko santimetara. Napregnuo je oči da bi bolje mogao da osmotri ostatak odaje: video je da se grupa oko Džonija Keca nalazila u jednom malom separeu, odvojenom svodom od cigala. Inače, prostorija je bila puna dima, a pošto je onaj koga je tražio bio nešto izdvojen od ostalih, Holidej zaključi da treba iskoristiti šansu.

Dok je jednom rukom potezao svoj kolt sa drškom od slonovače, drugom je zgrabio mačku i što je snažnije mogao,

bacio je prema stolu za kojim je sedeo Džoni Kec sa prijateljima. U magnovenju je ugledao kockarevo zaprepašćeno lice, dok su se ostali za tren ukočili kao da su skamenjeni...

Onda je nastao haos.

Pošto je mačka „pogodila“ baš devojku u kockarevom krilu, začuo se vrisak, a odmah zatim ona je zamlatarala rukama udarajući sve oko sebe i tako onesposobljavajući Džonija da reaguje. U istom trenutku poklopio ih je i izvrnuti sto, tako da se Dok za trenutak mogao posvetiti ostalim Džonijevim „prijateljima“, revolverašima.

Prevrnuti sto zakačio je i dvojicu Meksikanaca, ali je gringo uspeo da odskoči unazad: njegov revolver već je bio izvan futrole kada ga je Holidejev metak pogodio tačno u grudi. Odmah zatim, Dok je glavačke uskočio unutra i, stalno pucajući, prevrnuo se preko glave, a onda spretno dočekao na noge. Njegov revolver je ponovo planuo i drugi „gringo“ je pao mrtav, još uvek držeći u ruci kolt koji se dimio. Pri padu je malo udario jednog od Meksikanaca koji je uspeo da se izvuče ispod stola i potegne oružje. No, taj udar je po svoj prilici bio koban, pošto je ovaj izgubio ravnotežu... Već u sledećem trenutku njegovo zabezeknuto lice iskrivilo se u grimasu bola, jer ga je Holidejev metak pogodio tačno u grlo.

U međuvremenu je drugi Meksikanac uspeo da izvuče revolver i ispali hitac koji je okrznuo Doka po ramenu. U istom času Holidej je zakačio nogom drugi sto i prosto ga gurnuo prema Meksikancu što je ovog srušilo na kolena i omogućilo Doku da ga pogodi jednim preciznim i brzim kuršumom.

Za to vreme, mačka je prva uspela da se izvuče iz klupka koje su pod velikim stolom napravili devojka koja je neprestano vrištala i iznenađeni kockar. Bez obzira na njeno batrganje i zapomaganje, Džoni je uspeo da izvadi kolt jednom rukom, ali u istom času Holidej je munjevito zamahnuo nogom i nabio Kecu ruku sa pištoljem u lice. Onda je prišao i još jednom ga udario drškom pištolja, tako da se kockar umirio na podu, duboko onesvešćen.

Pustolov je hitro vratio svoj kolt u futrolu i dohvatio šestometak koji je ispao iz Džonijevih mlitavih ruku. Sa drugog kraja kantine do separea su dotrčala dvojica Meksikanaca, ali ih je Dokov hitac brzo otreznio i vratio u zaklon. To mu je omogućilo da se uspravi, uhvati Keca za prsa i polako ga podigne na noge. Zatim se savio u pojasu i još uvek držeći kolt u ruci, podigao onesvešćenog kockara uvis i prebacio ga preko ramena. Polakao je krenuo unazad i u jednom trenutku video kako se čovek za šankom saginje, verovatno da uzme sakriveno oružje. Zato je bez razmišljanja opalio metak opomene pravo u ogledalo i debeli barmen se uplašeno trgao, instinktivno stavljajući ruke preko lica kako bi se zaštitio od staklenih krhkotina.

Sada je u celom salunu vladala tišina, a ostali malobrojni gosti uplašeno su ćutali, ščućureni iza stolova u uglovima odaje.

Još uvek držeći prst na orozu, Holidej je nastavio da ide unazad prema vratima, jednom rukom čvrsto pridržavajući besvesno Džonijevo telo. Naravno, posle svega što se desilo, niko nije pokušao

da ga zaustavi i on je brzo šmugnuo na ulicu, za tren oka se našavši izvan kruga svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata kantine. Našavši se u mraku, glasno je odahnuo i krupnim koracima krenuo prema uličici gde je ostavio svog vernog Miga, ali i konja za Džonija koga je usput nabavio.

Nekoliko minuta kasnije jahao je ka izlazu iz grada držeći u jednoj ruci kolt, a u drugoj šaci stežući uzde oba konja. Još jednom se okrenuo da proveriti je li kockarevo telo prebačeno preko sedla čvrsto vezano, a onda poterao konja u kas.

Do sada je sve išlo dobro, zaključio je sa olakšanjem. Ali, čovek njegovog iskustva znao je da to nije kraj. Put do granice je bio dug, a uz njega je postojalo mnogo mesta pogodnih za zasedu.

*

Za to vreme, jedan čovek u San Antoniju bio je u ozbiljnoj neprilici, možda samo malo manjoj nego Dok Holidej. Taj čovek se zvao Čak Benerman i mada po izgledu, prirodi i ličnim osobinama nije nimalo ličio na Holideja, među njima je postojala čvrsta sudbinska veza.

Stasom viši od Doka, Čak je izgledao stariji nego što je to, u stvari, bio. Te noći se upleo u napetu partiju pokera sa grupom iskusnih i sračunatih kockara koji su kartanje shvatali kao izuzetno važan posao. Igru je vodio izvesni Flip Bodi, okoreli profesionalac premazan svim bojama, uvek spreman da u pogodnom trenutku izvuče potrebnu kartu iz rukava ili munjevito sakrije onu koja mu nije bila potrebna. U tom prljavom poslu

nikada nije bio uhvaćen, jer oni koji su primetili tako nešto i smogli snage da progovore, jednostavno više nisu bili u životu.

Naravno, niko od igrača za stolom nije imao pojma o tome, osim Martina Rigena, njegovog pajtaša, koji je imao zadatak da „navlači“ neiskusne i ohrabruje ih da stalno podižu visinu svojih uloga. Naravno, gotovo da niko nije primećivao kako je Rigen, koji je uvek na početku podizao svoj ulog, retko ostajao u igri do kraja. On je karte odlagao mnogo pre završetka, tako da je krajnji dvoboj obično vođen između drugih igrača i Filipa Bodija.

Čak Benerman je stalno gubio. Ništa nije sumnjao i sve je pripisivao svojoj uobičajenoj zloj sreći. Naime, taj momak je imao dve strasti, kocku i žene, i godinama se borio da sa obema izađe na kraj. Dok Holidej ga je više puta izvlačio iz škripca i spasavao ga od očevog gneva. Jer, Hektor Benerman, iskusan poslovni lisac i prilično plahovit čovek, bio je jedan od vodećih finansijera u zemlji i nerazdvojni prijatelj i poslovni partner Dokovog oca, Lajmeja Holideja. Hektor je, sem biznisa sa starim Holidejem, posedovao lanac banaka „Benerman“ i bio akcionar u mnogim preduzećima za trgovinu stokom, građom, firmama za proizvodnju i prodaju trgovačkih brodova, železnicama i svemu i svačemu što je donosilo novac. Ali, bez obzira na svoju imperiju, stari Benerman je bio aktivniji nego nikada i neprestano je radio, držeći se devize „još koji dolar više, to bolje“.

Naravno, on je kao i svaki bogat čovek želeo da njegov sin pođe istim putem,

ali već odavno je postalo jasno da Čak za tako nešto nije sposoban. Njegovo drugo dete, kćerka Matilda, bila je divna devojka, ali su joj interesovanja bila sasvim drugačija. No, ona je poštovala očevu želju, pomagala mu kada je tražio da bude domaćica na prijemu ili u njegovo ime otvori neku svečanost. I to je bilo sve.

Ne želeći da se pomiri sa takvim razvojem događaja, Hektor Benerman je neprestano pokušavao da „izvede Čaka na pravi put“ i odvрати ga od nevesele sudbine neuspešnog kockara. No, ne može se reći da je sin uvek pokazivao dobru volju i spremnost za tako nešto, ali jednostavno nikada nije mogao da izdrži do kraja. Zbog toga ga je stari Hektor već nekoliko puta gotovo lišio nasledstva.

U stvari, Čakova poseta Teksasu bila je njegova poslednja prilika da zauzme mesto u Benermanovoj imperiji. To mu je još pre polaska, dok su sedeli u kancelariji u San Francisku, otac dao do znanja otvoreno rekavši:

„Čak, poveravam ti trideset hiljada dolara kapitala i želim da mi kupiš najbolja i najkvalitetnija krda „longhorn“ goveda. Hoću da na svim našim rančevima bude samo ta rasa, jer sam razgovarao sa nekim stručnjacima koji su mi obećali da ćemo pametnim ukrštanjem doći do govečeta koje daje dosta najkvalitetnijeg mesa. Pored toga, ova sorta nema premca što se izdržljivosti tiče i može podneti svaku, pa i najgoru klimu. Ti se dobro razumeš u stoku, pa mislim da nećeš napraviti grešku u izboru, a ja imam svoje ljude širom zapada koji ti u svako doba mogu pomoći i posave-

tovati te. Odgovaraš mi za svaki utrošeni cent od tih trideset hiljada dolara, čuješ li me? Ako slučajno uzmeš karte u ruke i izgubiš makar i jedan jedini dolar, izbaciću te iz kuće i iz kompanije i od mene više nećeš dobiti ništa!”

Čak se spremno složio. U sećanju mu je još uvek bilo mučno iskušenje koje je nedavno doživeo kada je potpisao očevu ime na priznanici, jer je u pitanju ponovo bio kockarski dug. Još je bio u šoku zbog toga što ga je otac ostavio dve nedelje u zatvoru zbog lažiranja čeka, da bi se tek onda smilovao i izvukao ga napolje. Tada se zakleo da je dobro naučio životnu lekciju i da se tako nešto više nikada neće ponoviti.

– To je za tvoje dobro – prokomentarisao je Hektor Benerman ledeno. – Sada ćemo ispiti po jedan brendi i nazdraviti za uspeh tvog zadatka.

To je bilo pre tačno pet nedelja.

Uskoro je Čak nakupovao više krda nove stoke za „Benermanov novi projekat“, kako je voleo da kaže stari Hektor. Išao je preko Teksasa, dole prema jugu i sve do dolaska u San Antonio, za najbolja goveda koja je kupio potrošio je već nešto više od deset hiljada dolara.

U toku puta u više navrata je dolazio u iskušenje da odigra pokoju partiju pokera, ali je uspeo da odoli i nije se upuštao u ozbiljno kockanje. Odigrao je, kako je on to nazivao, „nekoliko prijateljskih partija“, u kojima je dobio nekoliko stotina dolara, dovoljnu sumu da poveruje kako mu se počela osmehivati dugo očekivana kockarska sreća.

Onda je stigao u San Antonio, gde su ga čekala nova iskušenja. I tu je kupio nekoliko odličnih krda, ali je, na nevolju,

čuo od jednog kauboja da se u salunu „Nemirna lepotica“ u ulici Oro igraju velike partije pokera koje organizuje profesionalni putujući kockar, Flip Bodi.

To je za Čaka ipak bilo previše. Predveče se već našao za kockarskim stolom i počeo da dobija velike svote. Kao i obično, pred ponoć ga je sreća već napustila i bio je na gubitku. Do zore je „uspeo“ da potroši sto dolara od očevog novca namenjenog kupovini stoke.

Zatim je igra za izvesno vreme prekinuta, jer su umorni igrači morali da odspavaju nekoliko sati, okupaju se i osveže kako bi uveče ponovo nastavili.

Čak se nije dovoljno odmorio. Mučila ga je činjenica što se poslužio očevim novcem, pa su ga sada razjedale svakojake sumnje i strahovanja. Istini za volju, u poslednjem deljenju dobio je prilično visok ulog, ali to je bio možda samo mali podstrek da nastavi dalje. Ali... ko zna? Možda je u pitanju bio dobar znak i možda će mu se sreća ponovo osmehnuti. Bar se on tome nadao! Itekako se nadao!

Zadubljen u takve misli, Čak Benerman je otvorio zaključanu putnu torbu u kojoj je nosio novac, ne hajući za očev savet da sa sobom nosi samo čekove. Sada mu je bilo jasno da je verovatno još kod kuće negde u podsvesti nosio odluku da zagazi u rizik sa očevim novcem. Otvorio je tašnu i dugo zurio u novac, a onda ga je pažljivo izbrojao. Bilo je tu sedamnaest hiljada dolara i on se zadovoljno nasmešio. Šta je potrošenih sto dolara naspram takve sume?

Ozbiljnog, možda malo namrštenog lica, zaključao je torbu iz koje je prethodno uzeo još dvesta dolara i poneo je

do Bartiona Tripa, menadžera „Berner-
man“ banke u San Antoniju. Malo je
popričao sa njim, a onda ga zamolio da
tašnu stavi u trezor i čuva je sve dok
on ne dođe po nju. Naravno, bankar se
složio sa zadovoljstvom i izdao mu ured-
no ispisanu i overenu potvrdu.

Kada se vratio u sobu, Čak je sa olak-
šanjem odahnuo i opružio se na kreve-
tu, rešen da se odmori bar jedan sat pre
nego što ponovo sedne za kartaški sto.
Čak i ako izgubim tih dve stotine dolara,
mislio je, to će zajedno sa onih sto biti
svega tri stotine gubitka. To će, naj-
iskrenije se nadao, ipak moći nekako da
prikrije u dokumentima, tako da otac
ništa ne primeti.

Kada je igra krenula, mladi Benerman
je te dve stotke pretvorio u pet i bio veo-
ma zadovoljan. Po isteku još jednog sa-
ta, izgubio je tih pet stotina dolara, a
Bodi je već posedovao njegovu prizna-
nicu na stotinu dolara. Nije prošlo dugo,
a mladi Benerman je, drhteći i znojeći
se, potpisao još jednu priznanicu na
stotinu i trideset dolara. Onda je Bodi
digao glas.

– Nema više igranja, Čak! Prvo vrati
onih sto i ovih sto trideset koje si upra-
vo izgubio! Tek onda možemo da se po-
gledamo u oči!

Ostali saigrači za stolom potvrdno
zažagoriše klimajući glavama.

– Što je pravo, pravo je – dobaci jedan
ridokosi. – Jeste da sa vama igramo od
juče, ali za nas ste još uvek stranac, Be-
nermane. Čovek u prolazu, razumete li?

Čak drhtavom rukom obrisao znoj sa
lica.

– Ali, imam pokriće, ljudi! Posedujem
veliku svotu novca u trezoru banke!

Bodi iskrivi tanke usne u prezriv, ne-
poverljiv osmeh.

– Onda pođi i donesi ga ovamo da ga
i mi vidimo, čoveče! Ako to ne možeš,
ispadaš iz igre do ujutru, dok se banke
ne otvore.

Čak je znao da bi bilo najrazumnije da
se složi sa tim predlogom i prekine.
Igrači su mu davali mogućnost da odu-
stane, mada je znao da će ga kasnije ve-
rovalno pratiti kako bi se uverili da pod
okriljem noći neće pokušati da napusti
grad. Naime, suma od dve stotine tride-
set dolara nije bila velika, ali... nije bila
ni mala.

– Dakle, šta si odlučio? – upitao je
Bodi mirno, majstorski mešajući karte
i odbijajući dimove iz tanke cigare. –
Ako baš želiš noćas da igraš poker, onda
se dug mora srediti. Ukoliko nećeš, pri-
hvatiću tvoje potvrde, ali samo do ujut-
ru, dok se banke ne otvore.

Čak prelete pogledom po ravnodušnim
licima oko njega. Svi su pred sobom
imali gomile žetona, a u džepovima nov-
čanike nabijene novčanicama... svi osim
njega. Bili su to okoreli kockari; među
takvima dugovi su se odmah plaćali ili
je dužnik mogao da nastrada. Posma-
trajući ih jednog po jednog, bilo mu je
jasno da ne bi mogao da se suoči sa
onim što bi eventualno preduzeli da ga
kazne.

Zato je nastavio hrapavim, pomalo
čudnim glasom:

– Čini mi se da će najbolje biti da pro-
budim Bartona Tripa i uzmem svoj no-
vac.

Bodi razvuče lice u osmeh.

– To je fer sa tvoje strane. Dopada mi
se čovek koji brzo donosi odluke kada

treba izravnati račune i koji se ne plaši malog gubitka.

Čak je nejasno naslućivao da se u tim rečima krije još nešto, neka vrsta izazova koja mu neće dozvoliti da se izvuče tek tako, plativši samo svoj dug. Slutio je da taj izazov u sebi nosi želju za novom partijom, pa još jednom i još jednom...

Trip nije hteo da otvori banku u to doba noći i pretio je Čaku da će se žaliti lično starom Benermanu. Posle kratke svade, pristao je tek kada je gazdin sin rekao da će odmah zvati oca i reći da ga menadžer banke u San Antoniju sprečava da zaključi izuzetno povoljne poslove.

Pošto se dočepao torbe, Čak je izvesno vreme oklevao. Možda bi bilo dobro, razmišljao je grčevito, da uzme samo onoliko koliko mu je potrebno za vraćanje duga i još samo stotinu dolara za nekoliko sledećih deljenja. No, nije mogao tek tako da donese odluku i brže-bolje je zatvorio tašnu čim je primetio kako Trip sa negodovanjem zuri u njega. Istog časa osetio je kako crveni i tiho mrmljajući proklinjao osećaj krivice koji mu je naterao rumenilo u obraze.

– Vrlo je verovatno da ću noćas doći do najboljeg i najkvalitetnijeg krda stoke – kazao je pokušavajući da opravda svoj gest. Iako se trudio, reči su mu zvučale prazno i neubedljivo.

Ipak je nastavio da laže.

– Tamo u salunu je jedan čovek koji se interesovao za posao. Mislím da ću postići povoljnu cenu ako mu pokažem da raspolazem gotovim novcem.

– Ispašćeš vrlo glup i nesmotren ako taj novac pokažeš u bilo kom salunu u

San Antoniju – prekorno mu je dobacio Trip. – Ali, ja ti ništa ne mogu. Ako potpišeš ovu potvrdu i oslobodiš me odgovornosti...

Čak je ne gledajući potpisao i za petnaest minuta već ponovo bio za kockarskim stolom nastavljajući prekinutu partiju pokera. Bodi i Rigen su videli gomilu novca u torbi i sjajnih očiju veselo pozvali barmena da im donese nove karte i bocu najboljeg viskija. Sve je bilo veoma jednostavno: kockarske ajkule osetile su svoju žrtvu.

Igrali su cele noći. Čakovo bogatstvo se topilo i u više navrata vraćalo, a kada je flaša viskija ispražnjena, donete su još dve. Špilovi karata menjani su nekoliko puta, ali se ništa nije promenilo. Čak je i dalje dobijao male svote, a gubio desetostruko veće. I tako... sati su prolazili, a novca u njegovoj torbi bilo je sve manje.

A onda... dok se sunce s mukom probijalo kroz pravu zavesu od oblaka i magle, a umorno osoblje saluna lenjo gasilo zidne lampe, Čak je drhteći od straha shvatio da je sebe priterao u ugao iz koga mu nije bilo izlaza.

Izgubio je. Imao je dva para kraljeva i kečeva protiv trilinga pubova u Bodi-jevim rukama. Od alkohola i umora strašno mu se vrtelo u glavi, ali je nešto kao iskra saznanja ipak prodiralo u njegovu svest. Zato je spustio karte na sto, ljutito mrmljajući:

– Kako može da ima tri puba? – upitao je zaplićući jezikom. – Ja i Rigen smo odbacili po jednog. Kako onda može...? – zastao je, shvativši da je za stolom odjednom zavládala grobna tišina. Pokušavajući da se sredi i razbistri misli,

lagano je podigao glavu i video da ga Bodi strelja pogledom.

– Hoćeš da kažeš da ova igra nije čista? – zapitao je besno.

Čak je jezikom prešao preko suvih usana, pogledao ostale i onda brzo odmahnuo glavom.

– Ah... razume se da neću. Samo sam... bio sam u nedoumici i to je sve – dodao je i rukom se uhvatio za glavu koja ga je strahovito bolela.

– Onda je valjda sve u redu – odvratio je Bodi bezizražajno. – Ako je tako, plati, pa možemo ponovo da podelimo karte i... – zastao je i pogledao ostale za stolom. – Ili biste želeli malo odmora i osveženja, prijatelji?

Ukočeni ljudi zakrvavljenih očiju promrmљali su nešto što je moglo da se protumači kao želja za odmorom. Odmah zatim, počeli su da ustaju, glasno zevajući i istežući se. To su uradili svi, osim Rigena, Čaka i Bodija.

– Plati sada ovih pet hiljada i dve stotine, Čak – dobacio je Bodi mirno – pa ćemo se ponovo videti kada igra počne.

Zbunjen i odjednom otrežnjen, mladi Benerman je sada bio potpuno uveren da su ga nasamarili. No, bio je toliko pribran da je samo klimnuo glavom kako bi dobio u vremenu. Ali, Rigen mu je dodao torbu i, mada se nekoliko trenutaka petljao da otključa bravicu, Čak je znao da nema mnogo izbora: morao je napokon da je otvori i Rigenu i Bodiju otkrije da je tašna prazna. Otvorivši je, bojažljivo se osmehnuo.

– Žao mi je, momci, izgleda da sam švorc!

Čim je video izraz Bodijevog lica, osmeh mu se sledio na usnama. Ipak, Ri-

gen mu je istrgnuo torbu iz ruku, dobro je pregledao i tek onda klimnuo glavom „glavnom“ kockaru Flipu Bodiju.

– Istina je, Flipe. Potpuno je prazna.

Bodi nije rekao ni reč, već se zavalio u stolicu, zapalio cigaru, nijednog trenutka ne skidajući pogled sa Čakovog iznurenog lica.

– To je zaista peh... za nekoga! – procedio je.

Čak se na silu nasmeja.

– Izgleda da ću opet morati da pišem potvrdu.

Bodi je lagano otpuhnuo dim i odlučno odmahnuo glavom.

– Ali... zašto da ne? Ranije si prihvatao moje potvrde!

On se prezrivo iskezi.

– Pa... ima razlike između sto dolara i nekoliko hiljadarki, Čak, stari druže. To ti je kao i razlika između pre i posle. Ako ti nije poznato, za ovakve sume ne uzimam komade papira.

Čak se sada već vidljivo tresao.

– Dodavola, nema problema! Hoću da kažem... i sami znate da će se banka uskoro otvoriti.

Bodi je dao znak Rigenu i ovaj je praznu torbu bacio Čaku u krilo. Čela orošenog znojem, mladi Benerman je zurio čas u jedno, čas u drugo bezizražajno lice.

– Banka... banka pripada mom ocu – dodao je u očajanju. – Tu mogu da dignem i mnogo više od pet hiljadarki!

Bodi je neko vreme ćutao i pušio cigaru. Onda je umesto da je ugasi u pepeljari, iznenadnim pokretom pritisnuo na Čakovu ruku koja je ležala uz ivicu stola. U istom trenu, Rigen ju je zgrabio tako čvrsto da ovaj nije mogao da je povu-

če. Žar je zacvrčao i u odaji se osetio miris nagorele dlake i sprženog mesa.

Sin Hektora Benermana je kriknuo tako snažno da se i osoblje saluna trglo, svi osim čoveka za šankom koji je samo za tren podigao pogled, a zatim nastavio da radi svoj posao. Za to vreme Bodi je potpuno izmrvio cigaru na Čakovoj ruci, dok se jadnik izvijao i koprcalo trudeći se da se oslobodi.

Najzad je stisak popustio i on je mogao da povuče ruku, skloni mrvicu pepela i duvana i koliko-toliko očisti ranu. Iako se trudio koliko je mogao, oči su mu se napunile suzama, a na licu su se mogli pročitati bol i strah.

– Sačekaću dok Barton Trip otvori banku – tiho je kazao Bodi. – I još deset minuta duže. Razumeš li, samo deset minuta?

Onda je obmotao ranu maramicom i grčevito zaklimao glavom.

– To... to je u redu. Nije mi potrebno više od deset minuta.

– U redu – procedi Bodi hladno. – Martin će ostati s tobom... – dodao je i lagano se podigao sa stolice. – Ja odoh da se okupam i odremam. Znači, videćemo se za nekoliko časova, Čak. Novac će biti kod tebe, čoveče. Jasno...?

– Jasno, Flipe – odvratio je ovaj, pokušavajući da ostavi utisak mirnog i ravnodušnog čoveka. – Dobićeš svoj novac, ne brini.

Bodi je namestio svoj „derbi“ šešir i hladno se osmehnuo.

– Ne brinem, Čak... Dobiću svoj novac ili... tvoju kožu. U svakom slučaju, ti si taj koji gubi, a ne ja! – dodao je, a onda požurio uz stepenice.

– Pa lepo, drugar! – dobacio je Rigen Čaku posle nekoliko minuta ćutanja. – Kako bi bilo da izađemo napolje? Ako Tripa još nema, sedećemo na stepenicama i čekati da se pojavi.

Čak je morao da se složi, nasmešivši se pritom usiljenim, pomalo izgubljenim osmehom. U duši je strepeo, a noge su ga jedva držale. Kada ga je Rigen uhvatio ispod ruke i poveo napolje, učinilo mu je da će se srušiti.

*

Do tog trenutka Holidej je relativno mirno napredovao prema granici. No, bio je ubeđen da to neće dugo trajati i da neprilike tek predstoje.

Džoni Kec je još uvek, nekoliko sati posle bekstva iz meksičkog saluna, bio vezan u sedlu. Prilično sporo je dolazio k svesti i Dok je već nekoliko puta pomislio da ga je isuviše jako udario po glavi. Ali, tako nešto ga nije brinulo. Kec je želeo da ga smakne i u svakom trenutku bi tako nešto bez razmišljanja učinio. Zato nije želeo da razbija glavu besmislicama.

No, toga jutra, odmah po izlasku sunca, Holidej je ugledao prvi znak potere. Iznad starog prašnjavog puta koji je vodio sa juga, u punom sjaju vedrog jutra dizao se oblak prašine koji se kretao prema njima. Odmah zatim, Dok je skrenuo na sever i nastavio uobičajenim tempom. Kada je posle dva sata ponovo pogledao put iza sebe, bio je sasvim siguran da ih neko goni.

– Izgleda da su to tvoji prijatelji – obratio se Kecu i pokazao rukom preko ra-

mena. – Čudno je da ih uopšte imaš, a kamoli da su ti tako verni, druškane.

Kockar se s naporom okrenuo u sedlu i zažmirio. Lagano je klimnuo glavom, a bleđa senka osmeha dodirnula je njegove tanke usne.

– Neće ti uspeti, Holideje – procedio je.

– Ako meni ne uspe, neće ni tebi – odvratio je Dok bez razmišljanja i hladnim pogledom svojih čelično plavih očiju bez straha osmotrio oblak koji se kretao.

Na te reči Džoni Kec se trgao.

– Ako planiraš da me ubiješ, a onda da se izvučeš, to neće ići! Samo da znaš!

Dok slegnu ramenima.

– Ako tvoji pajtaši priđu i ako ne budem imao šanse da se probijem, sigurno si mrtav. Od sada to imaj na umu, Džoni! A sada požurimo!

Trgao je vođice i oba konja su još brže krenula napred kroz tišinu i pustoš severnog Meksika.

– Neće ti dopustiti da sa mnom pređeš Rio Grande! – dobacio je Kec nervozno, dok je iskusniji slušalac u tom glasu mogao da prepozna i prizvuk očajanja. – Ustreliće te iz daljine!

Dok mu nije odgovarao niti se ponovo osvrtao. Pažnju je skoncentrisao samo na put i predeo ispred njih.

Ali, Kec nije odustajao.

– Oslobodi me, pa ćeš moći da se vratiš nazad sa glavom na ramenima. Ako ja budem slobodan, ovi koji naš gone neće se zamarati s tobom.

– Ne verujem da si im toliko važan!

– Jesam!

Pomalo iznerviran, Dok je iznenada zategao vođice i zaustavio konja tik uz Džonijevog.

– Pa, može li se znati zbog čega si tako važan? – upitao je unoseći mu se u lice.

Kockar se tajanstveno osmehnu.

– To je moja stvar.

Dok ga je samo hladno odmerio, a onda pojahao napred. Razmišljao je o načinu Džonijevog odgovora i nekoj sigurnosti u koja mu se videla u očima. Tu nešto nije bilo u redu, zaključio je. Jer, neprirodno bi bilo da se neko toliko trudi da jednog kockara i ubicu pošto-poto spase iz njegovih ruku. Za to je morao postojati neki razlog mnogo jači od lopovske solidarnosti...

Lagano dižući glavu i posmatrajući stenovitu pustaru ispred sebe, on oseti kako mu se u želucu skuplja hladna grudva leda. Iz senke obližnje planine izjahala je grupa konjanika i odsjaj sunca zablistao je na puškama koje su držali u rukama.

Začuo je kako se Džoni Kec kratko zasmejao.

*

Barton Trip je visoko podigao obrve i zabezeknuto se zagledao u Čaka Bernermana.

– Tražite da banka isplati vaše... kockarske dugove! – upitao je preneraženo i odmah zatim odlučno odmahnuo glavom. – Ne, ne i ne! To nikako ne ide! Pa... tako nešto je apsolutno nečuveno! Još imate obraza i tražite da ja, kao direktor banke vašeg oca, dam garanciju za dugovanje čoveku kakav je Flip Bodi?!

– Nisu važne ličnosti, direktore – umešao se u razgovor i Martin Rigen. – Pitanje je da li priznaješ ovu potvrdu ili ne?

– Naravno da ne priznajem!

Rigen oštro odmeri Čaka.

– Sada ti preuzmi stvar, Benermane!

Čak se znojio i drhtao celim telom. Bio je svestan da se našao u najvećoj nevolji otkako zna za sebe. Ali što je bilo još gore, iz te nevolje nije video bilo kakav izlaz.

– Slušaj, moraću da pošaljem telegram... – počeo je neubedljivo, ali je odmah začutao kada je Rigen odlučno odmahnuo glavom. – Ali... zašto da ne? – usudio se da doda kada se malo pribrao.

– Zato što vrdaš, prokletniče! – obrecnuo se Rigen koga je već izdalo strpljenje. – Vrlo dobro znaš da svom starom ne smeš reći da si izgubio novac za stoku i još pet hiljadarki preko toga! Jasno ti je takođe da on taj dug neće platiti, otrešće te kao dosadnu muvu, zar ne?

– Ne, nije tako... ti to ne razumeš... – pokušao je Čak neubedljivo. – Ima sestru koja me voli i ona...

– Ne pričaj gluposti! – prekinuo ga je Rigen i u kratkoj nedoumici za trenutak upitno pogledao u Tripa. Bankar je jedva primetno odmahnuo glavom i iskusnom liscu kao što je Martin Rigen nije više ni trebalo. Snažno je povukao Čaka sebi, a onda mu kroz džep uperio cev malog revolvera u leđa.

– Dakle, mi idemo da posetimo Flipa Bodi, Benermane! – povikao je snažno ga gurajući ispred sebe. – Mislim da mu se novosti koje mu nosimo nikako neće dopasti!

Flip Bodi je osvežen i doteran doručkovao u svom apartmanu. Poslušavši

Rigenovu priču, namrštio se i podozrivo odmerio Čaka Benermana.

– Znači tako? – rekao je posle duže i neprijatne tišine.

– Pa... nije baš tako, Flipe! – očajnički je dobacio ovaj. – Objasnio sam mu da u Frisku imam sestru koje me veoma voli i koja bi mi sigurno pribavila novac. Ali on nije hteo da mi ...

– Znamo sve o tvojoj sestri i jasno nam je da nema toliki novac! – prekinuo ga je Bodi cereći se. Čuvši to, Čaku beše još hladnije oko srca, jer je shvatio da su ovi prokletnici znali sve o njemu i da je cela stvar najverovatnije bila namještena.

– Sada više ne možeš da me farbaš! – trgao ga je Bodijev glas iz razmišljanja. – Međutim, ja sam strpljiv čovek i ipak ću ti pružiti priliku da pošalješ svoje telegrame...

Čaku za trenutak laknu.

– Ali, ne sad odmah – hladno je dodao Bodi.

On zatrepta očima.

– Ali... kako...? Što pre pošaljem telegrame, mož...

– Druškane – prekinuo ga je Bodi ustajući – rekao sam ti već da ćeš ti biti na gubitku i da ćeš, ne dobijem li svoj novac, platiti svojom kožom.

– Ali... a... ako me ubiješ... nikada nećeš dobiti svoj novac, Flipe!

Bodi se iskezi.

– Ništa nisam rekao o ubijanju – dodao je, a onda snažno zamahnuo nadlanicom i udario Čaka tako snažno da je bio odbačen na drugi kraj sobe i udario u zid. Onako ošamućen, preplašeno ga je pogledao dok mu se krv slivala sa čela i rasečenih usana.

Nadmen i ozbiljan, Bodi mu je dao znak da pride. Mladi Benerman je nekoliko trenutaka oklevao, ali kada je Rigen pošao prema njemu sa podignutom rukom, klimnuo je glavom i posrćući došao do Bodija. Ovaj ga je odmerio ledenim pogledom.

– Bedni nitkove! Zar si zaista mislio da ćeš me preći i ostaviti sa svojom ništavnom priznanicom?

Čak šumno proguta pljuvačku i zatrepta.

– Hm... nismo dobro proračunali... – vajkao se dalje Bodi. – Mislili smo da u torbi imaš dovoljno novca da platiš poslednju partiju, inače... inače bismo te odavno izbacili iz igre. Ali, pružićemo ti priliku da vratiš dug. Mada... prethodno ćeš morati da iskusiš šta bi se desilo da to ne učiniš.

– Slušaj, Flipe, nema potrebe... – zamucio je Čak, ali u istom trenutku iza leđa mu se našao Rigen i prslonio mu cev revolvera na leđa.

– Martine, odvedi ga dole.

– Kod šerifa? – upita Rigen kratko.

– Ne, nego kod momaka – odvratio je Bodi.

I pre nego što je Čak bilo šta mogao da uzvрати, Rigen ga je izgurao na vrata i grubo povukao prema stepeništu. Brzo su skrenuli iz glavne ulice da bi se posle nekih desetak minuta našli ispred jedne polurazrušene kolibe na samom kraju grada. Izgledalo je da su ih očekivali, jer je jedan čovek grubog izgleda i sa revolverom za pojasom odmah otvorio vrata i pozdravio Rigena kratkim naklonom glave. Martin je grubo gurnuo Čaka kroz vrata tako da je posrnuo i pao na kolena.

Pre nego što je shvatio šta se dešava, grube ruke su ga zgrabile i položile na neki sto. Preplašen i sav se tresući izbezumljeno je posmatrao Rigena kao i lica još nekolicine ljudi koje nije poznavao. Otimao se, ali mlako i nevešto, delom što nije imao snage, a delom što se plašio da još više ne pogorša svoj položaj. Ti ljudi su nešto radili sa njegovom desnom rukom, ali svaki put kada bi pokušao da podigne glavu i vidi šta se dešava, dobijao bi snažan udarac u lice.

– Gotovo je, Martine – javio se neki promukao glas, a Čak oseti kako mu ručni zglobovi stežu prsti snažni kao da su od čelika. Ostali su ga držali za ispružene prste tako da mu je ruka ležala nepokretna i raširena.

Onda je na oznojenom dlanu osetio dodir hladne revolverске cevi i počeo je da više predosećajući da će se desiti nešto bolno i grozno. Pogledao je Rigenovo iskeženo lice i zavapio:

– Oh, bože, ne!

Odmah zatim njegov očajni vapaj utopio se u zaglušujući tresak kolta koji je uzdrmao prostoriju.

*

Grmljavina dvocevke potresla je kanjon i Dok je instinktivno uvukao glavu u ramena; snop olovni tanadi fijuknuo mu je iznad glave, pa je još čvršće stisnuo vodice oba konja. Brzo je podigao glavu i ugledao potpuno otkrivenog strelca na vrhu jednog pljosnatog ispusta u steni. I baš kada se čovek spremao da skoči nazad u zaklon, Holidejev kuršum pogodio ga je tačno u grudi. Zapanjen, čovek se prvo zateturao unazad,

a onda koraknuo napred i krikom se skotrljao niz liticu mlatarajući rukama kao da pliva.

Sledila je prava kiša kuršuma kojom su ih zasuli tako da je i Džoni Kec bio u opasnosti isto kao i Holidej. On se kri- vio u sedlu onoliko koliko su mu konopci dozvoljavali i ljutito psovao shvatajući da je položaj u kome se nalazi prilično loš.

– Prekinite! – povikao je u jednom trenutku. – Prekinite kada vam kažem! Tako ćete pogoditi i mene, idioti!

Holidej je shvatio da je preplašeni kockar u pravu, ali nije imao vremena da razmišlja o tome. Iznenada je na levoj strani kanjona ugledao prolom u litici. Naime, jedan naizgled poseban stenoviti zid pružao se jarugom do samog njenog kraja, ali se na samom početku nalazio uzani prolaz u steni. Po Dokovoj proceni bio je dovoljan da bi se kroz njega mogao provući konj sa jahačem. Skrećući oprezno na tu stranu, ugledao je nekoliko tipova koji su bukvalno „izronili“ iz svojih zaklona, spremni da pripucaju.

Trzaj uzde bio je tako žestok da je Džonijev konj zamalo pao na bok, sam kockar ostao je u sedlu samo zahvaljujući tome što je bio vezan. Za tili čas Holidej je uleteo u usek, dok su se iza njih razlegali pucnjevi i ljutite psovke iznenađenih bandita. Džonijeva kolena prosto su se češala o oštre stenovite ivice i on je jaukao od bola dovikujući Holideju svakakve pogrde.

Naravno, Dok sada nije mario za to, već je gonio svoga konja sve brže i brže. Video je da se usek širi, a onda... Onda više nije bilo ničega. Glasno je uzdah-

nuo shvatajući da se iza useka nalazila strma padina, ali... nazad se nije moglo.

Stigao je samo da potapše svog vernog Miga po vratu: bilo je kasno za sve drugo osim za skok i on se nadao da će kolani na sedlima izdržati. Istog trena začuo se Džonijev uplašeni krik.

U jednom času kada je iznad sebe video samo zagrejan vazduh, a daleko ispred samo neravnu i голу zemlju, Holidej je pomislio da ga je sreća napustila. Onda je Mig kratko i uplašeno nji-snuo i pošao napred ukrućenih prednjih nogu, odnosno kopita zakopanih u okomititu padinu od prašine, peska i sitnog kamenja. Bila je to vrlo strma, visoka stranica, ali bez krupnih stena i drugih prepreka. Klizajući se dole, izdržljiva životinja je ukrućenim nogama prosto „oralala“ čitav sloj peska i sitnog kamenja. I Džonijev konj je isto reagovao i lagano se suljao niz padinu.

Dok se čvrsto držao u sedlu maksimalno nagnut unazad i svom snagom zatežući uzde nastojao da što veći deo svoje težine prebaci na konjske sapi. U deliću sekunde uspeo je da se okrene i vidi da je Džoni bio toliko razuman da učini to isto. I on je znao da su sada jedan pogrešan korak ili nagli potez mogli dovesti do prevrtanja i pogibije.

Negde daleko iza njih odjeknulo je još nekoliko pucnjeva, a onda je zavládala tišina koju su prekidali samo ljutiti uzvici i „sočne“ meksikanske psovke. Sada je padina postajala sve manje okomita i begunci su mogli lakše da dišu: kosi-na je posle kratkog vremena bila već veoma blaga da bi se najzad pretvorila u mirnu i dobroćudnu ravniciu.

Sada je Dok mogao na miru da se okrene i osmotri zajapureno Džonijevo lice. Pucnji se više nisu čuli, jer su banditi shvatili da je Holidej dobio igru. To je osetio i on, pošto ljudi na vrhu ponora jednostavno nisu imali dovoljno hrabrosti da se upuste u vratolomno spuštanje. A možda im Džoni Kec ipak i nije bio toliko važan da bi zbog njega rizikovali svoje živote.

Kroz oblak prašine Dok se jedva primetno osmehnuo, prišao Džonijevom konju, uhvatio mu uzde i mirno pošao napred kroz ravnicu. Kada se prašina razišla, pokazao je rukom u daljinu, tamo gde se u izmaglici vazduha belasala srebrnasta zmijolika traka.

— Ono tamo je reka Rio, Džoni — kazao je promuklim glasom. — Stići ćemo do nje pre nego što tvoji lupeži pronađu drugi put da izađu iz planine. Do tada ćeš ti već biti u Teksasu, gde te verovatno čekaju vešala. I znaj da će ti se suditi ne tamo gde imaš prijatelje, već na drugom mestu tako da nikakvi prokletnici neće moći da umešaju prste u pravdu!

Džoni Kec je mlitavo klonuo u sedlu, a na njegovom licu se prvi put jasno pokazalo istinsko razočaranje prouzrokovano saznanjem da je pobeđen.

*

Svuda oko njega bio je potpuni mrak. Nigde ni tračka svetlosti ili bar kakvog nagoveštaja. Zemlja pod Čakom Benermanom bila je mokra i meka, a u vazduhu se osećao miris vlage.

Uplašeno se trgao kada je na levoj strani začuo čudne, uznemirujuće šumove. Počeo je da uzmiče na drugu stranu,

ali se trgao kada je naišao na zid. Instinktivno se pridržao desnom rukom i u istom času jeknuo od bola. Sada je sa ispruženim rukama lagano krenuo napred, sve dok licem nije dodirnuo i drugi zid, isto tako mekan i vlažan kao da je od blata. Onda se lagano spustio dole i seo, isprekidano dišući i pokušavajući da savlada bol. Razmrskanu desnu šaku naslonio je na grudi, a levom je lagano pridržavao grub zavoj. U stvari, bila je to neka obična marama koju su mu bacili i kojom je pokušao da obmota ranu.

Osećao se užasno bedno i poniženo, bednije nego ikada ranije u životu. Bol se sada proširio na celu ruku, u glavi mu se vrtelo, osećao je da nije sposoban bistro da rasuđuje. Nije znao koliko dugo se nalazi u toj tami, a bilo mu je potrebno dosta vremena da se priseti šta se desilo. Kada mu je to uspelo, samo je glasno uzdahnio pitajući se šta uopšte sa njim namerava taj prokleti Flip Bodi... Obogaljio ga je zauvek bez milosti i bez mnogo rasprave odbio njegovu molbu da pošalje telegrame ocu i sestri. Doduše, ni sam Čak nije verovao da bi to imalo nekog efekta: sestra verovatno nije imala te pare, jer je bila slobodan umetnik, a stari Hektor...? Pa, on bi ga verovatno odbio sa gnušanjem i prepuštio sudbini. To je tražio više zbog toga što je bio svestan da mora da dobi je u vremenu i nešto pokuša. Ali, posle ovoga što se desilo, izgubio je nadu. Iako ga je bol sprečavao da normalno razmišlja, ipak je bio zapanjen onim što je učinio, svestan da sada plaća cenu za sve nepromišljenosti koje je napravio u životu.

Samo, ta misao nije bila nimalo utešna i on se šćućurio u svom ćošku, sa strahom osluškujući šumove na drugom kraju ove male i zagušljive prostorije. Pretpostavljao je, naime, da je u pitanju neki podrum u napuštenoj kući ukopan u podnožje brda. S druge strane, mogla je biti i neka pećina koju su banditi pronšli i na kojoj su izgrađena vrata. No, sada mu to nije bilo bitno, najvažnija je bila činjenica što su ta teška drvena vrata bila zamandaljena rezom i što je on u ovom mraku sedeo kao miš uhvaćen u klopki.

U jednom momentu začuo je iz ugla ciku pacova i zadrhtao od gađenja i jeze. Iako je pipao na sve strane, nije mogao da pronađe nikakvo oružje kojim bi ih mogao oterati, pa je, pripravan, skinuo jednu čizmu i stavio je na zdravu ruku. Za svaki slučaj.

Posle nekog vremena vrata su se iznenada otvorila i on instinktivno pokri lice rukom kako bi se zaštitio od mlaza svetlosti koji ga je iznenada zapljusnuo. Unutra su ušla dvojica, grubo ga podigla na noge i bukvalno ga izvukla na svetlo dana. Kada su ga ponovo uveli u neku sobu, prepoznao je prostoriju u kojoj je ranjen iako još uvek nije najbolje video i neprestano je žmirkao.

Ova dvojica su ga posadila na veliki drveni sanduk i tek posle nekoliko trenutaka shvatio je da za stolom sede Flip Bodi i Martin Rigen. Pošto je bio prljav i zaudarao na memlu i znoj, Bodi se na tren s gađenjem okrete u stranu.

Kada se okrenuo, mirno je otpuhnuo dim cigarete i dodao:

– Još uvek mi duguješ pet hiljada i dvesta dolara, druškane. Odmah da ti

kažem da nemam nameru dugo da čekam. Ipak... neke stvari koje si juče rekao imale su smisla: prvo, tvoj stari je vlasnik banke i ima para, zar ne? Samo, on sigurno neće hteti da plati tvoje kockarske dugove. No, možda ipak ima načina, jer iz onoga što sam saznao, ovo ti nije prvi put da se nađeš u ovakvoj nevolji. Naravno, razlika je u tome što je ovo prava i istinska neprilika iz koje se nećeš izvući onako kako si do sada uspevao. Zato sam razmišljao i odlučio da napravim izuzetak. U stvari, umesto da ti prosviram metak kroz glavu, odlučio sam da ti predložim neku vrstu sporazuma.

U Čakovim očima blesnu nada. Podigao je glavu bez straha i nestrpljivo očekivao nastavak.

– Imaš tri dana da smisliš način kako da dođeš do novca – produžio je Bodi. – Mene samo to interesuje: pet hiljada i dvesta dolara. Donesi mi ih i slobodan si.

– Sa obogaljenom rukom... – ote se Čaku.

Bodi slegnu ramenima.

– Bićeš živ.

Sin Hektora Benermana proguta pljuvačku i skljoka se na sanduk.

– Ali... ka... kako ću...?

– To je tvoj problem – odvrati Bodi mirno. – Što se tiče tretmana, obećavam da će biti podnošljivo. Tri dana, zapamtio si? Potrudi se da za to vreme smisliš neki realan plan.

Čak šumno udahnu vazduh.

– Ili...?

Bodi ga leđeno odmeri i baci opušak na drugi kraj prostorije. Zatim dunu dim Čaku u lice, prezrivo se isceri i žurno

izađe napolje praćen ćutljivim Martinom Rigenom.

*

Dok je slutio da sve nije okončano i po ko zna koji put se pokazalo da je bio u pravu. Naime, na reci Rio Grande čekala su ih još dva naoružana tipa. Ipak, u svemu su imali i prilično sreće, jer su dvojica plaćenika pogrešno procenili mesto gde će se Dok i Džoni pojaviti. Zbog toga su morali da jašu četiri stotina metara preko otvorenog terena, što je iskusni zapadnjak poput Holideja na pravi način iskoristio tako što je naterao konje da zaplivaju i pređu reku na mestu gde je voda bila brza i duboka. I zaista, to niko nije očekivao, jer se ne pamti da je baš tuda iko pokušao da prepliva Rio i izađe na obalu Sjedinjenih Država.

Ušavši u vodu, Holidej je kliznuo iz sedla i zaplivaio pomalo vukući Miga za sobom, dok je drugom rukom držao povodac Džonijevog konja i pridržavao se za jabuku sedla. Iako je video da je kockarevo lice belo kao kreč, nije ništa rekao niti pokušao da ga ohrabri.

– Prokletstvo, udaviću se! – zaurao je Kec gušeći se od straha. – Ne umem da plivam! Ako ovo kljuse izgubi dah ili se prevrne, ja sam gotov!

Holidej je ćutke prešao preko ovog zapomaganja, a Džoni Kec je nastavio da psuje, urla i žali se sve dok ih struja nije „dobro“ zahvatila i počela da nosi nizvodno. U isto vreme, ona dvojica sa obale su otvorila vatru. Meci su opasno fijukali pored Džonija Keca i on je okrenuo glavu i povikao koliko god je mogao jače:

– Proklete budale! Prestanite sa pucanjem, čujete li? Ja sam Džoni, Džoni Kec, a onaj tamo je Dok Holidej!

Naravno, niko ga nije čuo i pucnji su ponovo zapraštali.

– Danas očigledno nije tvoj dan, druškane – dobacio je Dok podsmešljivo. – Hmm... može se desiti da te pogodi metak jednog od tvojih pajtaša! Uostalom, nisam siguran da ne gađaju i tebe. Očigledno da im je važnije da ne stupiš nogom na američko tlo, nego da ostaneš živ. S druge strane, čak i ako me pogođe, struja će te povući sa sobom. Zaista ne znam kako ćeš se izvući!

Džoni nije odgovorio, jer je u magnovenju shvatio da mora da sarađuje sa Holidejem ako želi da ostane živ. Zato ga je posmatrao netremice i ponavljao njegove pokrete; no, na tom mestu je reka bila brza, a matica ćudljiva tako da su begunci svaki čas morali da menjaju pravac. To je otežavalo posao onima sa obale koji su već bili dosta daleko i sada pucali više da zadovolje sebe.

Ćim su konji osetili ćvrsto tlo pod sobom iznenaćeno su ćipili i već sledećeg trenutka našli su se na pešćanoj obali. Dok je poterao Miga u mali zaklon iza stena, a onda hitro izvadio pušku zavijenu u voštano platno. Sa druge strane su se i dalje ćuli meci, a jedan od napadaća dobro je zagazio u vodu i mahnitopucao prema njima. Olovna tanad prštala su na sve strane, udarala o zidove stene, sipajući Doku prašinu u oći,

No, to ga nije uzbućivalo. Mirno je nanišanio... zapucao i samo koji tren kasnije konj u vodi ostao je bez jahaća. Vićevši šta se desilo, onaj drugi je poterao

životinju nazad i uskoro nestao iza žbunja.

Dok vrati pušku u futrolu i vinu se u sedlo.

– Sada smo kod kuće, Džoni – dobacio je mirno. – Kroz otprilike sat vremena bićemo suvi, drugar. Mislím da se slažeš da je mnogo bolje kada čovek pod nogama oseti čvrsto tle, mada ne mogu da garantujem da se veoma brzo nećeš njihati u vazduhu.

Džoni je napravio ružnu grimasu, ali Holidej se već okrenuo, potapšao Miga po vratu i nastavio napred. Put je bio dobar i verovatno čist sve do Ostina, gde je nameravao da odvede ubicu senatora Gernija. Želeo je da ga preda federalnom šerifu koji će otvoriti istragu s obzirom da se radi o krajnje neobičnim stvarima koje su se desile posle ubistva. Baš taj deo zagonetke najviše je interesovao Holideja pošto bilo kakvo objašnjenje nije mogao ni da nasluti.

Poterao je konja u kas, jer je želeo da uhvati voz u Kingsvilu i već sutradan stigne u Ostin. Već se zaželeo udobnog kreveta, finih restorana i naravno, žestoke partije pokera. S novcem koji je dobio za hvatanje braće Megoven mogao je bogovski da proživi dosta meseci... čak i ako bude vrlo široke ruke.

Sva sreća, putovanje se odvijalo onako kako je i predvideo. Stigli su na voz u Kingsvilu i bez ikakvih problema i sa samo sat zakašnjenja došli su na železničku stanicu u Ostinu. Nakon što su sa Holidejem obavili sve formalnosti, rendžeri su strpali Džonija iza brave, to jest zatvorili ga u ćeliju ispod zgrade glavnog štaba. Pošto je optužen za ubistvo senatora, istražni sudija je odbio

zahtev za plaćanje kaucije koje je ponudila neka nepoznata osoba, pa je Džoni morao da ostane u zatvoru.

Naravno, Holideja je ta „sitnica“ strašno zanimala potvrđujući mu da je bio u pravu kada je zaključio da se oko Džonija događa nešto čudno. Uostalom, ko bi mogao biti toliko zainteresovan da za jednog sitnog provincijskog kockara da ogromnu svotu novca kao kauciju? Tu nisu bila čista posla, a instinkt mu je govorio da neko moćan stoji iza svega i iz pozadine vuče konce. No, u tom trenutku je bio suviše umoran i nije želeo da se bakaće sa tim problemom. Bilo mu je dosta briga i želeo je da se odmori i odahne.

Zato je žurno otišao u svoj apartman u hotelu „Kontinental“, gde ga je čekalo kupatilo i čisto ispeglano odelo. Posle toga je na red dolazila Džeraldina. Dok je morao sam sebi da prizna da je želeo što pre da je vidi. Nadao se da je ta želja obostrana...

U tome se nije prevario. Nešto kasnije, zaustavio se u tihoj i mirnoj uličici nedaleko od glavnog gradskog trga. Lagano je otvorio vrata u kitnjastom baroknom stilu i ušao u lepo uređen modni salon Džeraldine Gensi, prve kreatorke odeće i modnih detalja u Ostinu. U njenom butiku mogle su da se kupe skupe evropske haljine iz Pariza, ali i njene sopstvene kreacije koje nimalo nisu zastajale za originalima. Kada je Dok ušao unutra, iza jednog panoa se pojavila lepa crnokosa žena sa skicama u ruci.

– Gle, koga to vidim! – obratila mu se uz prekrasan osmeh. – Nisam te očekivala!

– Oprostite što dolazim nenajavljeno, mis Gensi – obratio joj se on smešeći.
– Nadam se da ćete imati malo vremena za mene?

– Oh, to ćemo tek videti! – odvratila je vragolasto. – Zavisi od toga da li si bio dobar?

Holidej je odmahnuo glavom i lagano joj prišao.

– Kao i uvek, Džeraldina.

Baš kada je hteo da je zagrlji, izmakla se smešeći i tobože mu pripretila prstom.

– Izgleda da se tebi igra, gospođice? – dobacio je.

– Možda – kazala je zagonetno. – Nego, danas imam toliko posla da...

Ipak, kada joj je ovoga puta Dok prišao i čvrsto je zagrljio, nije se opirala.

Toga dana u butiku Džeraldine Gensi više nije bilo nikakvog rada.

*

Iako se naprezao na sve moguće načine, Čak je morao da prizna da nije postojalo načina na koji bi mogao da dođe do novca. Osvanuo je i drugi dan, a on još nije smislio ništa što bi bilo prihvatljivo za Flipa Bodija. Imao je dosta ideja, ali kada bi ih razradio, odbacivao je jednu po jednu, neveselo zaključujući da je u suštini, svaka samo puko maštanje i gubitak vremena. Bodiju sigurno ne bi bilo drago kada bi ga pozvao i izložio mu te lude planove. Po svoj prilici bi mu smislio još neku kaznu, a pored ovako smrskane ruke to mu je bilo najmanje potrebno.

Doduše, Flip mu je ipak poslao lekara koji je bazdio na jeftin viski, ali i to je

bilo nešto. Taj suvonjavi čovek mu je pregledao ruku, previo je, a zatim promrmljao nešto o verovatnoj infekciji. Na uplašeno Čakovo pitanje o mogućem poboljšanju, neodređeno je dodao kako će biti srećan ako ne bude morao da mu amputira ruku, zatvorio svoju staru torbu i otišao. Naravno, to je još više pogoršalo zatvorenikovo raspoloženje i ostavilo ga gotovo bez ikakve nade.

U kolibi ga u toku dana nisu vezivali, jer za tako nešto nije ni bilo potrebe. Pred vratima su stalno stražarila dva naoružana čoveka, isti oni koji su ga držali kada ga je Bodi onako surovo povredio. Čak i da je bio toliko snažan da provali zid od dasaka, bio bi veoma laka meta pošto se brvnara nalazila na potpunoj čistini.

I pored toga znao je da nešto mora da učini. Otečena ruka ga je strahovito bolela, zavoji žuljali, a iznad njih se počelo pojavljivati crvenilo, prvi znak infekcije. Isto tako, deo ispod pazuha bio mu je crven i natečen, što je bio drugi loš znak. U glavi mu se povremeno mutilo, a kada bi sklopio oči video je razne slike iz svog predašnjeg života i povremeno zapadao u polusvesna stanja.

Za Čaka Benermana vreme je neumitno isticalo. U očajanju bi pomišljao kako bi mogao da opljačka očevu banku, da bi se, kada se razbudi i osvesti, čudio sam sebi kako takve dečije gluposti mogu da mu padnu na pamet.

Druga stvar koja ga je u „trezvenim trenucima“ zabrinjavala bila je svest da će groznica uskoro učiniti svoje, a tada neće biti sposoban da izvede bilo kakav pokušaj bekstva, što mu je neprestano bilo na umu. Strah i očajanje delovali su

stimulativno na njegov duh, dok se šetao po kolibi grčevito tražeći nešto što bi mu pomoglo da nadmudri naoružane stražare ispred vrata.

U prostoriji je bilo stolica, pribora za jelo, dosta plehanih tanjira i hrane. Razume se, nigde nije bilo nikakvog oružja, ali je u kredencu našao jedan patron kalibra 45. Iako je znao da mu patron bez puške ne vredi ništa, mahinalno ga je stavio u džep i nastavio da traži. Našao je nekoliko tupih noževa koji su bili potpuno beskorisni, ali je među njima bila i jedna viljuška za meso sa dugačkim zupcima i drškom od jelenskog roga. Posle kratkog razmišljanja duboko je uzdahnuo, stavio viljušku na dugački kartaški sto, a zatim nastavio sa pretraživanjem i našao nekoliko flaša sa različitim sadržajima: kerozinom, sirćetom, čili – sosom, maslinovim uljem i izlape-lim viskijem.

Kada je završio, na stolu se nalazila viljuška, pet flaša, patron za pušku i jedno pakovanje crnog bibera. Dodao je tome i jednu vreću brašna tešku možda dve funte, a onda zabrinuto odmerio sav raspoloživi arsenal. Nije bilo bog zna šta, ali je shvatao da mora da se potru-di i ono što ima pokuša da iskoristi najbolje što može.

Sedeo je dosta dugo i zurio u poredane predmete, a pogled mu se stalno vraćao na viljušku sa dugačkom drškom. Znao je da će morati da je upotrebi i ubode bar jednog stražara mada je mogao da se koristi samo levom rukom. Desna mu je potpuno onesposobljena, pomislio je tužno, ali... već sledećeg trenutka je živnuo.

Lagano je pregledao zavoje i konstatovao da bi nešto mogao da sakrije među njih i u odgovarajućem trenutku ga baci na protivnika. To bi mogao da učini samo jednom, pošto bolna ruka ne bi bila sposobna da napravi ponovni nagao i oštar pokret. Ako se ne onesvesti od bola, možda bi mu prvi put uspeo...

No, već sledećeg trenutka se ponovo razočarao. Tu su bila dva stražara i sigurno mu neće uspeti da ih sastavi zajedno. Ponovo je pogledao patron i uzdahnuo. Kada bi bar imao neko oružje...

Da li je uopšte imalo smisla slediti takve zamisli i mučiti samog sebe? Otišao je do kamenog ognjišta, uzeo ulubljeno lonče i nasuo kafu u šolju, a zatim ponovo vratio lonče pored zažarenog ugljevlja. Onda je zastao, zagledao se u ugljevlje, a na licu mu je zatitrao bled osmeh.

Ipak je postojao način.

Bilo mu je potrebno svega nekoliko minuta da deo stvari postavi prema smišljenom planu. Vreću sa brašnom postavio je iznad vrata i vezao je za kuku za šešire tako da joj je dno visilo iznad klina ukucanog u sama vrata. Kada se ona budu otvorila, klin će probušiti tkaninu i dve funte brašna sručiće se na onoga ko uđe. To ga neće povrediti, ali će biti neočekivano. A iznenađenje će, kao i u svakom sukobu, biti njegovo najjače oružje...

Onda je lagano poredao flaše tačno duž ivice kamenog ognjišta. U flašu sa kerozinom s mukom je ugurao neku krpu dok je patron postavio na ognjšte, odmah pored ugljevlja. Zatim je dodao nekoliko cepanica na vatru vodeći računa o tome da se plamen suviše ne ras-

plamsa i dim iz dimnjaka ne skrene na sebe pažnju stražara.

Viljušku je obesio o klin iznad ognjišta, a zatim s mukom otvorio kesicu s biberom i izručio ga na dlan ranjene ruke. Morao je dobro da pazi da ga ne prope, jer mu je ruka podrhtavala od uzbuđenja.

Kada je sve to završio, usta su mu bila suva, a u želucu je osećao hladan grč. Bio je svestan da druga mogućnost ne postoji i da se nazad ne može. Više od svega, sada su mu bile potrebne hrabrost i prisebnost.

Ustao je, prišao ognjištu i bacio u vatru krpu iz flaše sa kerozinom; kada je počela da gori, lagano ju je vratio na ivicu flaše. Zatim je metak stavio usred užarenog ugljevlja osećajući kako ga sve više obliva znoj i trese drhtavica. Ipak, uspeo je da se smiri i uzme flašu sa kerozinom na čijem vrhu je bila krpa koja je lagano dogorevala: sada je trebalo sačekati da metak u vatri eksplodira. Nadao se da će se to desiti pre nego što krpa izgori, jer bi u suprotnom...

Ne... jednostavno nije imao vremena da razmišlja o nekoj drugoj mogućnosti.

Onda je uz glasan tresak patron ipak eksplodirao, a on je uplašeno poskočio; po sobi su se razleteli mali delići zapaljene cepanice i komadi užarenog ugljevlja. Iako nije bilo onako kako je očekivao, tresak je bio dovoljno jak da ga stražari čuju i brže-bolje pohitaju unutra.

No, čim su otvorili vrata, na njih se sručilo brašno iz džaka, tako da su iznenađeno skočili unazad zaglavivši se u vratima i ljutito psujući. Tek posle nekoliko trenutaka, jedan od njih se pribrao i mlatarajući rukama koraknuo unutra.

Čak stisnu zube i snažno zamahnu povređenom rukom. Glasno je jauknuo od bola, ali biber je poleteo pravo stražaru u lice: ljuti prah počeo je da mu peče oči i on iznenađeno vrisnu. U istom trenutku onaj drugi ga je odgurnuo u stranu i izvukao revolver baš u času kada mu je Čak bacio pod noge bocu sa kerozinom. Uspeo je da opali pre nego što se boca rasprsnula, a plamen buknuo. Ali, samo sekund-dva kasnije prasnulo mu je pod nogama i on je postao plamena buktinja. Izbezumljeno vičući istrčao je napolje, a njegovi snažni krici nadjačali su jauke i psovke ovoga drugog zaslepljenog biberom.

Razvoj situacije je osokolio Čaka Bernmana i on je, bez obzira na bol u ruci, dograbio viljušku sa dugačkim zupcima i jurnuo na stražara koji je ostao u prostoriji. Nošen neodoljivim nagonom za samoodržanjem, snažno je zamahnuo i zario zupce u grudi protivnika. Čovek je samo potmulo zakrkljao, nesigurno se zateturao i pao na zemlju. Sa uzdahom olakšanja, Čak ga je odgurnuo u stranu i brzo zgrabio njegov ispušteni pištolj. Zatim je hitro izjurio napolje želeći što pre da se udalji od kolibe koja je već bila zahvaćena plamenom.

Napolju je, kao živa buktinja, drugi stražar klečao na kolenima i urlikao od bola. Čak za trenutak zastade, proguta pljuvačku i ispali dva hica u nesrećnog čoveka. Zatim je, ne okrećući se, pojurio prema ograđenom prostoru gde su se nalazili konji. Osetivši dim, životinje su već nervozno njištale i uplašeno kolutale očima.

Čak se pope na jedan prevrnut sanduk kako bi lakše uzjahao krupnog ridana

koga je prethodno s mukom odvezao. Sada nije bilo vremena za stavljanje sedla, pa je svom snagom plegao na leđa i dva tri puta potapšao riđana po grivi.

Naravno, konju nije trebalo mnogo. Osetivši slobodu, on se prope i pojuri kroz otvorene vratnice, što dalje od plamena i dima koji su mu se približavali.

Dok je uplitaio prste u konjsku grivu i upravljao ždrepcu da krene pravcem koji je vodio od San Antonija, Benerman oseti kako mu se vrti u glavi. Ipak, svom snagom se upinjao da se ne onesveta i ne padne s konja.

*

„Zlatni paun“ je predstavljao kombinaciju pozorišta i restorana i važio kao centar društvenog života u Ostinu. Bila je tu lepo uređena sala sa zasvođenim lukovima i zlatnim ukrasima pored koje se nalazio i veliki restoran sa okuglim stolovima i stolicama presvučenim kožom. Svako u Ostinu ko je držao do sebe posećivao je bar jednom nedeljno ovo mesto gde su se izvodili čuveni Šekspirovi komadi, ali i zabavni mjuzikli, a po najviše od svega se dobro jelo i pilo.

Te večeri, posle raskošne, mada prilično dosadne predstave „Julije Cezara“, Dok i Džeraldina su uz piće sedeli u restoranu i uživali. U jednom trenutku mir večeri poremetila su dva pijana gosta, ali je i pre dolaska šerifa obezbeđenje restorana po kratkom postupku srediло pijance i prisutni su mogli i dalje da uživaju.

– Nije ti se svidela predstava? – upita Džeraldina u jednom trenutku.

Dok otpuhnu dim i odmeri je sa divljenjem. Zaisa se radilo o pravoj lepotici...

– Pa... ne mogu da kažem da jeste, ali ne mari. Nije mi žao što smo došli, mada bih više voleo da smo večeras bili sami na reci ili nekom drugom mestu i u tišini posmatrali izlazak meseca.

Ona klimnu glavom i nasmeši se.

– Možda si u pravu. Ali, šta nas sprečava da to sada ne učinimo? Noć je tako prijatna. Napolju nas čekaju kola, do reke nije daleko...

Posle desetak minuta već su bili ispred gradske štale gde su ih čekala kočije. Baš kada je hteo da uzme Džeraldinu za ruku, Dok ugleda kako im iz senke prilazi neki čovek. Instinktivno je spustio ruku na kolt sa drškom od slonove kosti bez koga nije išao ni na najbezazleniju zabavu. Naime, uvek je mogao da očekuje da se na njega ustremi neki mlađani revolveraš željan slave.

– Mister Holidej? – obrati mu se čovek i zastade. Iako je imao na raspolaganju samo nekoliko sekundi, Dok je pri slaboj svetlosti zapazio da je čovek veoma mlad i da mu liči na kauboja umornog od dugog putovanja. Iako je nosio revolver, neznanač je instinktivno malo podigao ruke želeći da pokaže da ne dolazi sa zlim namerama.

– Čekajte, mister! Nemam na umu ništa rđavo! – dodao je i rukom dodirnuo obod šešira učtivo se naklonivši Džeraldini.

– Ko ste vi? – upita Holidej muklo.

– Zovem se Bob Stokvel i radim na ranču Ourked Dži, južno od Lokarda. To imanje je već generacijama u vlasništvu porodice Henri i...

– Znam sve o Metu Henriju – prekide ga Dok nestrpljivo. – Samo, nije mi jasno šta želite od mene, mister.

Čovek se zbunjeno osmehnu.

– Šalje me Čak Benerman – odvratio je kratko, a onda sa zebnjom pogledao u Holideja pitajući se kako će čuveni pustolov reagovati.

Dok se neprimetno trže mada mu je izraz lica ostao isti.

– Kakav Čak Benerman? – uputa Džeraldina nestrpljivo.

Kauboj slegnu ramenima.

– Ja ne znam ko je on, gospodo, ali čovek koji me je poslao rekao je da se tako zove. Ipak, mislim da je govorio istinu; rekao mi je da želi da odnesem poruku njegovom prijatelju Doku Holideju. Dobro, ne mogu da se zakunem da nije lagao, ali ne verujem da bi...

– Da, mi smo prijatelji – prekide ga Dok mirno, mada ni sam nije bio siguran da njihov međusobni odnos zasluži takav naziv. Naime, Čak je bio stariji od njega, ali odrasli su zajedno pošto su im očevi bili prijatelji, a u nekim situacijama i poslovni partneri. Čakov otac Hektor Benerman učinio je Lajonelu Holideju neprocenjive poslovne usluge i to je bio razlog što je Dok osećao obavezu da pomogne njegovom sinu u nevolji. To je učinio već dva puta i oba puta mu je Čak obećao da više neće biti lakomislen i nerazuman. No, činilo se da to svoje obećanje ni ovoga puta nije održao.

– Gde je Čak? – upita Holidej kratko.

– Skriven je u jednom salunu u Lokardu.

– Skriven? Hoćete da kažete da se od nekog ili nečega zaista skriva?

Stokvel klimnu glavom.

– Koliko ja znam, ne beži pred zakonom, već se skriva od nekih kockara. Našao sam ga u salunu, u sobi devojke koja se zove Širli. J... ovaj... ja je znam. Izgleda da ju je i Čak poznavao. Sreli su se ranije... nekoliko puta. U svakom slučaju, tražio je nekoga ko će preneti ovu poruku; Širli me je zamolila i evo... tu sam.

Holidej pažljivo odmeri zbunjenog mladića.

– Pa, prešli ste dosta dug put od Lokarda.

Momak ćutke slegnu ramenima.

– Šta vi imate od toga? Da li vam je bar platio?

Stokvelovi obrazi se u trenutku zacrveneše.

– Ne, nisam dobio ništa, mister. Učinio sam to zbog nje, zbog Širli... Što se njege tiče... ne marim. A i da sam želeo novac, nije mogao da mi plati pošto je bez prebijene pare.

Holidej uzdahnu i okrete se prema Džeraldini.

– To mi potpuno liči na Čaka: bez prebijene pare, krije se od nekih kockara kojima sigurno duguje novac. A šta je sa njim? – dodade ponovo se obraćajući Stokvelu. – Je li dobro?

Momak odlučno odmahnu glavom.

– Nije, mister, prilično je loše. Neko mu je opalio hitac iz revolvera u šaku i rana je gadno inficirana. Širli nije mogla mnogo da učini, pa je pozvala lekara koji je došao i rekao da će verovatno morati da mu odseče šaku.

Džeraldina se uplašeno strese i primače se uz Holideja.

– Zna li kako se to desilo? – upita Dok nestrpljivo.

– Ne znam više od ovoga što sam vam rekao, mister. Što se mene tiče, uradio sam ono što je Širli tražila i sada je sve na vama.

Mladić je pogledao u Džeraldinu, dotakao rukom obod šešira i okrenuo se da pođe. Ali, pre nego što se udaljio, Dok ga je uhvatio za ruku.

– Vi izgleda mnogo cenite tu salunsku devojku, mister?

Stokvel je podigao glavu i uspeo da izdrži Holidejev pogled.

– Da, cenim je.

– Tako sam i mislio. Nego, u kom salunu se nalazi Čak Benerman?

– U salunu „Palata“. Onda... šta da im kažem? Da li ćete doći, mister?

Dok je nekoliko trenutaka premišljao, a onda klimnuo glavom.

– Poći ću odmah sa vama momče, jer je, po vašoj priči, situacija veoma ozbiljna. Ako krenemo zajedno, osiguraću se od bilo kakvih mogućih iznenađenja kao što su zasede ili nešto slično.

Momak se trže i upitno ga odmeri.

– Vi mi ne verujete, mister?

– Nije da ti ne verujem, nego... u ovakvim situacijama opreznost je jednostavno neophodna – odvratio je Holidej i okrenuo se prema svojoj pratilji. – Nadam se da ćeš me razumeti, Džeri. Znaš da prema porodici Benerman imam određene obaveze i zato je najbolje da vidim šta se dešava. Pokušaću da pomognem Čaku, bez obzira na to koliko je neodgovoran i nepouzdan. Ovako nešto ne dešava se prvi put, ali... šta da se radi?

Ona klimnu glavom i uhvati Holideja za ruku.

– Shvatam te, Dok. Verujem ovom momku i jasno mi je da moraš poći sa njim. Pazi na sebe i neka te sreća prati.

Holidej se saže i elegantno joj poljubio ruku.

– Do skorog viđenja, Džeraldina – kazao je tiho, a onda se okrenuo prema Bobu Stokvelu. – Hajdemo, momče! Pred nama je dug put!

*

Širli je imala dvadeset i jednu godinu, ali je izgledala znatno starija. Teški uslovi života ostavili su trag na njenom lepom licu, duga plava kosa bila je već prilično iskrzana, a salunska haljina iznošena i izbledela. Začuvši kucanje, pažljivo je okrenula ključ, a kada je kroz odškrinuta vrata ugledala Stokvelovo lice odahnula je i skinula lanac. No, ugledavši ozbiljnu Dokovu priliku iza kauboja, za trenutak je uplašeno ustuknula.

– Sve je u redu, Širli – dobacio je mladić mirno. – Ovo je Dok Holidej, čovek kome sam odneo poruku.

Ona se nasmeja i promrmlja kratak pozdrav, još uvek ne skidajući oči sa Holidejeve visoke i elegantne figure.

– Drago mi je... zaista mi je drago, mister.

Dok je jednim pogledom obuhvatio oskudno nameštenu prostoriju i odmah ugledao Čaka koji je ležao na krevetu, držeći na grudima ruku obmotanu zavojima.

– Hvala vam što ste se pobrinuli za Čaka – odvratio je ljubazno, a zatim iz

džepa izvadio zlatnik od dvadeset dolara i tutnuo joj u ruku.

– Ovo je na ime troškova, gospođice.

Širli se osmehnula i koketno podigla obrvu.

– Oh, prijatno je upoznati pravog džentlmena koji shvata da devojke imaju krupne troškove. Ali, da znate, ovo što sam učinila za Čaka ne košta ništa. Ipak, hvala vam na podršci.

Holidej pokaza rukom na Benermana i tiho dodade:

– Šta lekar kaže?

Ona se uozbilji.

– Još uvek hoće da mu amputira ruku – izustila je jedva čujno. – Ipak, otkako mu je dao neke praškove, groznica se sasvim smirila. Ali ruka... ruka mu je sasvim pocrnela...

– Znači da je rana bila inficirana.

Klimnula je glavom.

– Tačno. Lekar kaže da je bila puna zrnaca nagorelog baruta, a da je i okolno tkivo nagorelo. Čini se da mu je neko prislonio cev na dlan i opalio.

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Da li vam je rekao kako je ranjen?

– procedio je tiho, ne skidajući pogled sa Čaka.

Devojka je zavrtila glavom.

– Ne... zaista ne znam kako se to desilo. On je... posrćući upao u moju sobu dok... dok smo Bob i ja bili ovde. Goreo je u groznici i sve što je mogao da kaže to je da pošaljem poruku da dođete.

– Oboma sam vam veoma zahvalan – odvratio je Holidej. – Sada bih vas zamolio da nas za kratko vreme ostavite nasamo. Ali, nemojte ići daleko. Širli. Možda će biti potrebno da mi nešto učinite

Devojka klimnu glavom i uze Stokvela ispod ruke.

– Bićemo u susednoj sobi. Ako vam nešto bude trebalo, samo kucnite u zid.

Dok je sačekao da izađu, a onda zaključao vrata i lagano prišao postelji. Polako je podigao Čakovu ranjenu ruku i namrštio se. Ono što je video nije mu se nimalo dopadao.

– Hej, Čak, to sam ja – dobacio je blago ga dodirnuvši po ramenu. – Da li si budan?

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je mladi Benerman lagano otvorio oči i zagledao se u Holidejevo lice. Pogled mu je bio grozničav, obrazi crveni, a čelo orošeno znojem. Usne su mu se malo pomerile, ali ne dovoljno da se uobliče u osmeh.

– Holideje! – izustio je promuklo.

– Evo, stigao sam, Čak. Doveo me je onaj momak. Kako se osećaš?

– Prilično... luckasto. Ništa mi nije... ne izgleda mi realno...

– To je od lekova i groznice. Kako ti je ruka?

Uzdahnuo je i teškom mukom pomerio glavu pokušavajući da osmotri ranjenu ruku na grudima.

– Šaka je još uvek tu... ali... stvarno ne znam... ne znam koliko dugo će još biti. Oh, Holideje, veruj mi da je pakleno! – dodao je očajničkim glasom i snažno zajecao.

Dok ga potapša po ramenu.

– Polako, ne brini se kada sam ja tu. Bolje mi reci šta mogu da učinim?

– Za moju ruku? – upitao je Čak i odmah zavrteo glavom – Mislím. Sada je izgleda suviše kasno. Bodi me je držao u nekom prijavom podrumu gde je bilo

glodara i mislim da su prljavština i otrov ušli kroz staru krpu kojom sam morao da zavijem ranu. Tu je kraj i ne znam...

– Stani malo – prekide ga Holidej blago. – Vрати se na početak i ispričaj mi kako se sve desilo...

Ovoga puta Čakove usne uobličile su se u osmeh.

– Opet sam razočarao starog, druže. Ali, ovoga puta zauvek.

– Sada se smiri i ispričaj mi sve od početka.

– U redu, Dok. Ali... mislim da ... neću biti baš naročito brz.

– Nema problema. Slušam te.

Čak je klimnuo glavom i počeo da priča. Uz česte pauze, trebalo mu je više od dvadeset minuta da ispriča svoju nesrećnu avanturu. Dok je govorio, Holidej mu je nekoliko puta davao po gutljaj vode iz čaše na noćnom stočiću. Na kraju je Čak umorno spustio glavu na jastuk, dok su mu oči grozničavo sjale.

Glasno uzdahnuvši, Holidej ga prodrmusa.

– Hej, nemoj da mi se onesvestiš, drugar! Moram da znam više! Pre svega, da vidimo da li sam te dobro razumeo. Izgubio si sedamnaest hiljada dolara oćevog novca, a sve te pare ti je uzeo meki kockar po imenu Flip Bodi uz San Antonija? Pošto nisi mogao da isplatiš dug, ispalio ti je metak u šaku, malo te držao u podrumu, a zatim zaključao u kolibu kako bi za tri dana smislio način kojim ćeš povratiti novac. Je li to taćno?

Čak Benerman je klimnuo glavom iz sve snage se trudeći da ostane pri svesti.

– Sto mu gromova, ćoveće! – odbrusio je Dok ljutito. – Kada ćeš se jednom

opametiti? Da znaš da sam sit tvojih brljotina, a najviše tvog idiotskog kockanja!

On se trže. S obzirom na stanje u kom se nalazio, nije očekivao takav ton.

– Ali... ja... – počeo je da muca. – Sada mi...

– Da, da – prekinuo ga je Dok odmahujući rukom – znam da si bolestan i da se osećaš veoma loše. To me i ljuti, jer ne mogu da te uhvatim za uši i dobro propustim kroz šake!

– Oh... Dok...!

– Nemoj sada da mi zapomažeš, molim te! Da sam znao da si sposoban da napraviš takvu neverovatnu glupost, ne bih nogom kroćio iz Ostina! Kunem ti se!

– Ti... ti si surov, Dok...

– Surov, je li? Zaista to misliš? Da je tako, okrenuo bih se i otišao odavde ostavljajući te da istruneš u toj trošnoj sobi! Pa zar ti nije dosta? Ne znam ni sam koliko sam puta u toku svih ovih godina rašćišćavao tvoje kockarske budalaštine i koliko puta sam te izvlaćio iz raznih brloga! Na sreću, iz svega si se izvukao, a ja sam ozbiljno računao da si jednom zauvek naućio životnu lekciju!

Čak se upinjao da dođe do daha.

– Ali... Holideje... Oni su pakovali karte i podvaljivali!

Dok ga ljutito odmeri.

– Naravno, u to sam potpuno ubeđen! A šta si drugo očekivao od Bodija i njegovog saućesnika Rigena? Ne pitaš se šta je sa tvojim podvalama, drugar? Zar nisi ponovo nasamario roćenog oca i iskoristio njegove pare za kocku?

Čak je sklopio oći i počeo isprekidano da diše. Za tren je podigao zdravu ruku uvis, a onda je ponovo klonulo spustio.

– Nisam... nisam nameravao da taknem taj novac – odvratio je ne otvarajući oči.

– Do vraga, to mi je strašno poznato! Ti nikada ništa nisi nameravao ni mislio! Ali, onda sve zaboraviš i opet uradiš ono što ne treba. Ne mogu da razumem da odrastao čovek neprestano pravi iste gluposti... – dodao je Holidej rezignirano.

– Ali, Dok, meni je strašno loše – procedio je drhtavim glasom. – Pusti me i nemoj da se ljutiš. Zlo mi je... strašno mi je zlo. Kako stvari stoje... možda neću dugo...

Preko Holidejevog lica preleti senka blagosti pomešane sa zabrinutošću.

– Dobro, de, sada sam ovde, drugar. Evo, obećavam ti da ću pronaći tog Bodija i sesti sa njim za kockarski sto. Ako utvrdim da sam ili pak sa tim Rigenom vara u igri, naći ću način da povratim novac tvog oca koji si tako blesavo izgubio. Ali, ako se ispostavi da tip nije ništa gori ni nepošteniji od uobičajenog društva u kockarnicama, onda sam gledaj šta ćeš.

Benerman ga pogleda sa strahom.

– Kako... kako to misliš?

– Jednostavno. Ako utvrdim da si novac izgubio zbog svoje loše igre, odmah ću se vratiti nazad u Ostin i nastaviti da živim svoj uobičajeni život koji sam zbog tebe prekinuo. U tom slučaju ćeš se sam suočiti sa ocem i objasniti mu gde su nestale njegove pare.

Čak u trenutku preblede.

– Dovraga, ne možeš mi to učiniti, Holideje! Već jednom mi je zapretio da će me izbaciti iz kuće i isključiti iz nasleđstva ako...

Holidej podiže ruku i pokaza mu na ranjenu šaku.

– Znam, sve to znam, drugar! Jedino se možeš nadati da će se stari Hek smilovati kada vidi to ili... ono što ti ostane od ruke.

Benermanovo lice odavalo je preneraženost.

– Ti... suroviji si nego ikada od kada te znam, Dok...

Holidej je zastao na vratima, otključao ih i ćutke izašao napolje.

Čim su se vrata za njim zatvorila, Čak je odbacio pokrivač, podigao se i polako spustio noge sa kreveta. Iako mu se u prvom trenutku zavrtilo u glavi, ipak je koraknuo prema stolu na sredini sobe na kome se nalazila boca viskija. I baš kada je nestrpljivo pružio ruku, vrata su se naglo otvorila i na njima se ukazalo ozbiljno, pomalo smrknuto Holidejevo lice.

Ugledavši ga, Čak se naprosto skamenio.

– Ja... ovaj... objasniću ti, Dok...

– Uštedi sebi trud – odvrati ovaj ogorčeno. – Pa zar misliš da sam toliko naivan? Odmah mi je bilo jasno da glumiš da je gore nego što jeste samo da bi zadobio moje sažaljenje! Hm... bojao si se da bi ti u suprotnom mogao nešto uraditi... A sada? Šta ćemo sada?

Čak se zateturio unazad i pao na krevet dižući ranjenu ruku ispred lica. Izgleda da se strašno plašio kako će reagovati Dok koji mu je u međuvremenu prišao.

No, ovaj rezignirano odmahnu rukom.

– Neću te tući, bedni pasji sine! – odbacio mu je ljutito. – Zato se normalno

ponašaj i reci šta ti je doktor rekao za tu prokletu šaku!

Benerman je progutao pljuvačku i sedeći na krevetu lagano obrisao znoj sa čela.

– Šaka je... stvarno smrskana, Dok. Nikada više neću moći da je koristim niti da mičem prstima.

– Hoće li je amputirati? Prestani da lažeš i bar jednom budi čovek!

– Pa... ipak mislim da neće. Rekao je da je na vreme sprečio veću infekciju.

Holidej je zamišljeno klimnuo glavom; nije bio siguran da je infekcija sprečena, jer crveni otok iznad zavoja nije izgledao nimalo naivno.

– Dobro, Čak... – rekao je što je moguće mirnije. – Razjasnili smo neke osnovne stvari, a to je već nešto. Ti ostani ovde i ne miči se nigde dok se ne vratim. De-vojci ću ostaviti dovoljno novca da može da se brine o tebi, a... daću nešto i Stokvelu koji će paziti da ne šmugneš odavde.

– Za ime sveta, Dok! – ljutnu se Benerman. – Nećeš me valjda uhapsiti i zatvoriti u ovu sobu?

Dok se osmehnu stavljajući ruku na kvaku.

– Ne, Čak, za to nema potrebe, pošto si to učinio sam, već dosta, dosta davno.

Kada je Holidej po drugi put izašao, Benerman se skljkao u krevet sa bolnom grimasom na licu. Opipao je ranjenu ruku i glasno uzdahnuo: bio je glup i trebalo je da zna da neće moći da prevari Holideja. No, morao je da igra ovakvu igru, jer je po svaku cenu hteo da ima Doka na svojoj strani.

U stvari, sin Hektora Benermana bio je siguran u jednu stvar: ako je neko

mogao da ga spase iz nevolje u koju je upao, onda je to bio samo Dok Holidej. Ako on ne bude mogao ništa da uradi, znao je da je sa njegovim životom završeno.

*

Te noći je ulica Oro u San Antoniju odjekivala od subotnje vreve.

Dok Holidej je „umorno“ koračao uglačanim trotoarom od dasaka. Na sebi je imao prašnjavo i iznošeno kaubojsko odelo, a o ramenu mu je visila torba za koju se moglo reći da je videla mnogo logorskih vatri pored pustih usamljenih puteva.

Naravno, taj preobražaj je bio name-
ran, jer je Dok u San Antoniju želeo da se pojavi kao običan naivni kauboj koga svaka varalica na kartama može lako da očerupa. U tome je imao uspeha pošto se ni u čemu nije razlikovao od mnogih kauboja koji su te večeri žurno hitali ulicama; izgledao je, u stvari, kao i svaki drugi gonič stoke koji je subotom uveče spreman da da sebi oduška, odnosno napije se i podivlja.

Gužva je bila velika, a mnogo krda stoke nalazilo se u ogromnim ograđenim prostorima van grada kao i dalje, niz put i prugu. Dok je prethodno sve dobro proverio i saznao imena nekoliko grupa goniča koji su se već nalazili u gradu. U slučaju ako bi počeli da ga ispituju, mogao je izabrati bilo koju od tih grupa i tvrditi da jaše sa njima. Znao je da je bilo malo verovatno da će naleteti na nekog baš iz te grupe i uzdao se u svoju srećnu zvezdu. U svakom slučaju, čak i ako bi se desilo da bude otkriven,

to ne bi bilo ništa strašno pošto su mnogi kauboji koji su besneli po gradu izmišljali lažna imena, jer su bili oženjeni ili su ih pak na rančevima po okolini čekale verne i brižne devojke.

Naravno, Holidejev cilj je bio salun „Nemirna lepotica“. Na tremu ispred vrata bila je velika gužva, a jedan čovek je glasno hvalio samo mesto izvikujući razloge zbog kojih ljudi treba da svrate baš u ovaj salun.

Dok se jedva probio do šanka, a kada ga je jedan od barmena ljubazno upitao šta će da popije, on glasno odvrati:

– Najpre želim jedan viski i jednu veliku čašu piva da pročistim grlo. Onda hoću sobu i kupanje. A onda... – nagnuo se malo preko šanka i namignuo umornom konobaru bezizraznog lica. – A posle toga želim malo zabave, amigo! Samo zapamti, prave zabave i uzbuđenja!

Čovek ga je ćutke poslušao, a onda se okrenuo i ispod šanka izvadio ključ od sobe sa utisnutim brojem osam na privesku.

– Ravno četiri dolara... piće, soba i kupanje.

Holidej mu je platio iz debelog smotuljka novčanica i pritom na šank namerno prosuo nekoliko novčanica od pola dolara. Zatim se osmehnuo sa izrazom lica kao da se izvinjava.

– Upravo sam primio tromesečnu platu. Hvala bogu, ima dosta, pa se bojim da će mi napraviti rupu na džepu!

Čovekove oči zasjaše.

– Hoćete li da vam pošaljem jednu od naših devojaka, mister?

– Ne, za sada, ne. Više bih želeo da odigram nekoliko partija pokera. U stvari... moglo bi se reći da vapim za velikom

igrom. Ima li ovde neki sto kojem se mogu pridružiti?

Čovek je samo klimnuo glavom i pokazao prema zasvođenom prolazu prekrivenim debelim zastorom. Holidej mu namignu.

– Aha, razumeo sam. Znači, tamo...!

Na brzinu je popio piće i otišao u sobu sačekavši da mu jedan mladi Meksikanac donese kriglu piva i nekoliko vedara tople vode. Pola sata kasnije, na sebi je imao čistu košulju i „levis“ pantalone uvučene u polučizme. Posle kraćeg razmišljanja nije pripasao opasač sa kolтовима od slonovače pretpostavljajući da bi to možda izazvalo određenu sumnju. Zbog toga je oružje sklonio u putnu torbu i opasao običan širok kožni pojas sa metalnom kopčom: na jednom kraju tog pojasa, sakriven u pregibu kože, bio je pričvršćen oštar bodež dužine oko desetak santimetara. Taj skriveni bodež već više puta mu je spasao život, pa se nadao da će mu biti dovoljan i te noći... ako se nađe u situaciji da mu bude potreban.

Slutio je da će se tako nešto i desiti. Jer, ako uspe da uđe u igru koju vode Flip Bodi i Martin Rigen, bilo je vrlo verovatno da će doći do gužve. Naime, Holidej je dosta znao o kockanju i bio je u stanju da prepozna većinu trikova koji su se koristili u varanju. Ako ih ne bude mogao uhvatiti na delu, znaće da varaju po načinu na koji karte padaju ili kako se dele. Ukoliko je u igri postojao ortak, onda je to imalo svoju metodiku u deljenju i lansiranju uloga... Znao je da će makar po tome moći da zaključi da li Bodi operiše zajedno sa Rigenom, u šta, u stvari, nije ni sumnjao.

Dok glasno uzdahnu zaključujući da će, ukoliko je Čak govorio istinu, ova noć biti prilično uzbudljiva. Natukavši šešir na čelo, lagano je izašao iz sobe i zaključao vrata za sobom. Zatim je niz rasklimatane stepenice sišao u bučni pakao saluna, spreman na svako iskušenje koje su događaji mogli doneti.

*

Velika partija na koju je Holidej računao odigravala se u zadnjem uglu sale za kockanje. Dugački kockarski sto bio je nešto izdvojen od ostalih i oko njega je bilo najviše publike. Naime, ljudi su stajali okolo, posmatrali i pijuckali piće, ali bez ikakvih komentara. U stvari, ako je neko hteo bilo šta da kaže, učinio bi to šapatom i u krajnjoj nuždi.

Pre nego što je prišao sasvim blizu, Dok je pažljivo osmotrio svako lice kako bi proverio da nema nekog poznatog. Odahnuo je sa olakšanjem i pažljivo odmerio petoricu koji su sedeli za stolom: po Čakovom opisu odmah je uočio Flipa Bodija. Za Rigena nije bio siguran, mada je verovao da je među igračima prepoznao i njega. Pretpostavljao je da je to čovek koji je nosio šešir sa širokim obo-dom, dok mu je lice bilo u senci. Izvesno vreme je pratio šta radi, shvativši da taj lisac postepeno povećava uloge, a kada to urade i ostali, on se povlači iz igre.

Ostala trojica izgledala su kao dobrostojeći igrači amateri i pred sobom su imali dosta novca kako u gotovini tako i u raznobojnim drvenim žetonima.

Dok je strpljivo čekao „rastežući“ dve čašice pića u sledećih pola sata, sve dok

jednom od igrača nije preostalo samo nekoliko dolara u žetonima na stolu. U jednom trenutku čovek je glasno huknuo, a onda nervozno obrisao znoj sa čela.

– Ostao sam sa samo dva-tri dolara, Flipe – rekao je obraćajući se Bodiju. – Ali, ti znaš da imam pokriće za sve što eventualno izgubim. Dopustićeš mi valjda da odigram još koju partiju?

Držeći cigaru među zubima, Bodi je vešt看 pokretima mešao karte tako da su naprosto letele.

– Ne, tako nešto zaista ne mogu, Erni – odvratio je odmahujući glavom. – Hmm... znaš i sam šta se desilo sa onim Benermanom. Pobegao je i ostao mi dužan pet hiljadarki.

– Dodavola, ja nisam došljak, ja živim ovde! – dobaci čovek uvređeno. No, kada mu se pogled susreo sa Bodijevim bezizražajnim hladnim očima, žurno je pokupio nekoliko preostalih žetona, odgurnuo stolicu i preko ramena dobacio:

– Ovo mi je poslednji put da igram s tobom!

Bodi se sumnjičavo iskezi.

– Ne bih se ja u to kladio, drugar, zaista ne bih... – promrmljao je. – Znam da te je dobro ujela kockarska buva i da ćeš teško doleteti – dodao je, podigao glavu i uz „veštački“ smešak preleteo pogledom preko posmatrača. – Gospodo, jedna stolica je ostala upražnjena... da li je neko zainteresovan?

– Naravno – odjeknu Dokov glas iz gomile posmatrača. – Ja bih želeo da oprobam nešto uzbudljivije od onoga na šta sam do sada nailazio – dobacio je i tobože slučajno odgurnuo dvojicu koja su pošla prema upražnjenoj stolici. Čim

je zauzeo mesto, tresnuo je na sto prilično debeo svežanj novčanica. – Ovo je za početak – kazao je bezrazložno se smešeci.

Bodi ga je pogledao i Holidej je znao da ga u tom trenutku procenjuje. Onda su mu se tanke usne razvukle u bezizrazan osmeh. Odmerio je Dokovo odelo, njegovo preplanulo lice i procenio ga kao kauboja ili goniča koga svrbi višemesečna zarada u džepu. Nije želeo da pokaže koliko je zadovoljan, jer je to bila vrsta ljudi sa kojima je Bodi najviše voleo da odigra nekoliko deljenja. Naime, toliko je obično bilo dovoljno da tim tupavim kaubojima uzme njihovu teško zarađenu platu.

– Izvoli, došljače – dobacio je Bodi ljubazno i ponovo odmerio svežanj dolara. Među posmatračima se začulo kiko-tanje pošto su svi gledali Doka kao novu „žrtvu“. Bodi je bio direktan i brzo obavio proceduru upoznavanja. – Ovo su Martin Rigen, gospoda Lumis i Birket Blejn, a ja sam Flip Bodi. Ostaje samo da nam vi kažete svoje ime.

– Brong Harton – odvrati Holidej spremno – po zanimanju ukrotitelj konja, mada sam se bavio i žigosanjem stoke kada u blizini nije bilo mustanga koje je trebalo ukrotiti.

Palo je zatim još nekoliko neobaveznih pitanja o grupi goniča sa kojom je došao, ali pošto su svi žurili da nastave sa igrom, niko nije obraćao naročitu pažnju na njegove odgovore. Naravno, Dok je s tim i računao.

– Volim što ne naklapate, već hoćete da igrate, gospodo – dobacio je Holidej izmenjenim, nešto tanjim glasom i svi se nasmejaše. Bodi je brzo zatražio novi

špil i već nakon nekoliko minuta prve karte su podeljene.

Dok je igrao pažljivo, ali je imao i dosta sreće. Već u prvom deljenju dobio je ful. Ali, neprestano je bio na oprezu shvativši da Bodi ima odličnu taktiku: hteo je da ga zainteresuje početnim dobitkom, a onda ga naprosto „počisti“. Ispod oka je pratio svaki Bodijev i Rigenov pokret i od samog početka igra mu je mirisala na prevaru. To ga je malo iznenadilo, jer nije pretpostavljao da će biti toliko drs-ki. Izgleda da je Flip Bodi bio siguran u svoje metode ili pak zaštitu koju Dok nije video, ali je pretpostavljao da postoji. Bio je miran, automatski povećavao uloge i ispod oka osmatrao okolinu. Nije uočio nikoga ko bi mu izgledao kao Bodijev specijalni čuvar, mada je primetio nekolicinu sa nisko pripasanim revol-verima koji bi se sigurno umešali ako bi došlo do incidenta.

U prva tri deljenja bio je dobitnik, s tim što je u trećoj partiji ulog bio popriličan.

– Viskii! – povikao je veselo posle trećeg dobitka. – Poštovana gospodo, sreća je večeras sa mnom! – dodao je. – Hm... ako se ovako nastavi, vrisnuću od sreće tako jako da će me čuti čak u Laredu!

Bodi i Rigen su se neprimetno osmeh-nuli, dok su se ostala dvojica nezadovoljno mrštila: naime, novac koji je Holidej dobio bio je u stvari njihov.

Osetivši miris ženskog parfema i dodir svilenog bedra na mišici, Dok je digao pogled. Pored sebe je ugledao ženu riđe kose, divnog osmeha i kože tamne i glatke kao slonovača. Dama je u ruci držala čašu nekog žestokog pića.

– Vlasnik vam šalje svoje komplimente – rekla je svojim setnim milozvučnim glasom i tešnje mu pribila bedro na mišicu. – Uz komplimente vam šalje i piće iz njegove lične boce – dodala je sa osmehom posmatrajući njegovo zbunjeno lice. – Zna, to su pravila kuće. Piće dobija svako ko tri puta uzastopce pobedi našeg glavnog igrača – kazala je i pokretom glave pokazala prema Bodiju.

Mršavi kockar je slegnuo ramenima i tobože se zabrinuo.

– Ovaj kauboj ima večeras neviđenu sreću – kazao je „ljuteći se“. – Ne samo da je dobijao prave karte, već je i dobar igrač. Što je najvažnije, ume dobro da izblefira.

Ridokosa pruži piće Holideju.

– Izvolite, zaslužili ste ovo – dobacila je koketno i trenutak kasnije se zadovoljno osmehnula, jer je Dok popio čašu naiskap.

– Hopa! Ovoje pravi viski! Nastaviću da ga pijem kao što ću nastaviti i da dobijam, sve dok sam ovde – „veselio“ se Dok i namignuo ostalima. – Dakle, nemojte da nam se karte ohlade, Bodi. Po-delite.

Devojka je stavila ruke na Holidejeva ramena i on neprimetno nabra obrve. Ne obazirući se na to, ona se nagnu i usnama mu dodirnu po vrhu uha.

– Ovo vam je za sreću – šapnula je. – Inače... ja se zovem Laki...

– Onda ostanite u blizini. Bio bih lud da od sebe pustim nekog sa tako lepim imenom kao što je vaše. Vi i ja ćemo večeras prevrnuti grad naglavačke, Laki! Verujte, predosećam da hoćemo!

Devojka mu nasloni ruke na ramena i ćutke se osmehnu. Dok je uzimao svoje karte, Holidej oseti kako mu viski pojačava cirkulaciju i širi prijatnu toplinu celim telom. U deljenju je dobio dva para desetki sa sedmicama i pretpostavio da će izgubiti. Tako se i desilo. Ulog na sredini stola se povećavao, a igrači su odustajali. Na kraju su ostali samo Holidej i Bodi. Naravno, sada je Bodi imao neporedivo bolje karte i pobeđivao. Bio je to klasičan kockarski poduhvat: navući žutokljunca u igru i navesti ga da veruje kako ne može izgubiti; zatim podići ulog do nebesa, a onda ga slistiti.

Sada je već znao kako rade. Naime, Bodi i Rigen su se u početku smenjivali kao dobitnici, tako da niko ništa nije mogao da posumnja. Pokušao je da uhvati neke signale među njima, ali mu to nije pošlo za rukom.

Onda je shvatio da signale daje devojka.

Bodi je bio veoma oštrouman prevrant i nije koristio jeftine kockarske trikove. Tu i tamo je posegnuo za nečim što bi Dok prepoznao, ali posle tako nešto nije ponovio, pa nije mogao ni da se uveri. Bilo je deljenja kada je igrao nazovi pošteno, ali Holidej je shvatio da je onda „na scenu stupala devojka“ koja je dvojici pajtaša slala dogovorene signale.

Iako je bio siguran u njenu ulogu, nije mogao da dokuči kako je to radila; očigledno je bila veoma iskusna, jer bi posmatrači postali podozrivi.

Kada je počeo da gubi, dopustio je sebi da izrazi neraspoloženje, pa je sve češće naručivao piće. Naravno, ridokosa Laki je bila veoma uslužna. Kada je poslednji put stavila čašu ispred njega, još

malo se sagnula i gricnula ga za vrh uha.

– Hajde, medeni... – kazala je mazno.

– Trgni se i kreni na sve ili ništa. Tvoja srećica će se promeniti, veruj mi. Hajde, nateraj je da se promeni!

Holidej nabra obrve. Izgleda da su želeli da mu uzmu sve što ima i naprave mesta za novog žutokljunca. Ali, nastavio je da igra i... izgubio sve do poslednjeg centa.

– Pa... šta možemo Hartone – mirno mu je dobacio Bodi. – Dobro si nas zagrejao, momče, nema šta. Žao mi je što smo te počistili, ali igra je takva, zar ne?

Dok se smrknu i lagano ustade.

– Ova igra je prava podvala – dobacio je glasno i razgovetno.

Istog trenutka za stolom je zavládala potpuna tišina. Svi su se ućutali znajući da ne sledi ništa dobro. Holidej je krajičkom oka zapazio kako se dvojica sa nisko pripasanim revolverima približavaju stolu, ali oni ga sada nisu interesovali. Svu pažnju usredsredio je na Bodija. Kockar je bio strašno ozbiljan, dok je Rigenovo lice bilo potpuno bezizražajno.

– Ne budi zao gubitaš, Hartone – obratio mu se Bodi mirno. – Pa sam znaš kako je sve teklo: bilo je dobitaka i gubitaka. Ako si spreman da se kockaš, onda moraš da primiš svoj gubitak kao pravi čovek. Evo, uzmi nekoliko dolara i časti sebe pićem. Da li je to pošteno?

Holidej trzajem ruke izbi novac iz kockareve šake; među posmatračima nastade žamor i oni se kao po komandi uzmakóše. Bodi je ustao i jednim pokretom ruke zabacio kraj svog kaputa kako bi otkrio revolver na kuku. Za to vreme revolveraši pridoše Holideju, po jedan

sa svake strane. Ništa nisu govorili niti radili, očigledno čekajući dalja naređenja.

– Vidim da ne nosiš revolver, Hartone – rekao je Bodi. – Da znaš... srećniji si nego što misliš. Da sam na tvom mestu, ne bih toliko iskušavao svoju sreću.

Zatim je jedva primetno klimnuo glavom i već u sledećem trenutku Dok oseti dodir cevi revolvera na leđima. Pogledao je Rigena koji se nije ni pomerio, ali je po sjaju njegovih očiju shvatio da je potpuno spreman. Ostali igrači odmakli su se od stola, jer nisu želeli da učestvuju u onom što je sledilo. Ridokosa Laki stajala je u gomili i zabrinuto odmeravala Holideja: iako je primetio taj pogled, on je samo okrenuo glavu i okrenuo se Bodiju. Nekoliko sekundi vladala je napećta tišina, a onda je Dok klimnuo glavom, lagano odgurnuo dva revolveraša i probijajući se kroz gomilu, uputio se prema svojoj sobi na spratu.

Kada je stigao na vrh stepenica za trenutak je zastao i bacio pogled na salun; dole je još uvek vladala tišina, a sve oči bile su uprte u njega: revolveraši su još uvek bili na oprezu držeći ruke na ivicama futrola.

Kada se konačno okrenuo i pošao prema sobi, Dok je odole začuo žagor olakšanja. I taman kada je stigao do sobe, taj žagor se pretvorio u uobičajenu buku.

Kod stola za poker, ridokosa je iskoristila trenutak i žurno prišla Flipu Bodiju.

– Mislim da smo izabrali pogrešnog čoveka. Flipe. Ovaj izgleda prilično nezgodno.

– Idi dalje od mene! – promrmlja Bodi gnevno. – Ako se ne udaljiš, upropastićeš mi igru!

Devojka je porumenela i počela da skuplja prazne čaše sa stola. – On je opasan tip – ponovila je tiho.

– Mogu da ga sredim – promrmljao je kockar promuklo.

– To prepusti nama – dobacio je Rigen. – A sada se gubi!

Devojka se žurno udaljila i pošla prema šanku znajući da dvojica revolveraša samo čekaju na Bodijev mig. U međuvremenu, kockar je ponovo „nabacio“ osmeh i obratio se prisutnima.

– Gospodo! Ovde je sto koji čeka dobre igrače pokera. Ko bi hteo da okuša svoju sreću? Dodite, odlučite se i sedite. Prva runda pića je besplatna. Da li je neko zainteresovan?

Za svega nekoliko trenutaka sto je bio zauzet, dok su oni koji su ostali kratkih rukava nezadovoljno gundjali i tiskali se napred kako bi što pre zauzeli mesto onoga ko prvi odustane. Bodi je zatražio nov špil karata i počeo da deli. Dvojica revolveraša sada su stajala bliže stolu, pošto ih je incident sa Holidejem naterao na oprez.

Ridokosa devojka sedela je na visokoj stolici pored šanka i sa dosadom slušala polupijanog kauboja koji joj se neumorno udvarao. Onda je počeo da joj šapuće nešto na uho, ali devojka se iznenada trgla i ukočeno pogledala preko njegovog ramena.

Ljutit i uvređen, mladić je taman hteo da joj prebaci zbog toga, ali je i sam zastao i sa znatiželjom osmotrio visokog čoveka, hladnih čelično plavih očiju koji je lagano silazio niz stepenice: lice mu

je izgledalo nekako opasno i preteće, dok je oko pojasa nosio opasač sa pripasanim šestometkom.

Laki je brzo ustala i tiho pozvala Flipa i Martina pokazujući im da pogledaju prema stepenicama. Uvek na oprezu, kockar i njegov saučesnik odmah su se okrenuli, a njihov primer sledili su i ostali. Naravno, ljudi su odmah shvatili da se kauboj vratio da izravna račune, pa su se brzo uklonili. Na svom mestu su ostala samo dvojica revolveraša koja su očekivala Bodijevo naređenje. On je jedva primetno digao ruku i dao im znak da se malo udalje.

Holidej se uputio pravo prema kockaru, ne obraćajući pažnju na ljude koji su mu se sklanjali s puta. Stigavši do stola, zastao je i pogledao u Bodija.

– Sve u svemu, izgubio sam više od pet stotina dolara. Ako računam i dobitak, onda je to duplo više... No, zadovoljiću se sa pet stotina.

Bodi je prestao da meša karte i ozbiljno ga odmerio.

– Upozorio sam te da ne izazivaš sreću, kauboju – rekao je mirno i rukom pokazao prema dvojici revolveraša. Oni su ležerno istupili po jedan korak pokazujući da su spremni na akciju. Što se Rigena tiče, on je šumno disao kroz nos, dok mu je čelo bilo orošeno znojem. Bio je pomalo zbunjen i nepripremljen i „šetao“ pogledom između Holideja i Bodija. Ruke je držao na stolu nikako ne mogavši da se smiri. Nije znao da objasni zašto, ali nešto opasno i preteće u tom kauboju izazivalo je ledeni grč u njegovom želucu.

– Pet stotina – ponovio je Holidej, slobodno stojeći pred njima sa rukama na kukovima.

Na Bodijevom licu zatitra bled osmeh.

– Idi u pakao – procedio je hladno.

Dok je znao značenje tih reči: bio je to izazov, trenutak odluke koji će odrediti sudbinu nekoliko života. Zato je munjevito krenuo rukom prema opasaču, što su dvojica revolveraša jedva dočekala. Uostalom, oni su već držali ruke na drškama i nestrpljivo se vrpeljili. Rigen i Bodi bacili su se na pod.

Uprkos prednosti Bodijevih čuvara, Holidejev revolver je prvi grmnuo i oborio s nogu ovog bližeg; čudno zgrčen od udara kuršuma teškog kalibra, čovek se srušio bez reči. Drugi se izvio u stranu i opalio delić sekunde pre nego što se Dokovo oružje začulo i po drugi put. No, revolverašev hitac samo je otkinuo komad sa ivice kockarskog stola i zabio se negde u tavanicu. To je platilo glavom pošto je Holidejev metak bio apsolutno precizan i pogodio ga tačno ispod grla tako da je odmah pao otkotrljavši se po podu od grubih drvenih dasaka.

Onda je Dok uperio revolver u Bodija i Rigena koji su se taman spremali da povuku. Nervozni i bleđi obojica su uplašeno podigli ruke.

– Pet stotina dolara – ponovio je Dok ledeno.

Bodi je klimnuo glavom i Rigen je glasno odahnuo. Holidej je pružio levu ruku, a Bodi je spustio desnu do džepa sakoa.

– Levom rukom – naredio je Dok istim tonom. Naravno, Bodi je poslušao bez pogovora: promenio je ruku, oprezno

izvukao novčanik iz džepa i počeo da odbrojava...

Holidej ga je mirno posmatrao, a onda se „ukopao u pod“ osetivši dodir revolverске cevi na leđima.

– Odbaci pucu, mister – naredio mu je neki glas koji do tada još nikada nije čuo.

Pritisak revolvera se povećao i Holidej nije imao kud: pustio je da mu kolt ispadne iz ruke pošto je prethodno spustio obarač. Video je kako mu Bodi gleda preko ramena dok mu se na licu ogledalo zadovoljstvo.

– Drago mi je što vas vidim, šerife!

– U čemu je problem? – zapitao je čuvar zakona i Holidej se lagano osvrnuo da bi odmerio čoveka sa šerifskom zvezdom: bio je dosta snažan, star oko tridesetak godina i prilično glupog izgleda. Ipak, najviše su ga zainteresovale šerifove oči, jer je kroz njih Dok lako mogao da oceni čoveka gotovo bez greške. Što se tiče šerifa koji je stajao pred njim, njegove oči su bile oči ubice.

– Ta skitnica je izgubila platu na pokeru – objasnio je Bodi. – Igra je bila žestoka, a on sada tvrdi da nije bila poštena. Otišao je i vratio se sa revolverom, ubio Bila i Keta, a mene prinudio da mu dam pet stotina dolara.

– U nevolji si, momče – dobaci čuvar zakona Holideju. – U velikoj nevolji.

Naravno, Dok se nije uplašio.

– Pucao sam u samoodbrani – rekao je mirno. – Osim toga, bio sam prevaren u igri i imam pravo da tražim pare nazad.

Šerif mu još jače pritisnu cev revolvera na leđa.

– Zaveži. To ćeš reći sudiji.

– Hej, čekajte malo! – pobunio se Holidej. – Ima mnogo svedoka koji su videli da su njegovi ljudi prvi potegli oružje!

No, ovog čuvara zakona to nije interesovalo. Dograbio je Doka za okovratnik i neprestano ga držeći na nišanu, jednostavno izgurao prema vratima.

– Martine, donećeš njegove revolvere u zatvor! – dobacio je.

Čim su se našli u jednoj od sporednih ulica, šerif ga je udario po glavi. Instinktivno se savio, ali pre nego što je stigao da se uspravi, čuvar zakona ga je udario kolenom u bradu i on za trenutak pomisli da će pasti. Sve oko njega počelo je da se vrti, video je svetlucave iskre ispred očiju, a onda... onda je svuda zavladao mrak.

Kada je došao k svesti, shvatio je da leži na hladnom kamenom podu zatvorske ćelije. Tiho je zastenjao i pokušao da otvori oči. Iako nije video baš najbolje, kroz rešetke je razaznavao siluete trojice koji su razgovarali u hodniku.

– I šta sada da radimo s njim? – pitao je šerif. – Hoćete li da ga izvedem na sud?

– Ni slučajno – odvratio je Bodi odsečno. – Mogao bi da nam napravi koje-kakvih neprilika. Operacija teče glatko i na drugim mestima, zato ne možemo rizikovati da nas neko javno optuži.

– U redu – progundao je šerif mrzovoljno. – Šta onda da radim?

– Pa to je jasno, zar ne? – ubacio se Marin Rigen. – Dobiće metak u pokušaju bekstva.

Za trenutak je zavladala tišina, a onda se šerif nervozno nakašljao.

– Da li to hoćeš. Flipe?

– Naravno. I to još noćas.

– Samo... tu će biti potreban dodatni iznos...

– Dobro! – odvratio je kockar. – Dobićeš ekstra nagradu, Kejne. – Ali, sledeći put dođi dovoljno brzo da moji ljudi ne budu pobijeni. Razumeš?

– Svakako. Ali... ne mogu biti na više mesta u isto vreme.

– Plaćen si da paziš na mene i moje ljude – dobacio je ljutito Flíp Bodi. – Postaraj se da odsad budeš uspešniji! I sredi noćas tog Hartona!

Čuo se samo glasan uzdah, a onda je čuvar zakona ispratio goste i otišao u svoju kancelariju.

Holidej je uspeo da se otetura do ležaja. S mukom je seo i zabrinuto zagnjurio glavu u šake.

Upao je u daleko težu situaciju nego što je očekivao.

*

Laki je tiho ustala iz kreveta i brižno osmotrila kauboja koji je glasno hrkao. Neko vreme je mirno stajala i posmatrala ga. Kada se uverila da čvrsto spava, sa olakšanjem je odahnula.

Brzo se obukla nečujno se krećući tamo-amo, još uvek bacajući uplašene poglede na momka koji je „testerio“ tako glasno da se orila cela soba. Iz iskustva je znala da se neće probuditi do jutra, što je značilo da će bez problema moći da izađe iz sobe, iako joj je platio da mu pravi društvo cele noći.

Idući prema vratima na tren je zastala i pogledala njegove iznošene pantalone prebačene preko stolice Ugrizla se za donju usnu i lagano zavukla ruku u džep: metalni novac je tupo zazvečao i

ona se ukočila u mestu. No, kauboj se samo promeškoltio, ali se nije probudio. Devojčini prsti su u međuvremenu napipali novac, pa je hitro izvukla nekoliko metalnih komada. Pri mutnoj svetlosti ulične svetiljke koja je ulazila kroz prozor, dva novčića su zasjala toplim zlatnim sjajem.

Laki se osmehnula i spustila novčiće u nedra. Prišla je vratima i nečujno izašla u hodnik. U salunu je još bilo živo, mada mnogo tiše nego ostalih večeri. Mnogi gosti su posle revolverskog obračuna odmah otišli kući iako se još uvek pilo za šankom, a salonske devojke „primala“ poslednje goste.

Ona je skrenula ka vratima za sporedno stepenište koje je vodilo do male prostorije između hodnika i šanka. Tamo je stajalo i pušilo nekoliko pripitih kaubojja, no ona je samo okrenula glavu i kroz stražnji ulaz šmugnula u dvorište. Našavši se na svežem vazduhu glasno je odahnula i pažljivo se obazrela oko sebe. Srećom, niko je nije video i ona se uputi prema ulici.

Nije se bojala da u to doba ide sama kroz grad, jer je noć bila njena prijateljica i zaštitnica. Sada je žurila praznim sporednim uličicama i za nekoliko minuta stigla iza zatvora. Tu se šćućurila pored visoke ograde sa bodljikavom žicom na vrhu kojom je bilo opasano celo dvorište. Pažljivo je provirila kroz jedan uzani procep i osmotrila baraku koja je služila kao štala, a iza nje zatvorsku zgradu.

Slaba svetlost dopirala je kroz mali prozor na vratima koja su iz zgrade vodila u dvorište. Znala je da je to od velike svetiljke u hodniku iz kog se išlo do ćeli-

ja. Još nekoliko minuta je pažljivo osmatrala, ali nije primetila nikakvo kretanje. Sve je bilo tiho i mirno.

Ali, ona je znala da taj mir neće dugo trajati.

Bilo je blizu pola tri, a sama je čula kako je Bodi rekao Rigenu da oko tri bude negde gde ga mnogo ljudi može videti. Pritom je dodao da ne sme biti nikakve sumnje da je neko od njih umešan u bekstvo Bronga Hartona.

No, Laki je bilo poznato da to nije kaubojevo pravo ime. U stvari, znala je da se uopšte ne radi o kauboju, već o nekom drugom... Pored načina na koji su postupali sa njom Bodi i Rigen, to je bio jedan od razloga što se noćas nalazila baš na ovom mestu.

Prenula se iz razmišljanja i polako krenula. Za ono što je htela da učini nije joj preostalo mnogo vremena.

Pre svega, trebalo je otvoriti vrata na ogradi. Sećala se kako je nedavno jedan drugi zatvorenik ubijen u pokušaju bekstva. Imala je prilike da vidi njegovo telo na bodljikavoj žici, jer je nesrećnik pokušao da preskoči ogradu pošto je kapija bila zaključana. Naime, mehanizam na vratima bio je prost sistem reze, ali ako je ona spolja stavljena nije bilo izlaza. Laki je stoga jednostavno povukla rezu iz zasuna i pažljivo gurnula vrata koja su se otvorila nekoliko santimetara. To je bilo dovoljno da velike gvozdene šarke kratko i glasno zaškripe i ona uplašeno ustukne.

Potpuno bez daha je osluškivala nekoliko trenutaka, dok joj je srce lupalo kao ludo. No, sve je i dalje bilo tiho, što je značilo da škripu niko nije čuo. Priljubila je lice uz pukotinu i ponovo osmotri-

la obasjan prozor na vratima. Nije bila sigurna, ali učinilo joj se da je spazila neki pokret. Znala je da se vreme bliži i da mora da požuri.

Hitro je ustala i gotovo otrčala do jednog malog žbuna pored ograde: onda je kleknula i počela da kopa zemlju golim rukama. Osetila je pod prstima dodir tkanine, izbacila još nekoliko šaka zemlje i s nestrpljenjem izvukla zamotuljak. Brzo je skinula dve stare marame kojima je predmet bio obmotan i... pred njenim očima se pojavio kolt kalibra „41“ sa kratkom cevi. Bilo je to oružje za koje niko nije znao, jer ga je uzela od jednog trgovačkog putnika koji je izdahnuo od srčanog udara u njenoj sobi. Zakopala ga je tu nekoliko sati ranije, uspevši da se na desetak minuta izvuče iz saluna.

Hitro se podigla i sa revolverom u rukama krenula pored ograde. Onda je zastala pošto se iz zatvora čulo neko kretanje. Minut kasnije, vrata prema dvorištu naglo su se otvorila.

Srce joj je sišlo u pete, ali je ipak prikljubila lice uz procep kako bi videla šta se dešava. Čula je neke glasove, a onda na otvorenim vratima ugledala dva čoveka. Svetlost iz hodnika obasjavala je cev teškog revolvera u šerifovoj ruci. Onaj drugi čovek, mnogo viši i širi u ramenima, bio je tobožnji kauboj Harton.

Pri pomisli da je zakasnila, kroz telo joj prostruja hladna jeza. Ipak, nije se ni pomerila...

– Imaš dve mogućnosti, mister – govorio je šerif Holideju. – Možeš pokušati da pobegneš, mada te upozoravam da su vrata zaključana, a na vrhu ograde je bodljikava žica. Ipak, neka mogućnost postoji... Ha, ha, možda ćeš uspeti da

umakneš kuršumu! – nasmejao se glasnim promuklim smehom. – Druga mogućnost je da te odmah ubijem i tvoje telo bacim na ogradu tako da izgleda da si pokušao da pobegneš.

– To, u stvari, i nije neki izbor – odvratio je Holidej lagano, nastojeći da dobi je u vremenu i tražeći mesto koje bi mogao iskoristiti. Znao je da je to jedina okolnost koja mu ide u prilog mrak, ali ni to nije vredelo mnogo u tako malom dvorištu.

– Dakle, šta si odlučio? – upitao je šerif nestrpljivo. – Nemoj mnogo da se premišljaš, hoću da idem na spavanje.

– A kako ćeš objasniti da je ćelija bila otključana? – upita Dok radoznalo.

– Objasniću... ako budem morao. Ti o tome ne treba da brineš, da znaš. I nemoj više da gnjaviš. Kreni odmah ili...

Čuvar zakona je preteći digao pištolj i nanišanio: obarač je počeo lagano da se diže.

Holidej se okrenuo i jednim skokom zaronio u tamu. Taktikom odugovlačenja postigao je to da mu se oči naviknu na tamu, dok je šerif morao da se prilagođava. To nije bilo ništa veliko, ali je u ovakvim situacijama moglo da mu spase život.

Kao što je i očekivao, šerif je odmah zakoračio u noć i nestrpljivo opalio. Dok je hitro skrenuo u stranu, potrčao u cik-cak i tako izbegao drugi metak. Pojurio je prema štali, ali je skrenuo u poslednjoj sekundi što ga je spaslo trećeg metka.

Bilo mu je jasno da je situacija više nego ozbiljna. Naime, shvatio je da mu je preostala oграда ili kapija i da će hitno nešto morati da preduzme. Brzim

pogledom je odmerio bodljikavu žicu na vrhu i shvatio da je ograda suviše visoka: nije mogao da je pređe u jedan mah niti je želeo šerifov metak u leđa. Zato je nastavio da trči pored ograde iako je za sobom čuo šerifove kletve i psovke.

– Sto mu gromova, kauboju! – vikao je nestrpiljivi čuvar zakona. – Hoćeš li se ostaviti toga? Ne možeš nikuda pobeći i nema smisla da izvodiš! Ako i dalje budeš tvrdoglav, doneću skraćenu dvocevku koja će te razneti da će te sutra morati skupljati po dvorištu!

U tom trenutku Holidej se bacio na zemlju, a ispaljeni metak mu je iverke od ograde odbio pravo u lice. Nastavio je da se kotrlja, ali je lupkanje čizama po drvenim daskama otkrilo u kom delu se nalazi. Baš tada je osetio da mu se pod nogom ograda pomerila i sa nevericom se zaustavio.

Bilo mu je potrebno svega nekoliko trenutaka da shvati da su u pitanju vrata. I to otvorena.

– Vrata su otvorena! – začuo je nečiji očajnički šapat iza sebe, hitro ustao i video kako se kapija širom otvara. Ništa ne razmišljajući, hitro se bacio napolje kroz slobodan prostor baš kada je odjeknuo sledeći šerifov pucanj. Ali, sada je bio napolju i to je bilo najvažnije.

Brzo je ustao i u istom momentu osetio kako mu je neko tutnuo revolver u ruke. Iako nije bila izgovorena ni reč, kasnije se prisećao da je u trenutku osetio dodir nežne ženske ruke i miris parfema.

Ali, u tom trenutku shvatio je samo da je naoružan i jasno video razjarenog šerifa kako preko dvorišta juri pravo prema njemu. Vremena za razmišljanje nije

bilo i morao je da reaguje potpuno instinktivno. Brzo je ispalio dva uzastopna hica i blesak svetlosti u trenu je obasjao šerifa koji se zateturao i bez reči pao pogođen tačno u srce. Hteo je i treći put da pritisne okidač, ali se prenuo kada ga je ista ruka dotakla po ramenu.

– Konji su tamo – začuo se šapat. – Bolje je da požurite.

Sada je video da ga predosećaj nije prevario: zaista se radilo o devojci koja mu je rukom dala znak da pođe za njom. Bez reči je klimnuo glavom i za njenom pognutom siluetom pojurio u mračnu ulicu.

– Osedlala sam konje, ali nisam imala vremena da ih dovedem ovamo – govorila je Laki okrenuvši se prema Holideju koji ju je tek u tom trenutku sa čuđenjem prepoznao. Za nekoliko minuta stigli su do kraja ulice i zaustavili se ispred neke male kuće obrasle puzavicama. U dvorištu su bili vezani konji i dok su se penjali na sedla, iz pravca zatvora su čuli buku i neko žurno kretanje. Probuđeni pucnjevima, građani su se radoznalo okupljali pred kapijom pitajući se šta se desilo.

U dve reči se dogovorio sa Laki i dopustio joj da jaše napred kako bi ih što lakše i brže izvela iz grada. Kada su ostavili poslednje kuće iza sebe, Dok je sa olakšanjem odahnuo: pred njima je bila ravnica i bez oklevanja su pojurili prema jugu.

– Veoma sam vam zahvalan, Laki – dobacio joj je Dok posle izvesnog vremena. – Samo... čudim se što ste ovako nešto učinili. Naime, mislio sam da radite za Bodija.

– Radila sam – odvratila je ona mirno.

– Pa... kako onda?

Okrenula se prema njemu, dok je obasjana mesečevom svetlošću, njena riđa kosa za trenutak dobila zlatastu boju.

– Mislila sam da bi bila nesreća... ili čak ludost... ubiti Doka Holideja.

Nije joj odmah odgovorio.

– Prepoznali ste me?

– Ne odmah – odvratila je ona iskreno. – Dok ste igrali karte, a ja stajala pored vas i davala signale Bodiju, nisam stigla bolje da vas pogledam. Ali, to sam mogla nešto kasnije... kada ste silazili niz stepenice sa pripasanim koltovima. Onda... ipak sam vas prepoznala po hodu i... po držanju. To mi je ostalo u sećanju.

– Zaista?

Klimnula je glavom.

– Videla sam vas pre dve-tri godine, kada ste se na Penhendu sukobili sa trojicom besnih ubica. Nisam stigla da na vreme pobegnem iz saluna, pa sam se sakrila ispod stola... sa još dva-tri posetioca koji su se tu zatekli. Kakva je to pucnjava bila! Tada sam vas videla u akciji i zauvek vam zapamtila lik, Holideje! Rekla sam vam već da u početku nisam bila sigurna. Ali, ugledavši vas kako silazite, svega sam se setila i puklo mi je pred očima! U trenutku sam shvatila da ne želim da imam bilo šta sa Bodijem i njegovim sindikatom...

Holidej se trže.

– Sindikatom? – ponovio je iznenađeno.

– Da... čujte, nije potrebno da sa mnom glumite naivca. Jasno mi je da istražujete nešto u vezi s njim i sa njegovim društvom. Ne mogu nešto naročito da vam kažem, ali ipak... pomoći ću

koliko znam i umem. Naravno, pod uslovom da izvučem čitavu kožu... važi? Jesmo li se dogovorili?

– Zavisi od toga šta imate da ponudite – odvrati Dok oprezno, iskreno se pitajući na šta je to sasvim slučajno natrapao.

– Pa... ne znam koliko znate o sindikatu...

– Znam da postoji – odgovori on diplomatski.

– Da, da, posao se baš uhodava, mister. Ne znam kako je federalna policija to saznala, ali... u svakom slučaju je to baš za njih. Organizacija je osnovana negde na Istoku... Ne вреди da me pitate za imena, pošto ih stvarno ne znam. Ali, znam da su ti moćnici dali novac Bodiju i njegovim ljudima i ovaj sada razgrana posao na Zapadu. Svi su obučeni i opremljeni spravama za podvaljivanje. Dobici pljušte, visok procenat ide sindikatu, a ostalo dele Bodi i njegovi kockari. Naravno, tu je i lokalna vlast koju potkupljuju tako da pretpostavljam da se radi o velikim sumama. Ako se neko žali, revolveraši ga srede kao što su pokušali sa vama. Ukoliko to ne uspe, potkupljeni šerif preuzima stvar u svoje ruke tako da sve izgleda legalno.

– Vrlo interesantno – odvrati Dok zamišljeno. – Tako dakle... organizovani kriminal se širi Zapadom...

Devojka se trže.

– Govorite kao... kao da je to za vas nešto novo...

– I jeste – osmehnu se Dok Laki opsova i prosu bujicu kletvi.

– Prevarili ste me! Mislila sam da ste došli ovamo da ih pohvatate...

– I jesam, gospođice i jesam – prekinuo je blago. – Samo... došao sam ovamo po privatnoj liniji. Hteo sam da raščistim račune sa Bodijem zbog onoga što se desilo Čaku Benermanu.

– Shvatam. To se zove drugarstvo, zar ne?

Dok se kiselo osmehnu.

– Nije baš tako, ali... pustimo sada to. U svakom slučaju, dobro ste uradili što ste me spasli.

Ona glasno uzdahnu.

– Pretpostavljam da jesam. Bilo bi gadno da Dok Holidej nastrada na ovaj način, bez obzira da li radi za federalnu policiju ili ne.

– Tačno, gospođice. Trebalo bi da pođete sa mnom u Ostin.

Ona se trže.

– Zbog čega? – upita sumnjičavo.

– Komanda rendžera će želeti da zna što više o tom sindikatu.

– Rekla sam vam sve što znam, verujte mi. Uostalom, čula sam da tamo ima zatvorskih ćelija...

Holidej se nasmeši.

– Ne treba da verujete u sve što čujete. U svakom slučaju, ja ću se postarati da nikako ne stignete do ćelija.

Ona se za tren osmehnu i bojažljivo ga dotače rukom po podlaktici.

– Dajete mi svoju reč?

– Naravno. Spasli ste mi život i ja ću se brinuti o vama. Obećavam da vam se neće dogoditi ništa neprijatno.

Zadovoljno je klimnula glavom.

– To je fer i pošteno. Ah, oduvek sam slutila da ste džentlmen. Ne znam šta bih radila da ste tako nešto odbili. Jer, Bodi i njegovi prijatelji će me sigurno progoniti.

– Sa mnom ste sada bezbedni, a za kasnije ćemo nešto organizovati. Imam dosta prijatelja koji vam mogu pomoći. A sada požurimo, treba što pre da stignemo u Ostin.

Složno su poterali konje i još brže jahali u noć.

*

Okružen oblakom duvanskog dima Dok Holidej je zamišljeno gledao kroz prozor, a samo je s vremena na vreme kratko osmotrio komadanta rendžera iz Ostina koji je bio zadubljen u čitanje nekog spisa.

– Izgleda da je ta devojka govorila istinu – promrmľao je kapetan ne prestajući da čita. – Sada je već izvesno da postoji kockarski sindikat koji se širi po celom Zapadu i koji pokušava da korumpira lokalnu policiju. Radi se o organizovanom varanju ogromnih razmera – zaključio je i podigao pogled prema Holideju.

– Prihod od toga je verovatno ogroman... I sve to odlazi u njihove džepove bez plaćanja poreza – dodao je i ponovo nastavio da čita. – Po ovome, oni već godinama operišu na istočnoj i zapadnoj obali, odnosno, u svim velikim gradovima. Kaže da su im veliki rečni brodovi omiljene mete. Zamislite!

Holidej pucnu prstima.

– Siguran sam da je baš tako! Prilikom poslednjeg putovanja Misisipijem nešto mi je bilo sumnjivo, ali sam mislio da uobražavam. Kada eto... nisam ni bio svestan da sam u pravu. Hm... sada su gangsteri bacili oko i na ovaj deo Zapada. Kada malo bolje razmisliš, ništa

nije bez razloga. Pa ovde leže velike pare: plate kauboja, rudara, bogatstvo kopača zlata i mnogobrojnih uspešnih stočara i rančera. Samo... taj deo zemlje već je pokriven takozvanim putujućim kockarima.

Kapetan klimnu glavom.

– Potpuno se slažem sa vama, Holideje. Što se tiče ovih putujućih, ubeđen sam da to za njih nije problem. Verovatno će kao pojedinci morati da se uključe u sindikat... ili... Pretpostavljam da im u drugom slučaju nema opstanka. U stvari, za poslednjih pet meseci desetak kockara su nađeni mrtvi, znate li to? I nijedan nije umro prirodnom smrću. Ha, nije nemoguće da je to delo sindikata.

– Šta ćete preduzeti? – upita Dok nestrpljivo.

– To ćemo još videti. Odredićemo nekoga da preuzme slučaj... možda čak i ekipu ljudi – dvoumio se kapetan. – A šta ćete vi učiniti?

– Pa... kada malo bolje razmislim, priznajem da bi se sa Bodijem i Rigenom raspravio preko nišana. Smatram da bih tako mogao da ih kaznim bar za delić onoga što su učinili drugima. Priznajem da bih voleo da imam priliku za tako nešto.

Kapetan je uzdahnio, lagano složio spise i ostavio ih u fasciklu.

– Bojim se da je to luksuz koji nam sada ne bi odgovarao, mister Holideje. Naime, sve informacije govore da je Bodi glavna ličnost u teksaškoj filijali tog prevarantskog udruženja. Ono što bi nam sada trebalo... to je lista onih koji ga podupiru – dodao je i kucnuo prstom po fascikli. – Eto, ovde imamo određene opise njihovih aktivnosti, ali nemamo

nijedno ime bar nekog od aktivnih članova tog prokletog udruženja. A imena su nam više nego potrebna, jer ih jedino tako možemo uništiti – zaključio je kapetan i ozbiljno se zagledao u Doka. – A sada bih prešao na ono glavno – nastavio je pomalo oklevajući. – Dakle, pošto želite da sredite račune sa Bodijem, predlažem vam da nastupite u naše ime. Dobićete sva ovlašćenja i podršku službe rendžera...

– Znam, znam... – prekinuo ga je Dok i digao ruku kao da se brani. – Ali, ja sam individualista i ne volim da radim po tuđim instrukcijama.

Kapetan klimnu glavom.

– Garantujem vam da biste imali potpuno odrešene ruke – rekao je ozbiljnim glasom. – Molim vas da prihvatite tu ulogu, Holideje. Tako ćete najlakše izravnati račune sa Bodijem, a državi ćete učiniti veliku uslugu.

Dok se osmehnuo i ugasio opušak.

– Pogrešili ste profesiju, kapetane, samo da znate. Trebalo je da budete političar. Eto... ubedili ste me da uradim nešto što inače nije moj običaj.

Čovek u uniformi zadovoljno klimnu glavom.

– Život traži svoje, moramo mu se prilagođavati. Evo, odmah ću vam napisati ovlašćenje.

– U redu. Istovremeno mi napišite i propusnicu za zatvor.

Kapetan iznenada zatrepta.

– Zbog čega? Onu devojkicu nismo zadržali i...

– Znam, bili ste fer – prekinu ga Dok odlučno. – To je u skladu sa našim sporazumom i stvarno nemam primedbi. Radi se o nečem drugom. Hoću da po-

razgovaram sa Džonijem Kecom, jer mislim da bi mi mogao biti od koristi.

Kapetan upitno podiže obrve. No, pošto Holidej više ništa nije rekao, znao je da ne treba da insistira. Nešto kasnije, Dok je napustio njegovu kancelariju i uputio se prema Džonijevoj ćeliji.

*

Obučen u zatvorsko odelo, Kec se veoma brzo pojavio u sobi za razgovor. Holidej je odmah zapazio da na licu ima nekoliko modrica, ali i da je prilično omršavio. No, nije se mnogo brinuo zbog toga. Pokretom ruke pokazao mu je na stolicu i dao znak čuvaru da sačeka na polju. Očigledno veoma začuđen, Džoni ga iznenađeno odmeri.

– Mora biti da ovde važite za veliku zverku, Holideje. Nije uobičajeno da bilo koga ostavljaju nasamo sa uhapšenikom.

Dok preču ovu primedbu i pruži kockaru tabakeru sa cigarama.

– Posluži se.

Ovaj je prihvatio, žudno zapalio i sa zadovoljstvom odbio dim.

– Mnogo bolje od one krdže koju dobijamo u zatvoru – priznao je.

Holidej se osmehnu.

– Hoću da znaš da ti je suđenje odloženo za sledeću nedelju. Možda neću biti ovde, ali sam dao izjavu. Naravno, imam pravo da je promenim sve do početka procesa.

Kockar nabra obrve.

– Da li mi time nešto posebno nagoveštavate?

– Pa... kako se uzme. Ali, istina je da bi mogao ponešto da izmenim i predstavim te u boljem svetlu.

– Zaista? A zašto biste to učinili?

– Zbog nekog valjanog razloga, razume se. Naravno, to bi uticalo na značajno smanjenje kazne.

Džoni napravi grimasu.

– Ja računam da uopšte neću biti kažnjen, mister. Senator je bio pijan i vređao me, a nije dokazao da sam varao. Zbog svega toga ozbiljno računam da će me advokat izvući.

– Možda – složi se Holidej. – Ali, ako ne uspe? Šta ako porota dokaže da si varao i da je senator ipak bio u pravu? Mogao bi da budeš obešen ili dobiješ bar desetak godina.

Kockar za tren preblede, a onda ipak odmahnu glavom.

– Ne... to se neće desiti...

Holidej napravi pokret kao da će da ustane.

– Dobro... ako baš želiš da rizikuješ...

Istog momenta Džoni ga uhvati za ruku.

– Čekajte, Holideje, molim vas. U redu, znam da postoji mogućnost da budem osuđen... Vi sigurno imate na umu neki sporazum. Voleo bih da znam šta je to.

– U redu, u redu – tobože se složi Dok, iako je samo na to i čekao. – Dakle, ima dosta promena za koje ne znaš, Džoni. Ipak, hoću da ti kažem da znam zašto su tvoji prijatelji po svaku cenu nastojali da me spreče da te odvedem preko granice. Ali, jasno je da to nisu činili zbog tebe samog, već zbog činjenice što nisu hteli da se bilo ko od „njihovih“ u ovom trenutku pojavi u javnosti. Kada

kamen počne da se kotrlja, on može da potera i celu planinu.

Kec ga je slušao bez ijednog pokreta.

– O kojim to ljudima pričate, mister? Pa, ja sam sam svoj gospodar i nikom ne polažem račune!

Holidej ga nasmeši.

– Ti „svoj čovek“? Sa ovako skupim advokatom? Sam si zadužio i unajmio onolike Meksikance koji su nas napadali sve dok nismo prešli granicu? Ili su pak, oni imali zadatak da te spreče da se pojaviš na drugoj strani? Hm... mislim da oni kuršumi nisu bili namenjeni samo meni... Mislim da je to bio njihov poslednji pokušaj da te spreče da se pojaviš na sudu i ... eventualno nešto progovoriš o sindikatu.

Na te reči, Džoni Kec se bukvalno ukočio: lice mu je za tren prebledelo, a čelo se orosilo znojem. Progutao je „knedlu“ i lagano spustio glavu. Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se Dok podigao i snažno lupio pesnicom po stolu.

– Da li je to tačno? – grmnuo je.

Nemajući više kud, Džoni Kec je bojažljivo klimnuo glavom, dok se Holidej sa osmehom zavalio u stolicu.

– Znao sam da sam u pravu. Hm... izgleda da se oni svim silama trude da zaštite uloženi novac...?

– To je... to je deo dogovora... na koji pristajemo pri stupanju u organizaciju...

– Znaš li da mi kažeš neko ime?

Kec energično odmahnu glavom.

– Ne, to ni slučajno. Poznajem samo Bodija i Rigena. Doduše, poznato mi je da iza njih stoje neke krupne zverke, ali ne znam njihova imena. Kunem se da govorim istinu, Holideje.

Dok mu je primetio strah u očima i odmah znao da ne laže.

– Ne smeta, ipak se možemo dogovoriti – odvratio je nonšalantno. – Ako si zainteresovan...

Kockar je kratko uzdahnuo i lagano klimnuo glavom: u tom trenutku ličio je na čoveka koji nema mnogo izbora.

*

– Oni to jednostavno zovu „prednost“ – priče je Džoni Holideju dok su sedeli u specijalnoj odaji na kraju zatvorske zgrade. – Ili ponekad „prednost u igri“.

– Prednost u igri za kockara, naravno – dodade Holidej posmatrajući raznorazne kockarske rekvizite koji su doneti na njegov zahtev, a po Džonijevim instrukcijama. To je bio jedini način da kockar pokaže Doku čime se sve „aktivni igrači“ služe.

– Svakako, mister Holideje, svakako. Cilj igre je dobitak i do njega treba doći na pošten ili na nepošten način. Hm... moram priznati da većina kockara primenjuje ovaj drugi, jer se dobitak traži po svaku cenu.

Dok podiže ruku.

– Ostavi se sada opravdanja, molim te. Mada o tome već prilično znam, interesuje me da saznam na koje sve načine varate žutokljunce i kako uzimate novac poštenim ljudima.

Džoni ga pogleda pravo u oči.

– Pre svega, svaki čovek mora da bude spretan i ima svojstva slična mađioničaru – odvratio je mešajući špil. – Profesionalci još od hiljadu osamsto tridesete nabavljaju obeležene karte, mister... Tehnika štampanja se usavršavala isto

kao i oružje kojim rukujemo, pa su se u jednom trenutku srećno spojile „posebne“ karte i mali pištolj „deringer“ za rukav, u slučaju da neko otkrije „prednost u igri“.

– Ostavi sada to, čoveče – dobacio je Holidej nestrpljivo. – Znam razne triкове vezane za oružje koje koriste kockari kao i većinu ovih običnih varki. Sada mi kaži šta znaš o ovim specijalnim prevarama u kartanju, kocki, ruletu i svim igrama u kojima učestvuje novac!

– U redu, ako tako želite – pomirljivo je odgovorio Džoni. – I ja sam o svemu dosta čitao pre nego što sam počeo – dodao je.

– Kao što ti je poznato, ja neću da pravim karijeru od toga. Treba mi samo ono što moram da znam kako bih sredio Bodija i njegovu bandu.

Pri pomenu Bodijevog imena, Džoni se uozbiljio i spustio karte na sto.

– Dobro, odmah ćemo preći na stvar – rekao je i pokazao predmete poredane po stolu. – Vidite li ovo? Tu su posebne karte, kutije za „faro“ sa specijalnim nožem za skraćivanje karata, kocke napunjene olovom, federi za držanje karata u rukavu i razni dodaci. Ali, da počnemo od ovoga...

Sledećih sat vremena Džoni je potanko objašnjavao Holideju namenu svake stvarčice. Pošto su popušili još jednu izvanrednu cigaretu, kockar je nastavio da govori o tome kako se stvari montiraju, koja su uobičajena pravila ponašanja i šta treba preduzeti ako se kod potencijalne žrtve pojavi sumnja.

– Ali, ne zaboravite da je od svega najvažnija praksa – zaključio je Džoni Kec odlučno. – Svaki pokret mora ići glatko,

a to se postiže samo vežbom. Ako je čovek dovoljno uporan, može postići savršenstvo.

Holidej je ustao da protegne noge.

– Mislim da više nikada neću zaigrati karte ili baciti kocku, a da ne posumnjam da će me neko prevariti – rekao je.

Džoni slegnu ramenima.

– Ima i poštenih kockara, mister. Samo... moram priznati da ti nisu bogati... Dok se nasmeši.

– Ali im život nije u opasnosti, zar ne? Kec klimnu glavom.

– Tačno je da ovi drugi rizikuju. Zato čovek mora biti svestan u šta se upušta... svakako... Što se vas tiče, ne verujem da ste sposobni za prevaru, Holideje.

– Znam da nisam. Ja sam uvek igrao glavom i nervom. Ali sada ću pokušati... Moram nekako da privučem Bodijevu pažnju.

Kec se uozbilji.

– Nećete zaboraviti našu pogodbu, mister? Postaraćete se da budem oslobođen ili da dobijem... blažu kaznu?

Holidej ga je hladno odmerio i ozbiljno klimnuo glavom.

– Držaću se svojih ugovorenih obaveza, mada ne mogu ništa da garantujem.

Kec nervozno zagriže usnu.

– U redu, verujem vam. Neka bude onako kako bude...

Dok je ćutke izašao napolje zabrinuto razmišljajući kako će mu trebati mnogo, mnogo sreće...

*

Čak Benerman je bio strašno nespokojan. I ne samo to: bilo mu je jako dosad-

no. Rana na ruci nije zarastala mada je lekar uspeo da otkloni infekciju i izleči groznicu.

Još uvek se nalazio u Širlinoj sobi u zadnjem delu saluna, gde je devojka predano brinula o njemu. Ali, to je izazvalo ljutnju Boba Stokvela pošto on nije želeo da Širli ima bilo šta sa Čakom niti da se i dalje brine za sve što mu je trebalo.

– Jasno mi je da je sve to prilično šašavo, Benermane – rekao je kauboj gledajući ga u oči. – Odmah ćeš reći da nije moguće da osećam nešto prema njoj, ali... baš je tako. Znam šta je radila u prošlosti, ali nastojim da stvorim uslove da tako nešto ne mora više da čini.

Čak nije mogao da sakrije svoje zaprepašćenje.

– Da, da, znam da izgleda ludo – dodao je Stokvel ugledavši izraz njegovog lica. – Ipak ću ti reći da planiram da se Širli i ja venčamo.

Njegov sagovornik je uzdahnio i lagano otpuhnuo dim.

– Zna li ona za te planove? – zapitao je.

Stokvel se za tren zbuni.

– Pa... ja sam joj to nagoveštavao. Mislim da bi želela da pokuša, ali još uvek nije sigurna. Sumnja da se tako nešto može ostvariti...

– Kladim se da se plaši i zato je neodlučna.

Stokvela obli rumenilo.

– Možda, ali... čim postoji mogućnost, pokušaću da je iskoristim. Dobro zarađujem i štedim, a imam i ugovor za isporuku konja jednom bogatom rančeru. Pošto ovaj kraj poznajem kao svoj džep, bez muke mu mogu pribaviti konje iz

prerije. U stvari... posao je skoro gotov. Dobro će mi platiti, a to će biti dovoljno da odemo odavde. I zato tražim od tebe da prestaneš sa bilo kakvim udvaranjem, Benermane. Ako želiš neku devojku, lako ćemo je dobiti.

Čak napravi grimasu.

– Devojke koje tako dođu morao bih da platim, amigo.

Stokvel mu priđe još bliže.

– Ja ću platiti račun, drugar. Naravno... u razumnim granicama. Samo ostavi Širli na miru. Važi?

Iako se odmah složio, Čak uopšte nije mislio ozbiljno. Čeznuo je baš za lepuškastom i nežnom Širli, a planovi o kojima mu je govorio ovaj kauboj izgledali su mu potpuno nerealni. Osim toga, već se bio navikao na udobnost, brigu i sve ostalo što mu je ova devojka pružala.

Nešto kasnije, kada se Širli vratila, a Stokvel otišao da završi prikupljanje i žigosanje konja, Čak uhvati devojku za ruku i dobaci:

– Bob kaže da ćete se možda venčati...

Ona pocrvene i spusti se na ivicu kreveta.

– On to želi, dok ja nisam načisto – odvratila je iskreno. – Misliš da bi tako nešto moglo uspeti, Čak?

Benerman odlučno odmahnu glavom.

– Ne, premlad je za tebe.

– Nisam mislila na to nego na... pa dobro, tebi je poznat moj posao. Ako se to raščuje, biće ga sramota. Onda ćemo morati da se selimo, što ne znači da ćemo biti mirni. Svesna sam da će nas to pratiti ma gde krenuli. Mislim da je on previše dobar i da zbilja ne zaslužuje tako veliko iskušenje...

– Naravno, naravno... – mrmljao je Čak nežno je milujući po ruci i ljubeći je u rame.

– Hajde, Čak, hoćeš li se smiriti? Ja samo pokušavam da se držim klijenata kojih ne mogu da se otresem. Gazda insistira da bude tako i ja tu ništa ne mogu. Ali, Bob je tražio da ne provodim vreme sa tobom.

– I od mene je tražio to isto, Širli, draga. Ali, on nije ovde, a ti jesi. A meni je užasno potrebna uteha, malena...

Čak je uvek umeo sa ženama koje naprosto nisu odolevale njegovom jednostavnom i neposrednom šarmu. Tako je bilo i sa Širli. Devojka je brzo prestala da se opire, pa je prihvatila njegove zagrljaje. Ali, ni jedno ni drugo nisu ni sanjali kakve posledice će ih snaći zbog prekršenih obećanja...

Naime, Bob Stokvel se vratio da saopšti Širli dobre vesti: naručilac konja ponudio mu je veliku povišicu ako sve životinje sakupi i isporuči do kraja nedelje. Bio je presrećan, jer je to značilo da bi već za nekoliko dana mogli da napuste San Antonio i u drugom gradu potraže sveštenika.

Tako je, žureći da devojci što pre saopšti radosnu vest, Bob Stokvel ušao u sobu u pogrešnom trenutku. Neko vreme je stajao na vratima, šokiran onim što vidi, potpuno ošamućen i zaprepasćen. Posle jedno pola minuta, uspeo je lagano da zatvori vrata i nekako se otetura u salun.

*

– Prokletstvo, šta li sada hoće? – promumlao je Flip Bodi dižući se iz kreve-

ta i sklanjajući oči od sunca koje je prodiralo kroz prozor njegove hotelske sobe. Zatim je podigao zlatan sat sa noćnog ormara i namrštio se.

– Gospode, pa tek je podne! Zar ti nisam kazao da me ne budiš pre dva sata?

Martin Rigen poslušno klimnu glavom.

– Znaš da sam uvek slušao tvoja naređenja, Flipe. Ne bih te ni sada budio da mi ovaj čovek ne izgleda tako strašno zabrinut. Kaže da je stvar hitna i izgleda pomalo... ne znam, ali strašno je ozbiljan. Verujem da taj zaista ima nešto da ti kaže.

Bodi provuče prste kroz kosu i promrmlja nešto nerazumljivo. Celo njegovo telo osećalo je posledice neprospavanih sati: naime, svu noć je igrao poker sa grupom kaubojja koji su se trudili da i njegova čaša stalno bude puna. Glava mu je pucala od bolova i činilo mu se da iznad očiju ima kamenje. Bio mu je potreban san, a ne priča nekog glupog kaubojja.

– Garantujem da se nećeš pokajati, Flipe – ubeđivao ga je i dalje Rigen.

– U redu, stari, u redu... Daj mi deset minuta za oblačenje, pa ga onda dovedi ovamo gore. I moli boga da stvarno ima nešto vredno da mi saopšti, inače ćeš hodati bez levog kolena, da znaš! Ne zvao se ja Flip Bodi!

Rigen ćutke klimnu glavom pokušavajući da sakrije strah u očima i bledilo lica. Poznavao je Bodija i znao je da to nije samo prazna pretnja. Osim toga, imao je priliku da nekoliko puta vidi Flipovu „omiljenu kaznu“ i ... nije želeo ni da pomisli na nešto tako strašno. Pošto je izašao iz sobe nije više bio tako sigu-

ran i u sebi se molio da ga kauboj koji je tražio prijem kod gazde ne izneveri.

Kada je desetak minuta kasnije Rigen ponovo ušao u sobu vodeći kauboj sa sobom, Bodi je izgledao mnogo vedriji i raspoloženiji.

– Ja sam Flip Bodi – odmah je rekao i pažljivo odmerio pridošlicu. – Ko si ti, momče? Šta želiš?

– Zovem se Bob Stokvel – tiho odvrati kauboj. – Iz Lokarda sam, malo dalje, na jugu.

– Tako dakle, Stokvele? – dodade Bodi mirno. – Koliko je meni poznato, u Lokardu nema ništa što bi me interesovalo.

– Možda se varate, mister. Znate li gde je salun „Palata“?

– Naravno da znam – dobaci Flip kao iz puške. – Ja poznajem sve salune u Teksasu, mladiću... Nego, pređi ti lepo na stvar! Prilično sam umoran i zato požuri!

Stokvel klimnu glavom.

– U redu. Evo o čemu se radi: vi tražite čoveka po imenu Čak Benerman koji vam duguje pet hiljada dvesta dolara?

I Bodi i Rigen se trgoše i zainteresovano se zagledaše u mladića. Činjenica da je znao tačan iznos Benermanovog duga značila je da govori istinu.

– On se krije u salunu „Palata“ – nastavio je Stokvel mirno. – Devojka po imenu Širli dovela je doktora da mu sredi ranu koju ste mu vi napravili. Sada mu je bolje, ali... još je tamo. Ipak... ako želite da ga uhvatite treba da požurite pošto je pričao nešto o odlasku.

Rigen i Bodi izmenjaše značajne poglede. Smrknutog lica glavni kockar ponovo odmeri Stokvela.

– Čuo si da nudim nagradu onome ko dovede Benermana? Zbog toga si ovde? Stokvel odmahnu glavom.

– Mene ne interesuje nikakva nagrada. Samo tražim da udesite tog nitkova i... i to je sve.

Bodi sumnjičavo podiže obrvu.

– Hmm... sigurno te je nasamario, pa nisi imao tri čiste da ga sam središ. Zato si dotrčao kod mene, zar ne?

– Ne tiču vas se moji razlozi – odvrati kauboj zacrvenevši se. – Kazao sam vam gde je, a ostalo prepuštam vama.

Zatim je klimnuo glavom u znak pozdrava i okrenuo se da pođe, ali je zastao kao ukopan ugledavši revolver u Rigenovoj ruci. Brzo se okrenuo našavši se oči u oči sa Bodijem.

– Šta je ovo, dođavola? Pa, ono što je Benerman učinio nema sa mnom nikakve veze!

Flip Bodi se zavalio u stolicu ne skidajući sa Stokvela pogled svojih zakrvavljenih očiju.

– Znaš, sve je to tako komplikovano, kauboj. Ti si došao da mi kažeš gde mogu da nađem Benermana i ja sam ti zbog toga zahvalan. S druge strane, dovoljno si bistar da zaključiš da ću poslati nekoga da sredi tog prevaranta... A ja nikako ne mogu da dopustim da se ti okolo šetaš znajući tako nešto o meni. Shvataš šta želim da ti kažem?

Lice Boba Stokvela bilo je blede kao kreč. Grčevito je stisnuo pesnice, dok mu je brada podrhtavala.

– Ali, ja nikome neću reći ni reč! Kunem se... Samo hoću da vidim tog smutljivca mrtvog... Zaista je bio nezahvalan i... pokušao je da mi preotme devojku.

– Jasno ti je da će i ona morati da umre – dobacio je Bodi hladno.

– Ne, zaboga, ne! Njoj ne želim nikakvo zlo! Ona je zaista dobra i plemenita... Saosećala bi i sa povređenom životinjom... Samo njega uklonite i između nas dvoje će ponovo sve biti u najboljem redu.

Bodi kratko odmahnu glavom.

– Ne mogu tako nešto da ti učinim, Stokvele, bez obzira koliko sam ti zahvalan što si došao.

– Ali, meni ne treba vaša zahvalnost. Ja samo hoću da nastavim i ...

Flip Bodi podiže ruku i prekinu ga.

– Šta ćeš, Stokvele, život je ponekad tako nepravedan. Ako si religiozan i veruješ u život nakon smrti, možda ćete i ti i ta devojka biti zajedno pre nego što se nadaš. Neka ti to bude uteha.

Iz mladićevog grla oteo se krik, a ruka mu je krenula ka revolveru. No, pre nego što je i dotakao opasač, Rigen ga je pištoljem dobro mlatnuo po glavi; kauboj je samo kratko zakrkljao i srušio se na pod.

Bodi je ispio viski i pogledao Rigena.

– Prokleti Benerman! – procedio je ljutito. – Krije se na trideset milja odavde, a mi ga tražimo po celom Teksasu i ostalim državama! A hulja nam je sve vreme bila pod nosom!!

Njegov pomoćnik osmotri nepomično Stokvelovo telo.

– Šta da radimo sa njim, gazda?

Ovaj se zamislio, a onda mu lice sinu.

– Da, da... ovo neće biti loše... – kazao je, a onda se okrenuo prema Rigenu koji je bio „čovek za sve“. – Povedi ga sa sobom i udesi kao da je on uhvatio Benermana i devojku, a onda ih poubijao u

nastupu besa. Naravno i Benerman će njega ustreliti, tako da neće biti svedoka. Obavi to kako valja i niko neće tražiti drugi razlog osim ljubomore – završio je, a onda se namrštio i posle kratkog razmišljanja dodao: – Samo mi je žao što neću dobiti tih prokletih pet hiljadarki!

*

Rigen je sa sobom poveo jednog plaćenog revolveraša koji se zvao Džordž Brennan. Ispred Lokarda su jednim hicem usmrtili Boba Stokvela i sačekali da se smrkne pre nego što su ušli u grad noseći sa sobom njegovo telo. Jedan je ušao u salun da izvidi situaciju, dok je drugi čekao napolju. Kada je dobio Brennanov signal, Rigen je odahnuo: to je značilo da su Širli i Čak zajedno i da mogu da krenu u akciju. Sa telom preko ramena Rigen se spoljnim stepenicama popeo na sprat i za tili čas se našao ispred vrata devojčine sobe.

Neko vreme su napeto osluškivali, a onda su provalili unutra. Brennan je izvukao Stokvelov kolt iz opasača i ispraznio ceo magazin u dva tela na krevetu. Rigen je Stokvelov revolver bacio na pod, tačno pored Čakove ruke koja je beživotno visila sa kreveta. Iz njegovih već poluukočenih prstiju na sjajni metal je kapala krv.

Za to vreme Brennan je ostavio kaubojevo telo da leži na pragu, sa koltom koji se dimio pored desne šake. Njihov zadatak je bio gotov i morali su da požure prema vratima koja su vodila do spoljnih stepenica.

Tek što je brava škljocnula i vrata sa zatvorila, iz prizemlja su u hodnik nagr-

nuli ljudi koji su čuli pucnjavu. Kada su se uplašeni i iznenađeni radoznalci usudili da uđu u sobu, Rigen i Brenan već su bili u sedlima žurno napuštajući grad.

*

– Zabrinuta sam da to nećeš moći da izvedeš, Dok – kazala je Džeraldina tiho i brižno ga odmerila. – Pa, sam kažeš da je Džoni Kec priznao kako je danima i mesecima vežbao sve te trikove. Ne možeš se nadati da će ti tako nešto poći za rukom posle nekoliko nedelja.

Dok je sedeo udobno zavaljen u fotelju odeven u tamni sako, svileni prsluk sa cvetovima preko bele košulje i tanke istobojne kravate vezane u mašnu. Pantalone sa diskretnim, jedva primetnim štraftama bile su spuštene preko polučizama: oko struka je imao pripasan crni kožni pojas sa skrivenim bodežom, a u futroli od mekanog crnog boksa nalazili su se čuveni šestomeci sa drškama od slonovače. Osim njih, nosio je i maleni revolver sa duplom cevi u futroli ispod pazuha.

Bio je to Dok Holidej u svom pravom izdanju, možda malo „pojačan“ određenim kockarskim rekvizitima. Naime, u pohabanoj kožnoj torbi pored stolice imao je krivotvorenu „faro“ kutiju sa skraćenim kartama, još jedan sveže upakovan i poseban špil kao i nekoliko kockica koje su bile namagnetisane i različito opterećene. Pored toga bila su tu još dva paketa obeleženih i specijalno „doteranih“ karata. Jednom rečju, bio je potpuno opremljen i spreman za kockarski pohod.

Naravno, znao je koji rizik sa sobom nosi ovakav poduhvat. Ako bi bio uhvaćen sa nekim rekvizitom, lako je mogao da bude namazan katranom, uvaljan u perje i izbačen iz grada, što je bilo nepisano kockarsko pravilo. Ali, sudeći po tipovima sa kojima je imao posla, u slučaju otkrivanja najverovatnije su ga čekala vešala.

– Džeraldina, draga – odvratio je mirno – i sama znaš da nemam na raspolaganju tako dugo vreme. Znam osnovne principe, imam dobre reflekse i odličnu memoriju. Nisam toliko lud da se otvoreno sukobljavam sa okorelim profesionalcima, ali mislim da sam dovoljno vešt da se pokažem igrajući poker sa običnim ljudima i polupijanim kaubojima.

– A ako te neko prepozna? – nije odustajala zabrinuta Džeraldina. – Ili te, pak, izazove na dvoboj?

On slegnu ramenima.

– Nadaймо se da neće. Nisam do sada boravio u tim krajevima i male su šanse da me neko poznaje. Nadam se takođe, da me niko neće uhvatiti da varam na kartama. To se ne događa često, a i kada neko posumnja obično ne govori ostalima, već ćutke napušta igru. Ljudi tada jednostavno poželeva da se i drugima desi ono što se dogodilo njima samima. Vidiš, tu ljudska pakost ide zlu u prilog. Zato nemoj da se brineš previše, Džeri...

No, lepa modistkinja nije lako odustajala.

– Ali, zašto rendžeri ne odu tamo i raščiste sve gradove u kojima operiše Bodiјеva banda? To bi bilo efikasno, zar ne? Ja mislim da ih treba dobro poplašiti.

– U tom slučaju, zagrebaćemo samo po površini, draga moja. Rendžeri ne

znaju dokle su tačno pruženi Bodijevi prsti, odnosno, koliko daleko su stigli pipci tog sindikata. Tako nešto tek treba da se istraži i utvrdi ko stoji iza svega. Iskustvo mi kaže da su u pitanju moćni i bogati ljudi koji žele sve više i više. Nikada im neće biti dosta, pa će na kraju poželeti da kontrolišu celu državu.

Ona glasno uzdahnu.

– Naravno, opet si u pravu, Dok. Ja sam sebična i ne želim da ideš. Osim toga, strašno sam zabrinuta, jer shvatam koliki rizik preuzimaš.

Holidej se nasmeši.

– Pa... priznajem da je tako nešto lepo znati, Džeraldina. Ali, siguran sam da si svesna toga da se radi o poslu koji se mora obaviti. Priznajem da se u svemu tome vodim ličnim motivima i onim što su ti prokletnici uradil Čaku. I sama znaš da na sve to ne mogu gledati tako usko, pošto je stvar suviše ozbiljna i opasna. Koliko, to tek treba da vidimo.

Džeraldina priđe bliže.

– Hm... sa tom bradom, brkovima i zalizanom kosom izgledaš sasvim drugačije. Misliš li da je to dovoljno da prevariš Bodija i Rigena?

Holidej slegnu ramenima.

– Možda jeste, a možda i nije, to sada nije važno. Mogu da dam objašnjenje za nov izgled kao i za novo ime „Poker Smit“. Kako ti to zvuči? Pravi nadimak za kockara, zar ne?

Sada je Džeraldina morala da se nasmeje. Pružila je Doku ruku, a on ju je prihvatio i lagano se podigao. No, baš kada je hteo da je privuče u zagrljaj, začulo se kucanje na vratima.

Namešili su se jedno drugom, a Džeraldina se hitro povukla iza svog radnog stola.

– Uđite – kazala je ljubazno i okrenula se prema vratima.

Odmah zatim, u odaju je ušao rendžer ozbiljnog lica i prineo ruku obodu šešira. Zatim je brzo prišao Doku i pružio mu žuti obrazac telegrama.

– Izvinite što vas uznemiravam, ali mislim da ovo treba da pročitate – rekao je čovek službenim glasom.

Holideja obuze neka zla slutnja. Video je da se radi o zvaničnom saopštenju stanice rendžera koje je glasilo:

„Trostruko ubistvo u Lokardu stop
Dva čoveka i žena stop Jedan poginuli
indentifikovan kao Čak Benerman
stop...

Dok lagano spusti papir i zatvori oči. Nije se ni potrudio da pročita ostatak.

*

U toku sledeće nedelje Dok se kao Poker Smit prilično istakao u svetu kocke.

Klonio se većih gradova kao što je San Antonio, ali se zadržavao u mestima pored kojih su prolazili dogoni stoke, počevši od Dalasa i krećući se u velikom luku, išao putem koji će ga na kraju ipak dovesti u San Antonio. Sve je isplanirao do detalja, brinući se jedino o tome da li će Flip Bodi u međuvremenu promeniti „komandni centar“ operacije.

Za kratko vreme je uspeo da stekne reputaciju odličnog kockara i lagano se bližio Bodijevom terenu. Bio je ljut i ogorčen i po svaku cenu je hteo da uništi čoveka koji je ubio Čaka Benermana.

Naravno, iskusni Dok nije verovao u verziju o ljubomornom kauboju koji je ubio svoju devojkicu i sina starog Hektora. Kasnije se ispostavilo da su njegove sumnje tačne, jer je mnoštvo očiglednih dokaza išlo u prilog tome da je Stokvelovo mrtvo telo dovučeno i ostavljeno na vrata, a da je Širli i Čaka ubio neko drugi. Osim toga, pojavio se i jedan svedok koji je potvrdio da je odmah posle pucnjave video dvojicu ljudi kako žurno silaze niz spoljne stepenice. To je za Holideja i rendžere koji su vodili istragu bila potvrda onoga što su pretpostavljali, a to je da je ubistvo „namešteno“, odnosno, da je neko želeo da izgleda kako je u pitanju ljubavni zločin i eventualnu istragu odvede na pogrešan trag.

Dok je slutio ko stoji iza svih ubistava i jedva je čekao da se sastane sa Flipom Bodijem, bilo da se dočepa dokaza o sindikatu ili ne, sa tim tipom je morao da izravna račune. To je bio njegov prioritet, bez obzira na sve ostalo što se oko dešavalo i bez obzira na sve moguće sindikate.

*

Konačno je došao i taj dan. Dok je odlučio da treba da stupi u otvorenu akciju i potrudi se da ga Bodi i njegova banda zapaze. Pretpostavljao je da je ime Poker Smit već stiglo do San Antonija i to mu je bilo veoma važno: hteo je da se zna da sa njim baš nije lako izaći na kraj.

Do tog trenutka imao je dosta uspeha u kockanju, delom zahvaljujući svojoj kockarskoj veštini, a delom primeni

raznih sumnjivih naprava tako da mu je ime postalo prilično poznato. Zato nije imao nikakvih problema da nađe partnere kada je u mestu Sirami severno od San Antonija počeo svoju veliku igru.

Igrao je sa prilično iskusnom kockarskom „petorkom“. Naime, saigrači koji su sedeli za istim stolom bili su Veli, Abraham, Porter, Rusak i Brenan. Ovaj poslednji je dosta podsećao na revolveraša i znao mnogo o pokeru. Holidej je to veoma brzo uočio procenjujući da mu je baš on najveća opasnost.

Igre su se nizale jedna za drugom i Dok je bio promenljive sreće. Zato je u sledećem deljenju iskoristio takozvanu Džekobovu lestvicu, napravu za skrivanje i izbacivanje karata iz rukava koja je radila na principu lastiša. Trik je dva puta uspeo, pa su Abraham i Porter počeli da psuju, nervozno se vrpole i prave greške, proklinjući sreću koja nikada nije na njihovoj strani.

No, treći put... treći put se dogodila nesreća: jedna gumena zatega se prekinula i cela konstrukcija je ispala iz Dokovog rukava. Razrogačene oči saigrača okrenule su se prema njemu, a onda su svi skočili ljutito odgurnuvši stolice. Holidej se hitro mašio revolvera, ali mu je zapletena naprava u rukavu zasmetalala i on je zastao skamenjen pred uperenom cevi Brenanovog kolta.

– Prljavi prevarante! – zaurao je ovaj ljutito. – I sam sam pretpostavio da se koristiš nekim smicalicama, ali... – zastao je na polovini rečenice, i udario Holideja po bradi. On se zatetura osećajući krv na obrazu, ali to mu sada nije bilo važno. Požurio je da se ispravi, svestan da su sve oči uprte u njega i da je napra-

va koja mu je ispala iz rukava nepobitan dokaz krivice.

– Namažimo ga katranom i uvaljajmo u perje! – povikao je Rusak besno. – Prokletnik mi je uzeo gotovo dve stotine dolara!

– Linčujmo ga! – zaurlao je Abraham.

– I ja sam za to! – složio se Porter.

Gomila je zaurlala u znak odobravanja, ali Brenan je visoko podigao ruku i sačekao da se ljudi utišaju.

– Ne, ne... ovaj čova je moj. Pratim ga već nedelju dana, da znate. Opelješio mi je ortake u Teneku i Hagino Kriku. Više od svega sam želeo da ga uhvatim na delu... a moji drugari jedva čekaju da ga propuste kroz šake. Zato napravite mesta za prolaz pošto ga vodim sa sobom. A ako neko od vas sutra bude jahao prema San Antoniju, neka baci pogled prema onom nizu topola ispred Dženifer Benda. Siguran sam da će se na njima njihati na povetarcu neka prilika koja će strašno ličiti na ovog prevaranta!

Gomila je zaurlala sa odobravanjem i poslušno napravila prolaz. Brenan je još jednom udario Doka i poterao ga prema leptir vratima. Ipak, na tremu su ih opkolili i sa svih strana su počeli da udaraju Doka, prete mu ili ga jednostavno psuju.

Ne želeći gužvu, Brenan ga je brzo izgurao na ulicu, a onda ljutito dobacio:

– Kreni prema štali, nevaljalče!

Desetak minuta kasnije, žurno su izjahali iz grada. Oni najuporniji gađali su Holidejevog konja trulim voćem i kame-njem, ali, na svu sreću, niko nije bio baš preterano precizan.

Dok je bio zabrinut. Ako je bila istina ono što je Brenan rekao, onda ga je

vodio kod svojih prijatelja kockara koji prema njemu neće imati milosti. To je znatno odudaralo od njegovog plana koji je podrazumevao susret i obračun sa Bodijem...

– Srećan si ti čovek, Hartone – prenuo ga je Brenanov glas iz razmišljanja. – Zaista si miljenik sudbine.

Holidej ga iznenađeno odmeri.

– Kako to misliš? Pa, sam si rekao da me vodiš do svojih pajtaša i da ću uskoro da visim. Mislim da to i nije baš neka naročita sreća...

Njegov saputnik se glasno nasmeja.

– Ne, ne, to je bila obmana. Do večeras te nikada nisam video, ali jedan čovek je čuo za tebe. On želi da te vidi i... ovaj trik je dosta ubrzao stvar. Samo da znaš... sledeći put bi trebalo da koristiš feder. Lastiš jeste tiši, ali se uvek prekine u nezgodnom trenutku; znam trojicu koji su zbog lastiša izgubili glavu.

Uprkos konopcima koji su mu stezali ruke, Dok oseti zadovoljstvo. Izgledalo je da je ipak postigao cilj kome je težio...

*

Cilj je zaista bio postignut, jer ga je Brenan odveo Flipu Bodiju u salun „Nemirna lepotica“ u San Antoniju.

Kada su ušli u sobu, pored Bodija se, kao i uvek, nalazio Martin Rigen. Dok je Brenana obaveštavao o kome se radi, obojica su ga odmerila sa priličnim zanimanjem.

– Poker Smit? – ponovio je Bodi začuđeno. – Hm... moram priznati da nikada nisam čuo za tebe, momče. Ali, možda ni ti nisi čuo za mene...

– Čuo sam – odvratio je Holidej mirno.

– Zar? Onda mora biti da si lud kada si se ubacio na moju teritoriju.

– Nisam. Želeo sam da me zapaziš. Računao sam da ćeš me možda uzeti u svoju grupu.

Bodi se trže i pogledom potraži Rigena koji je smrknuto zurio u pridošlicu.

– To bi dakle hteo? – odvratio je ponosno. – Čuo si za moju grupu?

– I za udruženje – dodao je Holidej mirno, iako je znao da ga i samo pominjanje udruženja stavlja u veoma opasan položaj. No, druge nije bilo.

Izgledalo je da se rizik isplatio pošto se Bodi kratko nasmejavao i hladnokrvno upitao:

– Osluškiavao si otkucaje zemlje, ha? Pa, dobro Hartone, reći ću ti... ja uzimam samo najbolje. U mojoj ekipi nema mesta za šeprtlje i greške nisu dozvoljene. Zbog njih se gubi glava, da znaš!

Holidej podiže ruku i pokaza deo lestvice koja mu je još uvek virila iz rukava.

– Guma mi se otkinula – odvratio je kratko.

– Mi koristimo federe, pametnjakoviću. Guma često puca i pravi komplikacije – dobacio je Bodi, a zatim pokretom glave dao znak Brenonu. Istoga trenutka ovaj pride i raseče veze na Holidejevim rukama.

Bodi sede i lagano pripali cigaru.

– A odakle si se ti pojavio, Hartone? Znaš, to ime mi nešto ne leži. Znam te odnekuda, ali se tada nisi zvao Harton.

– Ja sam ga prepoznao, gazda – dobaci Rigen tiho. – To je onaj kauboj koji je pre nekoliko nedelja sradio Bila i Keta.

Bodi izvadi cigaru iz usta i pucnu prstima.

– Do vraga, Martine, u pravu si! Brada me je prevarila, da, da... Kosa mu je nešto tamnija zbog briljantina, a glas mu je drugačiji... kao i odelo. Dakle – dobacio je Holideju i dunuo mu dim u lice – možeš li nam reći kakvu to igru igraš, mister?

– To ću lako objasniti – odvratio je Dok ležerno, a usne mu se razvukle u blag osmeh. – Moje pravo ime je Harton, Brong Harton... Čuo sam za vas i hteo sam da vidim koliko vredite. Kada sam prvi put došao ovamo, bio sam prašnjav i umoran i tako je ispalo... izgledao sam kao i svi ostali kauboji na ulicama grada. Upao sam u igru sa vama u želji da proverim koliko ste dobri u svom poslu. Nisam pretpostavio da će doći do pucnjave, ali kada se to već desilo, morao sam da uzvratim. Malo sam se primirio, a onda se ponovo vratio sa željom koju sam već rekao. Eto, to bi bilo sve.

Rigen odmahnu glavom.

– Misliš da smo i onda poverovali da si kauboj? Kada si nam se pridružio, znali smo da u okolini nema nijednog predvodnika koji kaubojima plaća onoliko koliko si ti imao u džepu.

– Ali to vam nije smetalo da me očerupate?!

– Dolar je dolar, Hartone – dobacio je Bodi i Holidej se jedva primetno osmehnu. Naime, prisetio se da je tu rečenicu mnogo puta čuo od starog Hektora Benermana.

– Ja nisam baš mnogo vešt u varanju – kazao je ozbiljno. – Ali, uveravam vas da strašno brzo učim.

Bodi podiže ruku.

– Izvedi ga na tren napolje, Brenone. Martin i ja treba da porazgovaramo.

Prošlo je desetak minuta pre nego što su Holidej i revolveraš ponovo pozvani unutra. Bodi je gurnuo neki papir pred Doka, a ovaj ispod oka osmotrio otvorenu kasu iza njegovih leđa: video je u njoj mnoštvo knjiga, raznih papira i vreća sa novcem. U trenutku je pomislio kako bi bilo dobro dočepati se tih knjiga pošto je pretpostavljao da sadrže mnoge podatke o sindikatu.

Kada mu je Bodi poturio pero pod nos, upitno ga je pogledao.

– Potpiši, Hartone. Čovek kao ti nam zaista može koristiti. Sada si bolji sa pištoljem nego sa kartama, ali i to se može srediti. Dopustićemo ti jedan period treniranja.

Holidej klimnu glavom i žurno pročitao ugovor ispisan rukom. Bila je to neka vrsta učlanjenja u udruženje kockara čija su pravila jasno naznačena i detaljno navedena po tačkama. Iako je tekst pročitao samo ovlaš, video je da se veoma malo grešaka toleriše i da smrtna kazna čeka svakog ko izda udruženje kom je pristupio.

Dok je znao da ga posmatraju i zato je odmah potpisao. Kada je podigao glavu, uspeo je da izdrži Bodijev ispitivački pogled, pa čak i da se nasmeši.

– U redu, sada si jedan od naših, Hartone – dobacio je Flip Bodi zadovoljno.

– Tvoj jedini posao je da cediš novac iz naivnih žutokljunaca, ali tako da ne budeš uhvaćen. Verno nam služi i mi ćemo se brinuti o tebi.

– Šta bi ta briga trebala da podrazumeva?

– Pa... to da ćemo ti pružiti svaku moguću zaštitu. Ako slučajno dopadneš zatvora, izvući ćemo te bez problema. U

slučaju da dođe do suda, obezbedićemo ti kvalitetnog advokata, jer koristimo samo najbolje ljude. Recimo, advokat će najverovatnije uskoro osloboditi jednog našeg člana koga zovu Džoni Kec i koga terete za ubistvo senatora. Čovek koji ga brani je izvanredan stručnjak, a optužnica je na staklenim nogama.

Holidej je uspeo da ostane miran. Ipak, nije mu bilo svejedno, jer ga ova vest nije ni najmanje obradovala.

Ali, sada nije bilo vreme za emocije.

Svaki pogrešan korak mogao ga je koštati života.

*

Flip Bodi bio je odličan instruktor, ali istovremeno i opasan protivnik. On je Holideju pokazao „dopunske metode“ za gotovo sve trikove koje je ovaj naučio od Džonija Keca. Hteo-ne hteo, Dok je morao da prizna da su Bodijevi metodi bili bolji, odnosno, mnogo, mnogo efikasniji. Jednom rečju, on je bio pravi stručnjak za kocku i prevare.

U međuvremenu, Holidej se uverio da je većina kockara koje je angažovao sindikat bila na Džonijevom nivou što je, verovatno, u ovom trenutku zadovoljavalo potrebe organizacije.

Posle tri dana neprekidnog vežbanja, Bodi je začuđeno odmerio Holideja i upitao:

– Gde si naučio sve ove stvari, Hartone?

Holidej se zamislio shvativši da ovo pitanje nije nimalo jednostavno. Naime, već je primetio da ga je Bodi prilično čudno gledao i dan-dva ranije kada mu je demonstrirao svoju tehniku. Isto

tako, znao je da svaki profesionalni kockar ima nešto posebno u tehnici igre, nešto što ga razlikuje od ostalih, teško se moglo desiti da dvojica neki trik ili potez izvedu na potpuno indentičan način. Sada mu je bilo jasno da je Bodi u njegovom načinu igre prepoznao nešto od stila Džonija Keca.

Zbog toga je znao da korača po klizavom terenu.

– Nešto sam video ovde, nešto onde – odvratio je oprezno. – Uglavnom sam posmatrao jednog momka u Dalasu, u salunu „Crveno pero“. Zaboravio sam kako se zove, ali on me je naučio nekim trikovima pre nego što je otišao. Da, da... mislim da su ga zvali Kec... Oh, pa to je isti nadimak kao i kod onog čoveka o kome si mi pričao! – dodao je i pucnuo prstima. – Šta ako je u pitanju isti...?

Bodijevo lice bilo je potpuno bezizražajno tako da Dok nije znao da li mu je poverovao. Ipak, neki unutrašnji instinkt mu je govorio da jeste.

– Možda... – odvratio je kockar oklevajući. – Imaš nečega u pokretima što me podseća na njega. Hm... Džoni je ponekad bio malo krut, ali u suštini veoma dobar. A ti samo vežbaj, Hartone! Ako treba, radi i deset sati dnevno, drugar! Znaćeš da je dobro kada sve trikove budeš morao da izvedeš i u snu.

– Slažem se. A kada ću preći na posao?

Bodi se važno osmehnu.

– Žudiš da počneš da zarađuješ procenat o kome sam ti govorio?

Dok klimnu glavom.

– Zato sam ovde.

– Ne brini, uskoro ćeš deliti karte na ivčinama. Ali, pre toga usavrši trikove. Jasno?

Dok ga je tobože poslušao i nastavio da vežba sve trikove koji su bili „na repertoaru“. No, više od vežbanja zanimao ga je trenutak kada će Bodi izaći iz svoje sobe, pošto su ga strašno zanimale one knjige koje je držao u kasi iza pisaćeg stola. Pored toga, brinuo se da li će uspeti da otvori kasu, jer nije bilo izgleda da ukradu ključ koji je Bodiju bio pripodčan za pojas. Još dok je bio u sobi zapazio je da je kasa marke „Marten i Heron“ koja je širom Zapada bila čuvena po čvrstim čeličnim kasama i sefovima. Naravno, Holidej je znao da takvu kasu neće biti lako otvoriti, ali zahvaljujući svom iskustvu i šarolikoj lepezi likova koje je susretao, on je znao nekoliko interesantnih trikova vezanih za otvaranje; nadao se da će mu oni sada dosta pomoći, jer je posedovao samo najjednostavniji alat.

Ali, u proteklih nekoliko dana nijednom se nije desilo da Bodi ostavi sobu bez straže. Iako je svake noći sedao za kockarski sto, tada je ostavljao Brenana kao čuvara tako da je soba stalno bila „pokrivena“.

Bilo je tu i drugih kockara koji su se nalazili u istom položaju kao i Holidej i koji su se uvežbavali za budući zanat. Oni su se svakog jutra sastajali u jednoj maloj zgradi na zapadnom kraju grada gde su aktivni kockari donosili zaradu od prethodne noći i davali je Bodiju.

Jednog jutra, dok su kao i obično sedeli na svojim mestima, Holidej je čuo razgovor između mršavog kockara Mon-

tija i jednog visokog plavookog koji se tek spremao to da postane.

– Kada su mi rekli da je Brenan taj koji po kratkom postupku rešava problematične slučajeve, ja sam odmah odustao od svih svojih zamisli i rešio da radim samo pošteno. Nisam hteo da mu zakinem nekoliko bednih dolara i rizikujem da mi neko prosvira lobanju kao onom čovi u Lokardu.

– Benermanu? – zapita plavooki. – Taj je dugovao Bodiju pet hiljadarki... Čuo sam da je Brenan obavio posao, a Rigen mu je asistirao.

– Da, da... i to je opasna zver sa kojom nikako ne bih želeo da se sukobim. Nego...

Holideja razgovor više nije zanimao. Saznao je što je želeo i sada mu je samo trebalo vremena da se smiri. Poigravao se kartama i bezizraznim pogledom šarao po prostoriji tražeći Brenana. On je dakle bio taj, pomisli. On i Rigen... Jedva čujno je uzdahnio. Dobro, bez obzira šta se dalje bude dešavalo, bio je siguran da će njih dvojica platiti Čakovu smrt.

I zaista, taj trenutak kao da je bio prekretnica, jer su se, počev baš od tog jutra u kantini, stvari počele odvijati na drugačiji način. Te iste noći glavna kancelarija nije bila pod stražom.

Naime, Bodi je za svog revolveraša imao važan zadatak.

– Ima jedan trgovac stokom koji uporno dolazi svako veče – objašnjavao je Bodi Brenanu. – Stalno nešto prigovara i otvoreno sumnja da je igra nameštena. Zato hoću da budeš u blizini ako nešto pokuša. Poslednji put su neka dvojica stajala pored njega i pretpostavljam da

su mu to bili čuvari. Imam predosećaj da će večeras nešto pokušati – dodao je i okrenuo se prema Doku. – Slobodno dođi i ti, Hartone.

– Biće mi zadovoljstvo – procedi Holidej, istovremeno proklinjući u sebi zlu sreću. U stvari, već se ozbiljno ponadao da su mu želje uslišene i da će moći da proba sa otvaranjem kase.

Ali, stvari su ipak krenule drugim tokom. Pošto je bila subota uveče, salun je bio puniji nego ikada. To popodne u okolinu su doterana dva ogromna krda stoke i većina goniča izabrala je da potroši novac baš kod „Nemirne lepotice“. Zato je u salunu bila takva gužva da je Dok jednostavno izguran od stola za kojim je Bodi igrao. U svakom slučaju, teško bi mogao da se probije nazad i to mu je strašno odgovaralo. Još jednom je proverio da li Brenan stoji blizu Bodija i požurio: zaključio je da mu se bolja prilika za ono što želi da pokuša neće pružiti...

Već posle nekoliko minuta, lako je otvorio sobu pomoću specijalnog tankog eksera koji je pripremio još pre dva dana. Ušao je unutra i žurno prišao kasi, razmaknuvši pre toga zavesu na prozoru: računao je da će mu ulična svetiljka biti sasvim dovoljna. Brzo je čučnuo, osmotrio bravu i osmehnuo se. Poznao je taj mehanizam koji baš nije bio nov, iako je, očigledno, dobro služio već godinama.

Gotovo nečujno je uzdahnio i iz sare čizama izvukao tanko i veoma oštro dleto, a sa zida zgrabio ukrasni tomahavk. On mu je služio umesto čekića pošto je za sečenje vrhova nitni na bravi i njihovo potiskivanje u unutrašnjost kase tre-

bala prilična snaga. Zatim je oštricu dleta uvukao između šarki i vrata i krenuo: sledilo je nekoliko uvežbanih poteza, još malo snage i ... vrata su polako počela da popuštaju. Noć je bila topla i on se obilno znojio. Radio je žurno, jer nije znao koliko će vremena proći pre nego što njegovo odsustvo bude primećeno.

I baš u momentu kada je otkinuo i drugu šarku, začuo se pucanj. Zastao je kao ukopan, grčevito razmišljajući šta da preduzme. Oslušnuo je malo bolje i čuo prigušene šumove, viku i žagor. Izustio je kletvu znajući da se dole nešto desilo. Ali, sada nije mogao da prekine. Ostalo mu je da se nada da sukob nije bio za Bodijevim stolom. U protivnom, sigurno će odmah primetiti da ga nema.

Zato je morao da požuri: udarcima tomahavka uglavio je dleto između vrata i zida kase, a onda snažnim trzajem naprosto izvalio vrata. Iako se žurno sagnuo da ih pridrži, ona su muklo tresnula na pod. Zastao je i tek kada je malo više obratio pažnju, shvatio je da se buka u salunu utišala; neko je verovatno zaveo red.

Hitro se okrenuo i iz kase izvadio poslovne knjige; na njihovim koricama bile su nalepljene različite etikete popunjene čitkim štampanim rukopisom: etikete, prihodi, rashodi, članstvo, teritorije, transakcije, investitori...

Naravno, odmah je pružio ruku prema poslednjoj pošto mu je bilo najvažnije da sazna imena članova udruženja, odnosno vlasnika kapitala koji su stajali iza cele operacije. Da bi se uverio da su tu podaci koje očekuje, brzo je prelistao nekoliko stranica okrećući knjigu prema

mutnoj svetlosti koja je dopirala kroz prozor. Pročitao je nekoliko imena, okrenuo stranu, a zatim još jednu... Trgao se kada je po drugi put pročitao ime koje mu je bilo tako dobro poznato:

Benerman Hektor, San Francisko, pisalo je. Deonice: pet procenata; investicija: deset hiljada dolara; potencijal: neograničen.

Zaprepašćen onim što je video, Dok lagano zatvori knjigu. Ko bi rekao da je Čakov otac, uvaženi Hektor Benerman član ovog udruženja!

Bio je toliko preneražen tim saznanjem da jednostavno nije čuo kako su se vrata otvorila. Trgao se tek kada ga zapljusnuo mlaz svetlosti: okrenuo se i na sredini sobe ugledao Brenana koji je već zauzeo poziciju: oštro lice, strog pogled, malo razmaknute noge i zapeti kolt u ruci.

– Pitao sam se kuda si se izgubio, prljavo đubre! – procedio je revolveraš besno. – Neki pijani kauboj je napravio gužvu i morao sam da ga ustrelim. Bodi mi je rekao da mogu da se vratim i... gle na šta sam naišao, Hartone. Šta si ti? Policajac?

Holidej lagano ustade i diže ruke do visine ramena. Revolveraševo pitanje je jednostavno prečuo.

– Izvadi revolver levom rukom, a onda ga spusti na pod – komandovao je Brennan.

Doku nije preostalo ništa drugo nego da posluša.

– U redu, sada možeš spustiti ruke – dobacio je Brennan zadovoljno.

Holidej je spustio ruke, ali je desnu zadržao malo savijenu. Onda ju je uz trzaj naglo ispravio, tako da mu je u de-

snu šaku umesto karata uleteo mali deringer kalibra 41. Istoga časa pištolj je planuo uz prasak sličan pucnju biča. Brennan tako nešto nije ni očekivao pa se jednostavno nije ni pomerio: hitac ga je pogodio tačno u grudi. Malo se zateturao i već sledećeg trenutka povukao je oroz: metak je otišao negde u visinu i on instinktivno podiže glavu. U tom trenutku Holidej je još jednom opalio i ovaj hitac je zauvek učutkao revolveraša koji se bez reči srušio na pod.

Uz uzdah olakšanja Dok se sagnuo da dohvati svoj kolt, da bi zastao u pokretu pošto su se sa revolverima u rukama na vratima pojavili Bodi i Rigen. Holidej je brzo reagovao:

– Hej, polako, gde ste krenuli? – povikao je trudeći se da mu glas deluje što mirnije. – Sačekajte malo. Kada si ti rekao da smo slobodni – dodao je i pogledao u Bodija – nas dvojica smo došli ovamo i zatekli nekog čoveka pored sefa. Nisam siguran... ali... ličio mi je na Meksikanca. Ja sam jurnuo da ga uhvatim, ali mi je Brennan izbio kolt iz ruke i doviknuo tom tipu da beži. Bio sam stvarno zaprepašćen... On je to iskoristio, izbio mi kolt iz ruke i uperio svoju pucaljku u mene. Naravno, morao sam da se branim i izvukao sam skriveni deringer.

– Šta to govoriš, pobogu? – povikao je Bodi sa čuđenjem. – Da je Brennan poznavao tog čoveka pored sefa?

– Baš tako. Još dok smo se penjali, pokušao je da me zadrži da ne dođemo ovamo; hmm... kao da je znao da se neko šunja okolo. Bar tako mi se učinilo...

Flip Bodi nabra obrve i okrete se prema Rigenu.

– Šta ti misliš?

Ovaj odlučno odmahnu glavom.

– Nema šanse da govori istinu jer te Brennan nikada ne bi izdao. U stvari, on me je maločas pitao da li sam negde video Hartona. Nigde nije mogao da ga nađe...

– Glupost! Došli smo ovamo zajedno! – slaga Dok.

Pošto se u hodniku začula galama, Bodi daje znak Rigenu.

– Idi napolje i smiri gužvu, Martine. Objasni šerifu da ovde gore držimo stvari pod kontrolom.

Nekoliko trenutaka u sobi je vladala tišina, a zatim Flip Bodi odmeri Holideja i reče:

– Mislim da je Martin u pravu, Hartone. Siguran sam da Brennan ne bi izveo takvu podvalu.

Dok slegnu ramenima razmišljajući kako bi se najlakše dočepao revolvera. Iako je bio nervozan, trudio se da mu glas deluje mirno.

– Mogu samo da ti ispričam ono što se desilo.

– Mislim da lažeš, Hartone. Brennan radi za mene već pet godina i popeo bi se na nebo samo ako mu ja to kažem. I još nešto: on nema inicijative i nikada ništa nije izveo sam.

– Do vraga, kakvo drugo objašnjenje misliš da postoji? – odvrati Holidej tobože ljutito.

Bodi se isceri.

– Prosto: zatekao te je pored kase i ti si ga ubio.

– Glupost!

– Glupost ili ne, sve se uklapa. Sačekaj dok se Martin vrati, pa ćemo onda saznati pravu istinu – rekao je i pokre-

tom revolvera pokazao na kasu i dleto na podu. – Ovo je prilično profesionalno izvedeno... Hmm... pretpostavljam da si ti neki policajac.

– Tačno – začuo se nečiji glas s leđa. – Zove se Dok Holidej i trenutno radi kao specijalni agent rendžera.

Dok se okrete i izusti tihu kletvu: na vratima nije stojao niko drugi do Džoni Kec i zadovoljno se smeškao. Pored njega je, namrgođen i ljutit, stajao Martin Rigen.

Džoni pride Doku i osmehnu se.

– Sud me je oslobodio, Holideje. Poro-ta je našla da sam pucao u samoodbrani. A znaš šta je u tome najsmješnije? Oslobođen sam zahvaljujući tvom svedočenju.

Dok mu nije odgovorio: stajao je i zurio u svu trojicu pitajući se šta je sledeći korak. No, već narednog trenutka Bodi mu je zario revolversku cev ispod grudi i on u momentu izgubi dah: grčevito se previo i posrnuo nazad do kase.

– Psino! – prosiktao je Flip Bodi. – Smrdljivi kućkin sine! Dok Holidej, ha? Profesionalni kockar, doušnik policije i izdajnik svoga soja! Pa to je još gore nego da si policajac! I zbog čega si se okrenuo protiv nas? S obzirom na tvoje ime, mogli smo se dogovoriti i doći do nekog sporazuma. A ovako... – dodao je besno Bodi i još jednom ga udario u rebra.

– On me je i doveo iz Meksika – dobacio je Džoni Kec ogorčeno. – A mislim da je krenuo protiv nas uglavnom zbog Čaka Benermana... Mislim da su njihove porodice u nekoj vezi...

– To sada nije ni važno – kazao je Rigen ljutito. – On je policijski doušnik i

verovatno će biti velike gužve kada se sazna da je ubijen. Ili... kada se uopšte ne pojavi. Biće zvanične istrage i to će se strašno iskomplikovati.

– U pravu si, Martine – složio se Flip Bodi. – Ali, on jednostavno mora da nestane. I nestaćće... to je sigurno. A ja ću imati to zadovoljstvo da u prokletnika ispalim prvi hitac.

Rekavši to, Bodi je podigao revolver i nanišanio Holideja u čelo. U tom trenutku, začuo se prasak revolvera i on je zaustio nešto da kaže, dok mu se na licu čitalo zaprepašćenje. Holidej je video kako se crvena mrlja na njegovim grudima širi i bacio se u stranu baš kada su se Rigen i Kec okrenuli, a Bodijevo telo s treskom palo na pod.

Bacivši se dole, Dok je dočepao svoj revolver u trenutku kada se Kec iz hodnika vratio u sobu. Već sledećeg časa opalio je hitac prema Doku, ali je promašio pošto se ovaj neprestano kotrljao po podu. No, još u kotrljanju, Holidej je nanišanio i opalio... jednom, dva, tri puta...

Od udara tanadi teškog kalibra Džoni-jevo telo je odbačeno u drugi kraj sobe da bi proletelo kroz prozor i uz prasak stakla i tup udar, tresnulo dole na ulicu.

Oslonjen na koleno, Holidej se okrenuo prema vratima u času kada je u očaju sa rukom na okrvavljenom kuku, posrćući ušao Martin Rigen. Pošto mu se u rukama još dimio revolver, Dok je reagovao potpuno automatski: sledila su tri uzastopna hica i Bodijev pomoćnik je bio gotov.

Nekoliko trenutaka sve je bilo tiho, a onda se Holidej uspravio, spreman da ispali i poslednji metak ako to bude po-

trebno. No, u prostoriji se nije čuo ni najmanji šum i on krenu prema hodniku iz koga su se čuli slabi jauči.

Lagano je provirio kroz vrata i na nekoliko koraka udaljenosti ugledao čoveka koji je klečao i rukama pritiskao ranjeno mesto na desnoj strani grudi. Pored njega je ležao specijalni model kolta iz čije kratke cevi se još dizao barutni dim. Kada je ranjenik podigao bolom zgrčeno lice, Holidej se vidno trgao.

– Zdravo, Dok – obratio mu se čovek lagano.

– Dobro došli u Teksas, mister Benermane – odvratio je on tiho.

*

– Neka devojka po imenu Laki ispričala mi je šta se desilo Čaku i čega si se ti poduhvatio – rekao je Hektor Benerman koji je ležao na krevetu sa zavojem preko grudi. Dok je stajao pored postelje i pažljivo ga slušao.

Posle kraćeg ćutanja, stari Benerman glasno uzdahnu i nastavi:

– Znam da nije trebalo da poverim Čaku toliki novac. Ali, bila je to njegova poslednja šansa, pa sam se nadao da će izdržati i da neće podleći iskušenju. Znao sam da pokušava da se promeni i ponadao se... Ali, očigledno sam pogrešio. Moj sin tako nešto prosto nije mogao...

– Bilo je to đavolski teško iskušenje u koje ste ga gurnuli – odvratio je Holidej hladno.

– Možda – priznao je stari. – Sada ne mogu da pobegnem od činjenice da je to bila moja odluka. Teško mi je, jer mislim da sam u određenoj meri odgovor-

ran za njegovu smrt... Ali kada pogledam unazad, shvatam da bi se tako nešto dogodilo kad-tad. Pa i ti si ga više puta izvukao iz teških situacija, zar ne?

Dok klimnu glavom.

– To je potpuno tačno. No, nikako da mi ispričate kako ste se pojavili ovde...

Hektor Benerman se nakašlja.

– Već sam ti napomenuo da se kod mene u Frisku pojavila gospodica Laki i obavestila me o onome što se ovde događa. Naravno, te informacije su imale određenu cenu, veću od cene telegrama koji si mogao poslati da me obavestiš o svemu.

Pošto Holidej nije odgovorio, stari Benerman lagano nastavi:

– Moj specijalni voz je bio spreman i odmah sam pošao. Slučajno sam poznao advokata koji je branio Džonija Keca i on mi je ispričao sve što bi trebalo da znam. Posle toga... pa, pratio sam Keca i došao do Bodija. Izgleda da sam želeo da osvetim Čaka, mada to nisam hteo otvoreno da priznam – dodao je i podigao pogled prema Holideju. – Čini se da osvetu nisam hteo da prepustim samo tebi...

– Možda, ali tako nešto je više odgovaralo meni nego vama.

– Misliš? No, priznaj da si imao sreću što sam se pojavio!

Holidej klimnu glavom i hladno odmeri sedokosog Benermana.

– Listajući Bodijeve knjige naišao sam na listu članova udruženja, mister. I zamislite, tamo sam pronašao i vaše ime! Investirali ste u ove prevarante deset hiljada dolara?

Stari Hektor ga pogleda kao da ne shvata šta govori.

– To je bila investicija po savetu jednog prijatelja. Nisam znao detalje, već samo da se posao jako isplati. A u mojoj profesiji dolar je dolar, bez obzira na poreklo.

– Mislim da niste u pravu – dobaci mu Dok ledeno. – Cena profita koju ste ovoga puta platili bila je suviše visoka, zar ne? – dodao je, ćutke se okrenuo i izašao bez pozdrava.

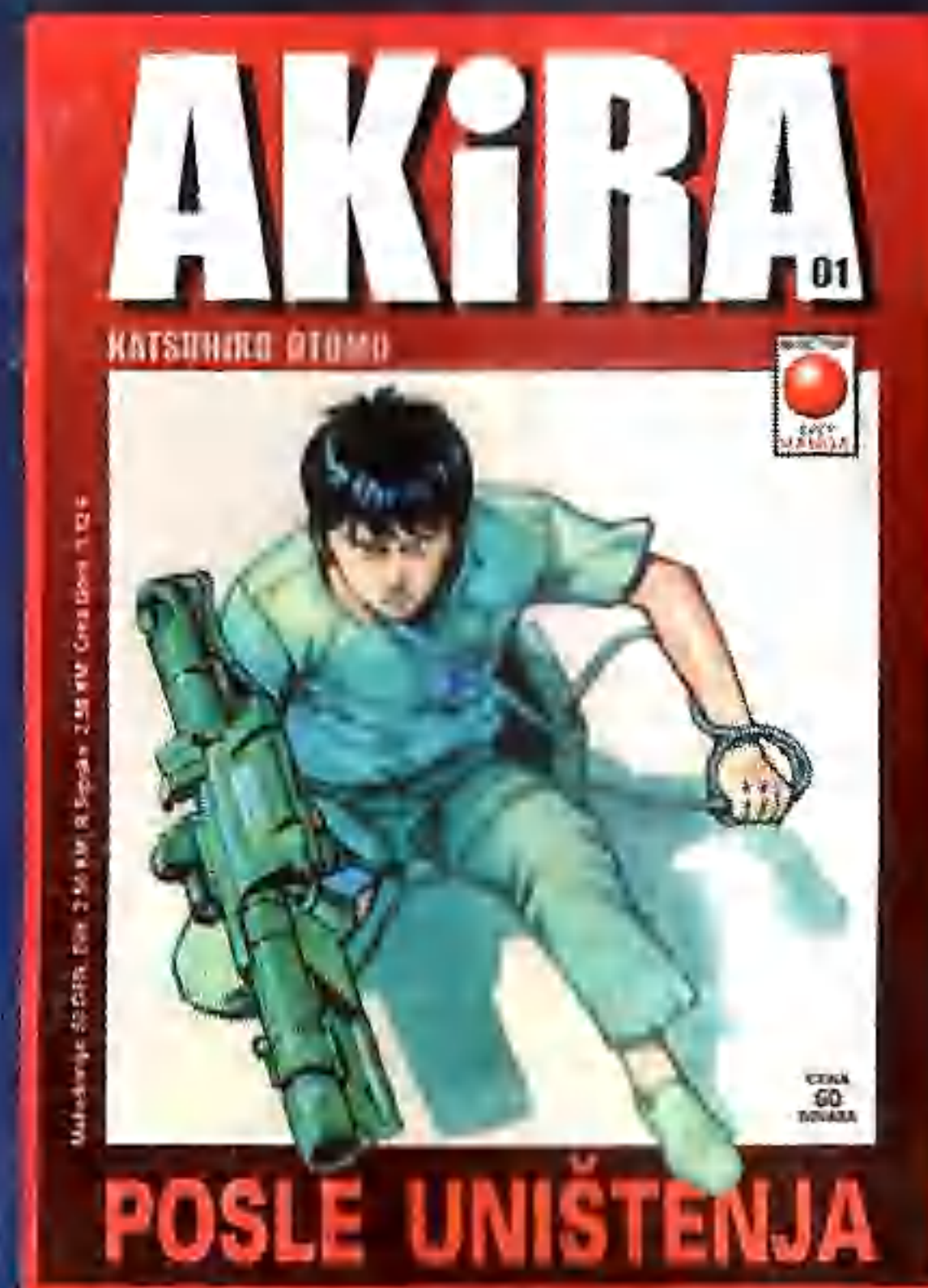
Napolju su ga dočekale žućkaste treperave svetiljke, prohladno veče i žagor pomešan sa zveckanjem žetona u salunima. Nekoliko trenutaka je stajao na tremu, a onda rešio da odigra jednu pravu partiju, ovoga puta bez ikakvih pomagala. Nasmešio se i lagano krenuo prema „Nemirnoj lepotici“. Bio je opušten, pomalo setan, ali i strašno oran za igru.

Jednom rečju, bio je ponovo stari Dok Holidej.

KRAJ

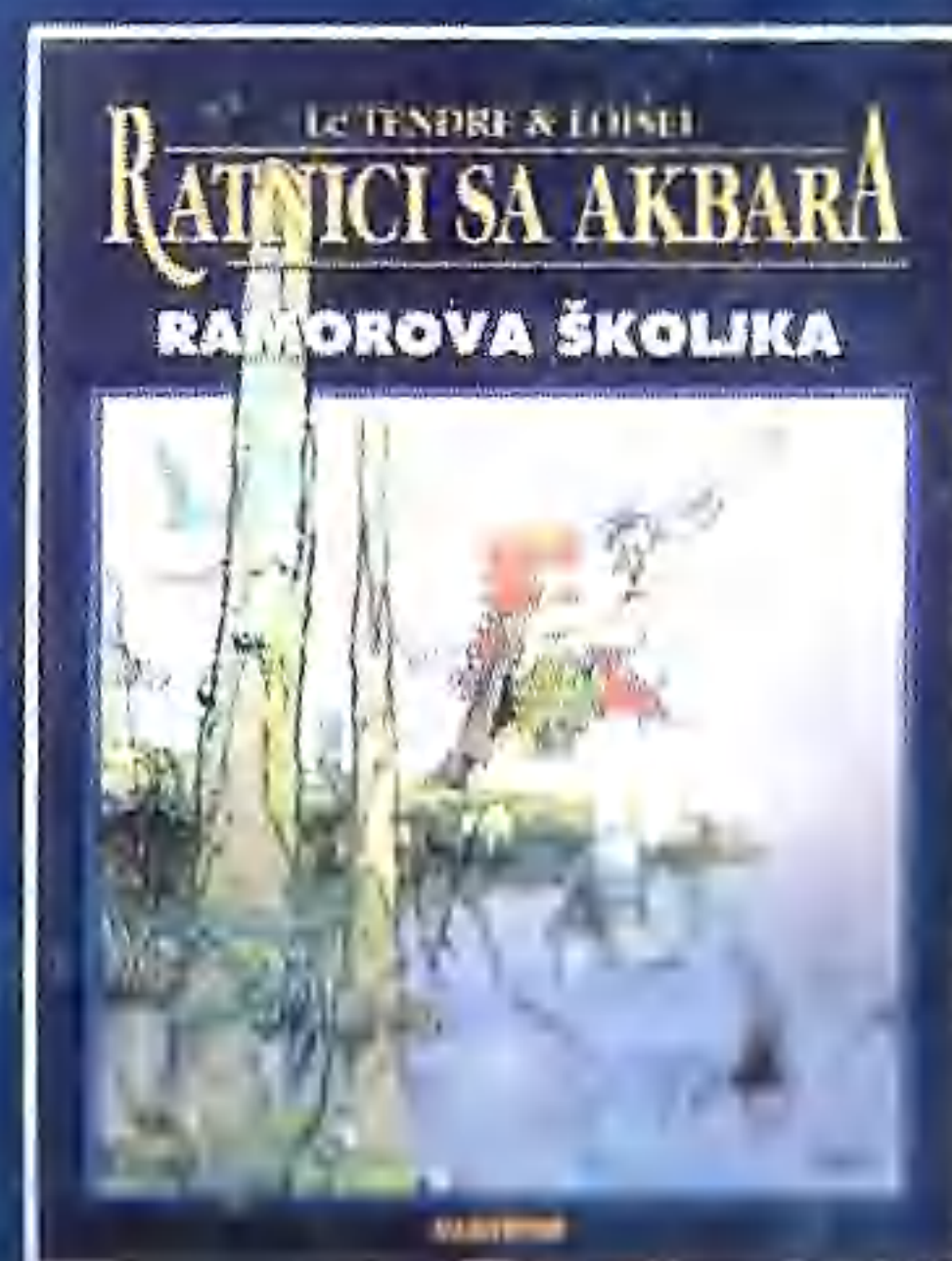
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00377

